

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 95 / IV legislatura / Cinquè període

Dijous, 30 de juny de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 53

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre el joc didàctic Les dones de Catalunya (Reg. 19161)

Formulació: Sra. Vandellós (S) (p. 5164).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 5164).

Repregunta: Sra. Vandellós (S) (p. 5164).

Segona resposta: conseller (p. 5165).

Preguntes al Consell Executiu sobre l'opinió del Govern de l'informe que ha elaborat l'Associació Espanyola de Carreteres sobre la xarxa de carreteres (Reg. 19162) i sobre si preveu d'incrementar les partides pressupostàries de manteniment de la xarxa de carreteres per a l'any 1995 (Reg. 19163)

Formulació: Sra. Martí i Conill (S) (p. 5165).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5165).

Rèplica: Sra. Martí i Conill (S) (p. 5166).

SUMARI (2)

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals el president de la Generalitat delega la seva representació en actes públics al president del Parlament (Reg. 20188)

Formulació: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 5166).

Resposta: conseller secretari del Govern (p. 5166).

Repregunta: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 5167).

Segona resposta: conseller (p. 5167).

Preguntes al Consell Executiu sobre les actuacions fetes davant l'emmagatzematge illegal de residus peril·losos a les instal·lacions de l'antiga empresa DAVSA, de Vimbodí (Conca de Barberà) (Reg. 19280) i sobre si es coneix l'emmagatzematge illegal de residus peril·losos a les instal·lacions de l'antiga empresa DAVSA, de Vimbodí (Conca de Barberà) (Reg. 19281)

Formulació: Sr. Bargalló (ERC) (p. 5167).

Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 5167).

Repregunta: Sr. Bargalló (ERC) (p. 5168).

Segona resposta: conseller (p. 5168).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures administratives que s'aplicaran a les guarderies, escoles bressol, parvularis o llars d'infants que discriminin en la inscripció d'alumnes (Reg. 18704)

El president n'anuncia la retirada (p. 5168).

Pregunta al Consell Executiu sobre la Tercera Mostra d'Activitats per a la Dona (Reg. 19420)

Formulació: Sra. Mayol (IC) (p. 5168).

Pregunta al Consell Executiu sobre la presència del senyor Carles Gasòliba com a moderador en una taula rodona sobre el vot de les dones, organitzada per l'Institut Català de la Dona (Reg. 19667)

Formulació: Sra. Vandellós (S) (p. 5168).

Resposta conjunta: conseller de Benestar Social (p. 5168).

Repregunta: Sra. Mayol (IC) (p. 5169) i Sra. Vandellós (S) (p. 5169).

Segona resposta conjunta: conseller (p. 5169).

Pregunta al Consell Executiu sobre el temps transcorregut des d'una sol·licitud d'informació de l'alcalde d'Esparreguera (Baix Llobregat) al Departament de Política Territorial i Obres Públiques (Reg. 19662)

Formulació: Sr. Rañé (S) (p. 5170).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5170).

Repregunta: Sr. Rañé (S) (p. 5170).

Segona resposta: conseller (p. 5170).

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris emprats en la reparació del tram de la carretera B-231, d'Esparreguera (Baix Llobregat) a Hostalets de Pierola (Anoia) (Reg. 19663)

Formulació: Sr. Rañé (S) (p. 5170).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5171).

Rèplica: Sr. Rañé (S) (p. 5171).

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons del retard en l'acabament de les obres del quart cinturó entre Mataró (Maresme) i Granollers (Vallès Oriental) (Reg. 19666)

Formulació: Sra. Martí i Conill (S) (p. 5171).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5171).

Pregunta al Consell Executiu sobre el cost de l'edició i la distribució del llibre que recull la conferència sobre els valors dels joves que va tenir lloc a la Facultat d'Econòmiques el 8 de març de 1994 (Reg. 19668)

Formulació: Sr. Elena (S) (p. 5172).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 5172).

Repregunta: Sr. Elena (S) (p. 5172).

Segona resposta: conseller (p. 5172).

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals es volen suprimir les classes de català que s'imparteixen als reclusos de la presó Model de Barcelona (Reg. 20303)

Formulació: Sra. Oranich (IC) (p. 5173).

Resposta: conseller de Justícia (p. 5173).

Repregunta: Sra. Oranich (IC) (p. 5173).

Pregunta al Consell Executiu sobre el límit del domini públic hidràulic en relació amb la construcció d'edificacions d'ús públic (Reg. 19628)

Formulació: Sr. Gimeno (IC) (p. 5173).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 5173).

Repregunta: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 5174).

Segona resposta: *conseller* (p. 5174).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de la Policia Autonòmica de Catalunya (Reg. 15322) (Continuació.)

Disposicions addicionals

Primera

Esmena del G. Socialista (núm. 211, de modificació)

Transaccionada després (esmena núm. 233).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 212, de modificació)

Retirada.

Esmena del G. Socialista (núm. 213, de modificació)

Transaccionada després (esmena núm. 233).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 214, de modificació)

El Sr. Carod-Rovira (ERC) n'anuncia la retirada. Tot seguit, fa el torn a favor de les esmenes núms. 217, 220, 222, 223, 226, 229, 231, 232, 236, 239, 241, 243, 246 i 248 (p. 5174).

Esmenes del G. Socialista (núms. 215 i 216, d'addició)

Transaccionades després (esmena núm. 233).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 217, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 214).

Esmena del G. P. Popular (núm. 218, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 10).

Segona

Esmena del G. P. Popular (núm. 219, de supressió)

Debatuda després (esmena núm. 233).

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 220, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 214).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 221, d'addició)

Torn a favor: Sra. Oranich (IC), juntament amb les esmenes núms. 224, 230, 234, 238, 244 i 245 (p. 5176).

Apartat 2

Lletra b

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 222, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 214).

Lletra b

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 223, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 214).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 224, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 221).

Tercera

Esmena del G. Socialista (núm. 225, de supressió)

Transaccionada després (esmena núm. 233).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 226, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 214).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 227, de modificació)

Transaccionada abans (esmena núm. 17).

Esmena del G. P. Popular (núm. 228, d'addició)

Retirada després (esmena núm. 233).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 229, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 214).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 230, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 221).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 231, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 214).

Quarta

Addició de noves disposicions addicionals

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 232, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 214).

Esmena del G. P. Popular (núm. 233, d'addició)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb l'esmena núm. 219. Tot seguit, anuncia la retirada de les esmenes núms. 218, 228, 237, 240 i 242 (p. 5176).

Torn en contra conjunt: Sr. Camps i Rovira (CiU). Alhora, anuncia la presentació d'esmenes transaccionals a les esmenes núms. 4, 211, 213, 215 i 216; a l'esmena núm. 225, i a les esmenes núms. 43, 232, 235, 236, 240 i 242, i d'una esmena tècnica de modificació íntegra de la disposició final (p. 5177).

El Sr. Pujol i Folcrà (P) intervé per una qüestió d'ordre (p. 5180).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 234, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 221).

Esmena del G. Socialista (núm. 235, d'addició)

Transaccionada abans (esmena núm. 233).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 236, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 214).

Esmena del G. P. Popular (núm. 237, d'addició)

Transaccionada abans (esmena núm. 77).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 238, d'addició)

Transaccionada abans (esmena núm. 77).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 239, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 214).

Esmena del G. P. Popular (núm. 240, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 233).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 241, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 214).

Esmena del G. P. Popular (núm. 242, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 233).

Disposicions transitòries

Primera

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 243, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 214).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 244, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 221).

Addició d'una nova disposició transitòria

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 245, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 221).

Tercera

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 246, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 214).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 247, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 69).

Quarta i Cinquena

Addició d'una nova disposició transitòria

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 248, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 214).

La secretària primera llegeix les esmenes transaccionals i l'esmena tècnica (p. 5180).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 225: aprovada per 81 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció (p. 5180).

Votació del segon apartat de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 4, 211, 213, 215 i 216: aprovat per 86 vots a favor, 6 en contra i 4 abstencions (p. 5181).

Votació del primer apartat de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 4, 211, 213, 215 i 216, de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 43, 232, 235, 236, 240 i 242 i de l'esmena tècnica: *aprovades per unanimitat (p. 5181)*.

Votació de l'esmena núm. 223: *aprovada per unanimitat (p. 5181)*.

Votació de les esmenes núms. 221, 224, 227, 230, 234, 244, 245 i 247: *rebutjades per 9 vots a favor, 83 en contra i 4 abstencions (p. 5181)*.

Votació de les esmenes núms. 217, 220, 222, 223, 226, 229, 231, 239, 241, 243, 246 i 248: *rebutjades per 9 vots a favor, 83 en contra i 4 abstencions (p. 5181)*.

Votació de l'esmena núm. 219: *rebutjada per 4 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció (p. 5181)*.

Votació de l'esmena núm. 233: *rebutjada per 7 vots a favor, 91 en contra i cap abstenció (p. 5181)*.

Text del Dictamen

Votació de les disposicions addicionals primera i quarta: *aprovades per 96 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 5182)*.

Votació de la disposició addicional segona: *aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 5182)*.

Votació de la disposició addicional tercera: *aprovada per 85 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció (p. 5182)*.

Votació de les disposicions transitòries primera i tercera: *aprovades per 86 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions (p. 5182)*.

Votació de les disposicions transitòries segona i quarta: *aprovades per 98 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 5182)*.

Disposicions derogatòria i finals

Text del Dictamen

Votació de les disposicions finals: *aprovades per 97 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 5182)*.

Votació de la disposició derogatòria: *aprovada per unanimitat (p. 5182)*.

Preàmbul

Punt I

Paràgraf primer

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 249, de supressió)

Torn a favor: Sr. Carod-Rovira (ERC), juntament amb les esmenes núms. 250, 253 a 255, 260 a 264, 266 a 272, 274 i 275 (p. 5182).

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU). Alhora, anuncia la presentació d'esmenes transaccionals a les esmenes núms. 251 i 252; a l'esmena núm. 256; a les esmenes núms. 257 a 259; a l'esmena núm. 265; a les esmenes núms. 5, 232 i 238, i a les esmenes núms. 252 i 273 (p. 5183).

El Sr. Carod-Rovira intervé per anunciar la retirada del segon paràgraf de l'esmena núm. 255 (p. 5183).

Paràgraf segon

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 250, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Addició de nous paràgrafs

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 251, d'addició)

Transaccionada abans (esmena núm. 249).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 252, d'addició)

Transaccionada abans (esmena núm. 249).

Paràgraf tercer

Paràgraf quart

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 253, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Paràgraf cinquè

Paràgraf sisè

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 254, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Addició d'un nou paràgraf

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 255, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Punt II

Paràgraf primer

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 256, de modificació)

Transaccionada abans (esmena núm. 249).

Paràgraf segon

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 257, de modificació)

Transaccionada abans (esmena núm. 249).

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 258, d'addició i de modificació, i 259, d'addició)

Transaccionades abans (esmena núm. 249).

Paràgraf tercer

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 260, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Paràgraf quart

Paràgraf cinquè

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 261, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Paràgraf sisè

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 262, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Paràgraf setè

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 263, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Paràgraf vuitè

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 264, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Punt III

Paràgraf primer

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 265, de modificació)

Transaccionada abans (esmena núm. 249).

Paràgraf segon

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 266, de modificació i d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Paràgraf tercer

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 267, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Punt IV

Paràgraf primer

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 268, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Paràgraf segon

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 269, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Paràgraf tercer

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 270, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Paràgraf quart

Paràgraf cinquè

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 271, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Paràgraf sisè

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 272, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Esmena del G. Socialista (núm. 273, de modificació)

Transaccionada abans (esmena núm. 249).

Paràgraf setè

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 274, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

Paràgraf vuitè

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 275, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 249).

El secretari tercer llegeix les esmenes transaccionals (p. 5183).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 252 i 273: aprovada per 83 vots a favor, 8 en contra i 5 abstencions (p. 5184).

Votació de les esmenes transaccionals a les esmenes núms. 251 i 252; a l'esmena núm. 256; a les esmenes núms. 257 a 259; a l'esmena núm. 265, i a les esmenes núms. 5, 232 i 238: aprovades per unanimitat (p. 5184).

Votació de les esmenes núms. 253, 255, 260 i 275: aprovades per 93 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 5184).

Votació de les esmenes núms. 249, 250, 254, 261 a 264, 266 a 272 i 274: rebutjades per 15 vots a favor, 80 en contra i 5 abstencions (p. 5184).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 95 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 5184).

Explicació de vot: Sr. Reguant (M) (p. 5184), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 5185), Sra. Oranich (IC) (p. 5187), Sr. Carod-Rovira (IC) (p. 5188), Sr. Clotas (S) (p. 5189) i Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 5190).

Votació de la Llei: aprovada per 87 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 5190).

Explicació de vot: Sr. Reguant (M) (p. 5190).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt 7, la qual és aprovada per assentiment (p. 5191).

Proposició no de llei sobre la promoció i la difusió del coneixement del llenguatge de signes (Reg. 18871) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 5191), Sr. Ariza (P) (p. 5191), Sr. Farrés (IC) (p. 5192), Sr. Pueyo (ERC) (p. 5193), Sra. Barenys (S) (p. 5194) i Sr. Descals (CiU) (p. 5195).

Votació: aprovada per unanimitat (p. 5196).

Presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de la iniciativa legislativa popular (Reg. 270) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Saura (IC) (p. 5196).

Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la iniciativa legislativa popular (Reg. 379) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Pueyo (ERC) (p. 5198).

Posició dels grups no presentants: Sr. Reguant (M) (p. 5200), Sr. Ros (P) (p. 5200), Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 5200) i Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 5201).

El Sr. Saura (IC) (p. 5202) intervé per fer una precisió, i el Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 5202) li respon.

Posició del grup presentant: Sr. Pueyo (ERC), que anuncia la retirada de la Proposició de llei (p. 5202).

Votació de la Proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya: rebutjada per 6 vots a favor, 89 en contra i 7 abstencions (p. 5203).

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i cinc minuts.

Presa en consideració de la Proposició de llei sobre el funcionament democràtic dels col·legis professionals (Reg. 17847) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 5203).

Posició dels grups: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 5205), Sr. Fuentes (IC) (p. 5205), Sr. Morera (ERC) (p. 5205) i Sra. Vendrell (CiU) (p. 5206).

Votació: rebutjada per 35 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció (p. 5207).

Elecció de tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

El secretari segon llegeix la disposició transitòria segona de la Llei 17/1990, de 2 de novembre (p. 5207).

Elecció de cinc representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (Punt novè de l'ordre del dia.)

El secretari segon llegeix els articles 4.1.g i 7.1 de la Llei 26/1984, de 19 de desembre (p. 5208).

Votació: són elegits vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya el Sr. Francesc Fontbona de Vallescar per 84 vots, el Sr. Lluís Monreal i Agustí per 84 vots i el Sr. Ramon Parés i Farras per 83 vots (p. 5208).

Votació: són elegits representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra el Sr. Josep Grifoll i Guasch per 85 vots, el Sr. Raimon Martínez i Fraile per 85 vots, la Sra. M. Lluïsa Penelas i Guerrero per 85 vots, el Sr. Julià M. Valón i Cunillera per 85 i el Sr. José Antonio Pérez Torrente per 84 vots (p. 5208).

InterpeHació al Consell Executiu en matèria de joventut (Reg. 20428) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 5208).

Resposta: conseller de Cultura (p. 5210).

Rèplica: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 5212).

Contrarèplica: conseller (p. 5213).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les emissores de ràdio (Reg. 19164) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Elena (S) (p. 5213).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 5215).

Rèplica: Sr. Elena (S) (p. 5216).

Contrarèplica: conseller (p. 5217).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el Tercer Món (Reg. 18706) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5218).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 5220).

Rèplica: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5221).

Contrarèplica: conseller (p. 5222).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el creixement de l'economia a Catalunya (Reg. 18127) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 5223).

Resposta: conseller d'Economia i Finances (p. 5225).

Rèplica: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 5228).

Contrarèplica: conseller (p. 5230).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de comerç (Reg. 18408) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 5231).

Resposta: conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 5233).

Rèplica: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 5235).

Contrarèplica: conseller (p. 5236).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general d'assistència i orientació a les víctimes de delictes (Reg. 18658) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Oliart (S) (p. 5237).

Resposta: conseller de Justícia (p. 5239).

Rèplica: Sr. Oliart (S) (p. 5241).

Contrarèplica: conseller (p. 5242).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general dels minusvàlids greument afectats (Reg. 19207) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sra. Barenys (S) (p. 5243).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 5244).

Rèplica: Sra. Barenys (S) (p. 5246).

Contrarèplica: conseller (p. 5246).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les barreres arquitectòniques (Reg. 19636) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Bosch (ERC) (p. 5247).

SUMARI (9)

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 5250).

Rèplica: *Sr. Bosch (ERC)* (p. 5251).

Contrarèplica: *conseller* (p. 5252).

La sessió se suspèn a un quart d'onze de la nit i deu minuts.

*Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF),
en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la
utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Gene-
ralitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.*

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 53.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i els lletrats Sr. de Alfonso i Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Entrem en el tràmit de preguntes amb resposta oral, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el joc didàctic Les dones de Catalunya*

La primera pregunta és sobre el joc didàctic *Les dones de Catalunya*, presentada per la diputada senyora Rosa Maria Vandellós, que té la paraula.

La Sra. VANDELLÓS: Sí, senyor president, moltes gràcies i bon dia a tothom. La pregunta, malgrat que només sigui una sola pregunta, està clar que té més d'un contingut, donat que hi ha diversos aspectes pels quals es pot explicar en què consisteix aquest joc.

Hi ha un d'aquests aspectes que coneixem ja, que és el funcionament exacte del joc, donat que ahir al matí ens vam trobar un exemplar d'aquest joc a la «guixeta» de baix de l'entrada. Ara bé, voldríem saber altres aspectes sobre el joc, com per exemple —perdó, me'l vaig trobar perquè vaig demanar-ho també, eh?—, altres aspectes com, per exemple, que el joc s'adreça a nivell educatiu, però exactament a quin nivell educatiu s'adreça? Si és a nivell educatiu d'escola d'EGB, si es farà un repartiment només bastant, diguéssim, restringit o arribarà a totes les escoles de Catalunya, i si, a la vegada, forma part d'un projecte esporàdic o s'inclou dintre d'una actuació concreta sobre el coneixement de la política d'igualtat i la normalització que entre els joves ha de tenir aquest concepte.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, aquest joc té a veure amb la voluntat de donar compliment a l'actuació número

23 del primer Pla per la igualtat d'oportunitats per a les dones, el qual diu, concretament: «fer participar les APA i els consells escolars en el foment de la igualtat a les escoles». La Comissió Interdepartamental per la Igualtat d'Oportunitats per a les Dones, a petició dels consells escolars de Catalunya i especialment dels centres escolars territorials, elaborarà, deia, com a material de suport al foment de la igualtat a les escoles, el joc didàctic *Les dones dins de la història de Catalunya*, per tal de fomentar el reconeixement del paper que la dona ha tingut en el desenvolupament històric del nostre país. Es tracta d'un joc didàctic que té com a finalitat difondre els aspectes més significatius de la vida de les dones a Catalunya, des de l'edat mitjana fins a la transició democràtica, combinant continguts formatius i lúdics.

El joc està adreçat, com vostè ja ha dit, al món educatiu, i se n'ha tramès un exemplar a totes les escoles públiques de Catalunya, és a dir, quasi dos mil, per tal que sigui una eina per utilitzar i per assolir una veritable coeducació que ajudi a normalitzar entre els més joves el concepte de la igualtat entre homes i dones. Sobre la base d'un ensenyament no discriminatori, podem transformar actituds i comportaments socials discriminatòris i substituir-los per valors basats en un model de civilització humanística i igualitària. Tant des de les institucions com des dels diferents sectors de la població hem de treballar perquè l'aportació històrica de les dones, tant col·lectiva com individual, sigui valorada d'una forma justa, que apreciï la seva contribució als avenços de la nostra societat. I aquest joc ha estat exposat al Saló de l'Ensenyament, a bastament, i també en altres indrets o salons o exposicions de material educatiu.

Això és tot. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora Vandellós pot repreguntar.

La Sra. VANDELLÓS: Més que repreguntar fer un últim comentari sobre les paraules del senyor conseller. Bé, el joc, la crítica que nosaltres fem al joc és una crítica positiva. Creiem que és un joc que té una bona representació i que és fàcil jugar-hi, o sigui, que pot estar a l'abast de molts de nens a partir d'una certa edat, però el que sí que creiem és que queda una mica coix quant que es limita només a ser..., a una única actuació solta. Crec que hauria d'anar acompanyat o creiem que hauria d'anar acompanyat d'un altre seguit d'actuacions que sí que voldríem que es fessin i que des d'aquí ho demanem. És clar, hi ha una, s'estableix una contradicció molt gran entre el fet que s'aportin o s'estableixin aplicacions pràctiques com aquesta del joc i, mentrestant, s'estiguin mantenint textos a les escoles on encara es fa un ús i hi ha un contingut molt fort de llenguatge sexista. Llavors, una cosa no acaba de casar amb l'altra; per tant, creiem que seria millor que no fos només una cosa esporàdica, sinó que hi hagués, al voltant de tot això, una actuació més concreta sobre el fet.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Vandellós. Al senyor conseller li queden trenta segons.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, senyor president, senyora diputada, només assenyalar que la voluntat no és fer quelcom esporàdic, està clar, sinó que és fer-ho d'una forma complerta, i si hi ha alguns fets concrets que vostè creu que no han estat prou valorats, doncs, li agrairia molt que ho concretés amb el Departament d'Ensenyament per, aleshores, considerar-ho i, si cal –si cal–, corregir-ho.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Preguntes acumulades relatives
a la xarxa de carreteres*

La següent pregunta és sobre l'opinió del Govern de l'informe que ha elaborat l'Associació Espanyola de Carreteres sobre la xarxa de carreteres, presentada per la senyora Rosa Martí. Té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Si no hi tingués cap inconvenient, agruparia la pregunta número 2 i la 3, que són d'aspectes semblants.

El Sr. PRESIDENT: Les pot agrupar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Recentment, l'Associació Espanyola de la Carretera ha publicat un estudi a l'entorn de l'estat de les carreteres tant d'Espanya...; que depenen de l'Estat com de les que depenen de les diferents comunitats autònomes. Pel que fa a Catalunya aquest informe diu moltes coses, però fonamentalment en diu quatre. En primer lloc diu que les carreteres pitjor conservades són les de Catalunya, tant pel que fa a les corresponents a l'Estat com les corresponents al Govern de la Generalitat. En segon lloc diu que l'asfalt, concretament, de les carreteres de la Generalitat és el pitjor d'Espanya. En tercer lloc diu que la senyalització de les carreteres de l'Estat a Catalunya té una puntuació de sis i que la senyalització de les carreteres de la Generalitat té una puntuació de tres; per tant, suspèn, si ho miréssim en termes acadèmics. I, en quart lloc, diu que, per posar al dia aquesta situació a Catalunya, s'hauria de fer una inversió de 36.000 milions de pessetes, que en correspondrien 20.000 a les carreteres de la Generalitat i 16.000 a les carreteres de l'Estat.

Davant, per tant, d'aquest estudi, que diu moltes més coses d'aquestes que els acabo de comentar i també davant de l'evident realitat de la manca de conservació de la xarxa viària de la Generalitat, el Grup Socialista formulem les següents preguntes: Quina és, en primer lloc, l'opinió del Govern a l'entorn d'aquest informe, i si l'ha contrastat o té algunes dades més que el complementin o que el puguin corregir, i, en segon lloc, si pensa, el Govern de la Generalitat, incrementar les partides pressupostàries, en especial les del pressupost de l'any que ve, per tal de resoldre els dèficits existents o bé té un programa o alguna previsió que permeti posar-nos al dia davant d'aquest dèficit absolutament clar de la xarxa viària de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Cullell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep M. Cullell i Nadal): Sí, senyor president, senyora diputada, senyors diputats, l'informe de l'Associació Espanyola de la Carretera, referent a l'estat de conservació de la xarxa de carreteres dependent de la Generalitat de Catalunya, nosaltres el que trobem és que fa una anàlisi que no té en compte les condicions o, en fi, algunes de les característiques de les carreteres a Catalunya. És a dir, quan fa la comparació amb la resta de la xarxa d'altres autònoms, no té en compte, per exemple, paràmetres com el de la intensitat del trànsit, el tipus de trànsit, és a dir, per exemple, percentatge de vehicles pesants, l'orografia, el clima... Tenint en compte tot això, que és que el conjunt de les carreteres que depenen de la Generalitat presenta unes característiques totalment desfavorables, aquests paràmetres..., és a dir que, així, per exemple, el trànsit mitjà a Catalunya a les carreteres de la Generalitat és de 5.000 vehicles/dia, quan, per exemple, el conjunt de la resta de comunitats és de l'ordre de 2.200 vehicles/dia.

És per tant evident que, malgrat l'esforç desenvolupat per la Generalitat, tant en inversions de conservació ordinària com extraordinària, que suposen un import global superior al milió per quilòmetre, s'ha pogut constatar aquest dèficit que diu l'informe: és així, però, ho repeteixo, ve en part també donat per les característiques especialment desfavorables, amb aquests paràmetres que li he assenyalat, de les nostres carreteres.

També li haig de dir que, evidentment, jo no tinc cap mena, en fi, d'embut a dir-li que jo considero que és insuficient la quantitat que la Generalitat ha destinat a conservació. Explicacions n'hi han moltes; per exemple, el fet que, en relació amb altres comunitats autònomes, hi ha una important..., la inversió que s'ha fet a Catalunya en noves infraestructures és molt superior que no pas en altres –ho repeteixo– comunitats, i no solament per tot el que són les grans obres de vertebració de Catalunya, com, per exemple, l'eix transversal sinó també, ja més centrades o, si ho vol vostè, més, en fi, doncs, d'una forma més anecdòtica però no menys important, totes les relacionades, per exemple, amb els Jocs Olímpics i que vostè sap perfectament que encara des del meu Departament s'estan pagant les anualitats que fan referència a les rondes del litoral, que ha sigut la gran millora, la millora fonamental a Barcelona.

Dit tot això, també li haig de dir que el mateix informe de l'Associació Espanyola de Carreteres assenyala una lleugera millora des del 86 al 93 pel que fa referència a les inversions en conservació, tot acceptant-li jo que són insuficients, però el mateix informe assenyala que hi ha hagut també una millora des del 86 al 93.

I que, pel que fa referència al nostre..., al capteniment del Govern, sí que vostè veurà que dintre de pocs dies, em sembla que és jo penso que abans de marxar de vacances, pel que fa referència a les carreteres de les comarques de Lleida, Girona i Tarragona, traurem els tres concursos pel que fa re-

ferència a conservació integral, que seran plurianuals i que jo penso que poden donar una resposta o podem, diguem-ne, d'alguna forma millorar la conservació del nivell d'aquestes carreteres.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. M'alegren dues qüestions que ha plantejat a la resposta el senyor conseller. En primer lloc, el reconeixement, evidentment, dels dèficits que hi ha a la xarxa de manteniment, i, per tant, un punt de coincidència amb aquestes deficiències, i, per tant, se suposa que s'habilitaran mesures per solucionar-ho.

I, en segon lloc, doncs, també és una molt bona notícia que, pel que fa a les carreteres de Lleida, Girona i Tarragona, es faci aquesta concessió que acaba d'anunciar respecte a la conservació integral de la xarxa viària. Aquest és un punt que a la Llei de carreteres que es va aprovar en aquest Parlament, que és una llei de carreteres que en el seu contingut és una llei molt pensada per fer carreteres i poc pensada per al manteniment de les carreteres, en un moment, precisament, en el qual la major part de la xarxa viària de Catalunya està pràcticament dissenyada. Per tant, un dels defectes que se li podrien atribuir a la Llei de carreteres que vàrem aprovar és aquesta manca de manteniment i manca, també, de model, de model que farem servir per al manteniment de la xarxa viària. Vostè acaba de fer una proposta que, possiblement, sigui bona i endreçadora, que és la del model de la concessió. Però, en tot cas, hi hauríem de reflexionar per veure quants diners s'hi destinen i quin és el model que atribuïm al manteniment futur de la xarxa viària de Catalunya.

Una altra qüestió que vostè ha plantejat és que la intensitat de la xarxa viària de Catalunya és superior a la resta d'Espanya; això no és cap justificació, senyor conseller —permeti'm que li ho digui— per dir que està menys conservada per aquesta qüestió, perquè, si hi ha més intensitat, per tant, més manteniment. Això no justificaria l'estat de les carreteres de Catalunya, i és evident que en els últims anys s'han fet molts quilòmetres de carreteres noves i hem oblidat —com ha dit vostè i ha reconegut— el tema del manteniment; el tema del manteniment, que es manifesta àmpliament en diverses qüestions: en l'estat de l'asfalt, en la senyalització horitzontal i vertical, que hi ha mancances molt importants, i, sobretot, en la neteja.

Les carreteres tenen dues façanes i posen al país la façana i la cara del país, perquè tothom qui circula veu quilòmetres i quilòmetres de voreres; si aquestes voreres no estan netes, no estan conservades, es dona una mala imatge del país, i es veu molt bé quan vas per les carreteres i entres a França, que es produeix un canvi d'imatge molt important.

Creiem que per al país seria bo que es produís aquesta qüestió de manteniment i aquestes adjudicacions de contractes. Pel que fa a vostè, també, com a última qüestió, només apuntar que vostè ha dit que, últimament, es destina un milió de pessetes per al manteniment/quilòmetre de la xarxa

viària; les dades que nosaltres tenim són inferiors a aquestes. En tot cas, un milió de pessetes per quilòmetre no és una xifra suficient; s'aconsella que les xifres suficients per al manteniment per quilòmetre rondin al voltant dels dos milions de pessetes per quilòmetre. Per tant, estem encara molt per sota del que seria desitjable.

Però, en qualsevol cas, vostè avui ens ha anunciat aquí dues bones notícies, que celebrem i que ens agradaria que ben aviat es veiessin reflectides en la xarxa viària de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. El senyor conseller. (Pausa.) No vol intervenir?

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les raons per les quals el president
de la Generalitat delega la seva
representació en actes públics al
president del Parlament*

Doncs, passem a la següent pregunta, sobre les raons per les quals el president de la Generalitat delega la seva representació en actes públics al president del Parlament, presentada pel diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Jo pregunto al Consell Executiu quines són aquestes raons, ja que, últimament, el president del Parlament ha representat el president del Consell Executiu en diversos actes com el de les forces armades, la Guàrdia Civil, la conferència del senyor Cañellas, etcètera.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Simon Pujol, sobretot per no haver-me obligat a intervenir per al·lusions. Gràcies. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Isac.

El Sr. CONSELLER SECRETARI DEL GOVERN (Antoni Isac i Aguilar): Senyor president, senyores i senyors diputats, la pregunta que formula el senyor Simó té una doble vessant. D'una banda, quines són les raons, amb caràcter general, i d'altra, la representació que s'ha produït en algun acte en concret.

Amb caràcter general, no hi ha raons, no hi ha criteris generals, ja que la representació en aquest cas es produeix des d'una òptica institucional; estem parlant de les dues primeres autoritats representatives, i del que es tracta és que en determinats actes es produeixi la presència institucional de la Generalitat, integrada per diferents organismes, i tant es produeix quan hi és present el molt honorable president de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, com quan hi és present el molt honorable president del Parlament, senyor Joaquim Xicoy.

Pel que fa a algun acte en concret, la representació s'ha produït també a nivell institucional, i, en aquest sentit, jo faig referència i em remeto al contingut, a la nota que en el seu moment va emetre la Presidència de la Generalitat, que suposo que està en el seu poder.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Pujol pot repreguntar.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor conseller, a veure, el Parlament de Catalunya, el Consell Executiu i el seu president formen una institució que se'n diu Generalitat. Nosaltres, respectant el concepte històric no en diem res i ho acceptem, però aquest és un concepte de l'any 1700. Des que hi ha la divisió de poders no és admissible que el poder executiu i el poder legislatiu tinguin maneres de deslimitar-se.

Per consegüent, jo no li puc acceptar aquesta contestació, i prego al president de la Generalitat que delegui en un conseller.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER SECRETARI DEL GOVERN: Em produeix la satisfacció de dir-li que, d'ordinari i amb caràcter general, aquest prec que vostè fa és així; normalment, amb caràcter general i d'ordinari les delegacions que fa el president de la Generalitat solen ser a persones, membres, consellers del Consell Executiu.

I, pel que fa al seu concepte històric, jo només em remetre al contingut de l'article 29 de l'Estatut, que determina els òrgans que integren la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

La pregunta número 5 ha quedat posposada.

*Preguntes acumulades relatives a
l'emmagatzematge il·legal de
residus peril·losos a les
instal·lacions de l'antiga empresa
DAVSA, de Vimbodí (Conca de Barberà)*

La següent és sobre les actuacions fetes davant l'emmagatzematge il·legal de residus peril·losos a les instal·lacions de l'antiga empresa DAVSA, de Vimbodí, presentada pel diputat senyor Bargalló. Té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Per començar, amb el prec que aquesta pregunta, que en l'ordre del dia té el número 6, pugui ser...

El Sr. PRESIDENT: La vol acumular?

El Sr. BARGALLÓ: ...acumulada amb la número 7.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies. És simplement que a mitjans del proppassat mes d'abril, a través, pel que sembla, de la denúncia d'un particular, membres dels Mossos d'Esquadra, l'alcalde de Vimbodí, la població de la Conca de Barberà i tècnics del Departament de Medi Ambient van entrar a les instal·lacions de l'antiga empresa Destilados Agrícolas Vimbodí, SA, DAVSA, per comprovar si hi havien emmagatzemat residus.

Primeres informacions aparegudes en els mitjans d'informació i que semblaven tenir el suport de l'alcaldia de Vimbodí i, fins i tot, dels Mossos d'Esquadra, parlaven de

residus peril·losos i, fins i tot, molt peril·losos, tot i que darreament sembla que aquella peril·lositat no era concordant amb la realitat.

En tot cas, doncs, en aquest primer moment el que voldríem saber és quina informació té el Departament d'aquells residus i com ha actuat en conseqüència.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta i González): Senyor president, senyors i senyores diputats, senyor diputat, efectivament, a Vimbodí hi ha una empresa, DAVSA, que fa més d'un any que està aturada i que va transvasar la seva activitat, sembla ser, a Alcanyís amb un nou nom, una nova empresa que es diu Oxaquim.

Certament, hi va haver aquesta denúncia, i —com el senyor diputat ha dit—, doncs, s'hi van presentar representants de la Junta de Residus, també de la Junta de Sanejament, l'alcalde de Vimbodí, els Mossos; també es va fer una citació a l'empresari i es va portar a terme una identificació de tots els productes existents en aquell recinte tancat. Recinte tancat —com deia abans— des de feia un any, en el qual no es produïa cap producte, no hi havia activitat productiva, però sí que es va comprovar i fins i tot es tenia notícia que hi havia hagut transvasament de productes, a través d'un transport que provenia de l'altra empresa de la mateixa propietat, d'Oxaquim.

Hem d'explicar que DAVSA produïa oxalat potàssic a partir de la dissolució d'àcid oxàlic, aigua i hidròxid potàssic. Del resultat d'aquest inventari, d'allò existent a la zona, es va comprovar que hi havia uns trenta bidons d'oli i gasoil, uns cinc tancs variables d'entre vuit i trenta metres cúbics de nivell variable, sis recipients de procés, amb uns sis metres cúbics de producte. Hi havia, evidentment, al laboratori, tancat amb els típics reactius de laboratori, hi havia tancs de procés, tancs de procés amb aigües àcides amb baix contingut d'oxalat. I algunes mares de cristallització. Hem d'explicar que el funcionament d'aquesta empresa és produir el producte, aquest oxalat, a partir d'un subproducte; en si ja és un residu, el mateix subproducte. Per tant, és difícil d'esbrinar si és un residu, realment, o és un subproducte, però, en qualsevol cas, les anàlisis fetes d'aquestes aigües mares de cristallització, un pèl àcides evidentment, doncs, de totes maneres no es poden qualificar com un residu perillós, eh?

En qualsevol cas, el que sí que s'ha comprovat és que no hi ha cap abocament directe, i també vull dir-li, doncs, que s'ha exigít i se li va donar un termini perquè alguns gotejos que es produïen en els dipòsits cessessin i perquè definís d'una vegada per totes si la instal·lació es tancava definitivament; en aquest cas, havia d'eliminar aquells productes, sigui per portar-los a Oxaquim a produir nou oxalat, o sigui per portar-los a un tractament d'aquells subproductes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Bargalló pot repreguntar.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Bé, en tot cas, en primer lloc per agrair la resposta del senyor conseller en el sentit que la cosa clarifica els temors existents en un començament i també clarifica l'actuació de la Junta de Residus i dels Mossos d'Esquadra en aquest afer, i a la vegada, doncs, demanar que des del Departament s'accentui la tasca de control i vigilància damunt d'aquesta empresa, perquè la sensació d'entrada i sortida de camions que hi va haver allà en un temps previ a aquestes actuacions, doncs, preocupava el veïnatge i, a la vegada, perquè aquesta empresa és situada, com el senyor conseller sabrà, prop, molt a prop d'un paratge natural d'interès, com són les Fonts del Gorg, que el tancament de l'empresa ens havia fet preveure que es podia recuperar aquest paratge i que situacions com la que el conseller ha descrit, doncs, ens preocupen pel que fa a la voluntat dels veïns de Vimodí i a la voluntat d'algunes de les forces polítiques que estem representades en aquest Parlament per, realment, recuperar les Fonts del Gorg per a la utilització, el gaudi dels veïns de la zona i per l'interès natural que tenen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. El senyor conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president. Senyor diputat, efectivament, no dubti, doncs, que estarem amatents a la continuïtat, si es pot dir continuïtat, perquè aquesta empresa està tancada; s'ha obert, evidentment, un expedient informatiu, i, per altra banda, també s'ha obert un expedient als transportistes que havien fet aquell transport el dia 11 de març i el dia 16 d'abril. El problema, com li deia abans, és que és difícil esbrinar si realment és residu el que transportaven, perquè, en definitiva, servia per produir l'oxalat. Hi ha aquest compromís de tractar aquests subproductes si no reobren i, per altra banda, hi ha aquests..., ho repeteixo: hi ha el requeriment de manteniment d'una conservació deficient d'aquesta empresa tancada. Per altra banda, també li vull dir que s'ha informat als Mossos d'Esquadra perquè també seguissin aquesta activitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

La pregunta número 8 ha estat posposada.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures administratives que s'aplicaran a les guarderies, escoles bressol, parvularis o llars d'infants que discriminin en la inscripció d'alumnes

La número 9, retirada.

Pregunta al Consell Executiu sobre la Tercera Mostra d'Activitats per a la Dona

Passem a la número 10, sobre la Tercera Mostra d'Activitats per a la Dona, presentada per la diputada senyora Imma Mayol. Té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, al final de la Universitat d'Estiu per a Dones i de la Mostra d'Activitats per a Dones, l'Institut Català de la Dona organitzà una taula rodona que es deia: «Les eleccions europees. Les dones s'informen, les dones voten». Aquesta taula rodona estava moderada pel senyor Carles Gasòliba, cap de llista de Convergència i Unió al Parlament Europeu.

Val a dir que aquesta taula rodona té un títol curiós, jo crec que en bona part ofensiu. Això de «Les eleccions europees. Les dones informen, les dones voten», com si les dones fins aquest moment no s'haguessin informat, no haguessin tingut criteri, no haguessin votat, com si calgués anar a un acte per informar-nos i per votar, a banda d'aquest títol, que —hi insisteixo— crec que és ofensiu, jo voldria saber per què a cinc dies de l'inici d'una campanya electoral el senyor cap de llista de Convergència i Unió modera una taula rodona sobre aquest tema?

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol.

Pregunta al Consell Executiu sobre la presència del senyor Carles Gasòliba com a moderador en una taula rodona sobre el vot de les dones, organitzada per l'Institut Català de la Dona

Hi ha la pregunta número 14, que formula la senyora Rosa Maria Vandellós, que és sobre aquest tema. Si no hi tenen inconvenient els interessats, es podrien acumular.

Senyora Vandellós, li sembla bé aquesta acumulació?

La Sra. VANDELLÓS: Sí, senyor president; em sembla perfecte....

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs...

La Sra. VANDELLÓS: ...donat que el contingut de les dues preguntes és el mateix.

El Sr. PRESIDENT: ...té la paraula.

La Sra. VANDELLÓS: Bé, la pregunta segueix sent la mateixa que ha fet la senyora Imma Mayol. Per tant, vindria en el sentit de: a què s'adueix la presència del senyor Gasòliba en aquesta taula rodona, i per què només la presència del senyor Gasòliba i no d'altres representants d'altres partits polítics?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyores diputades, la resposta és senzilla: l'Institut Català de la Dona, com a membre fundador de l'EUDIFF, és a dir de l'Associació Europea per a la Informació i la Formació de les Dones, va participar en una enquesta-estudi europea patrocinada per la Direcció General d'Escena de la Comunitat Europea sobre el coneixement que tenen les dones europees de les ins-

titucions comunitàries, així com també quin és el grau d'informació que tenen d'aquestes. Això, com dic, va ser una enquesta-estudi que patrocinava la mateixa Comunitat Europea, a través de la seva Direcció General d'Escena, i el Patronat Català Pro Europa, que va participar també en el sondeig fet a Catalunya, i, per tant, entenem que era el seu secretari general el que podia i de fet va presidir i moderar la taula rodona on es presentaven els resultats d'aquesta enquesta-estudi. Nosaltres entenem que ho havia de fer, i això respon a la línia de treball que des de la seva creació té l'Institut Català de la Dona, de col·laborar amb els organismes del propi Govern, atès que la política per l'igualtat és plural i participativa. No va ser, doncs, pas en funció de cap representació de cap partit polític ni com a membre d'un partit polític en concret, sinó en la seva condició de secretari general, que va moderar aquesta taula rodona.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Mayol pot repreguntar.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyores diputats, senyor conseller, una línia que sí que és veritat que té l'Institut Català de la Dona és la de fer utilització partidista dels seus actes; en això li dono la raó. Vostè ha dit altres coses i jo li afegeixo això.

Miri, en aquesta cambra els grups de l'oposició hem criticat repetidament que el Patronat Català Pro Europa, que hauria de ser una institució plural, en què tothom s'hi pogués sentir representat, estigui liderat, presidit pel senyor Carles Gasòliba, eurodiputat de Convergència i Unió; això ho hem criticat a bastament. En aquest cas vostès utilitzen aquesta coartada per utilitzar partidistament una actuació, una activitat de l'Institut Català de la Dona.

Miri, senyor conseller, a banda que no està malament que de tant en tant una taula rodona només estigui representada per dones, pensi que el 90% de les taules rodones que es deuen fer a Catalunya, el 90% deuen ser només per a homes; per tant, de tant en tant que en una taula rodona on es parla de dones hi hagi només dones no està de més, no és una cosa que sobri. Però, a part d'això —no necessitem a dir, en aquest cas..., cap home que tuteli el que passa en aquesta taula rodona, no caldria necessàriament que passés—, a part d'això, l'Institut Català de la Dona hauria de canviar la seva política en aquestes qüestions. Miri, jo estic convençuda que és possible, ideològicament és possible, encara que hi hagi desacords, en aquests temes de la equiparació de dones i homes, en els temes de la revalorització del paper de les dones a la societat, són possibles acords amplis. Seria possible, de la mateixa manera que ho és en aquesta cambra en molts moments, de la mateixa manera que ho és en el Lobby de Dones de Barcelona, coexistir, compartir, tenir objectius comuns dones de diferents ideologies, seria bo que l'Institut Català de la Dona fos capaç de representar això. Que hi poguessin haver desacords puntuals, però que en temes essencials fos possible que totes les dones de Catalunya ens sentíssim representades; perquè això és possible —insisteixo— en aquesta cambra, i en el Lobby de Dones de Bar-

celona s'evidencia: dones de diferents partits polítics compartim uns objectius que estan per sobre de la ideologia política.

Per tant, jo el que demanaria, de veritat, seriosament, fora bromes, és un canvi d'orientació de l'Institut Català de la Dona que permetés que tothom, que totes les dones ens hi poguéssim sentir mínimament representades. Vostès han fet una altra opció, han fet una opció que ens exclou a totes les altres; han fet una opció que és reduïda, que és parcial; és utilitzar partidistament aquesta institució.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. La senyora Vandellós pot repreguntar.

La Sra. VANDELLÓS: Sí, moltes gràcies, senyor president. Una mica seguint el fil del que deia la senyora Mayol, no només ens afecta a les dones directament, sinó que en aquest cas ens afecta a tothom. Coneixem l'enquesta de la qual parla el senyor conseller; és una enquesta molt exhaustiva i molt interessant, però per això mateix és interessant per a totes les formacions polítiques i per a tota la resta de la societat catalana, no només per al Patronat Català Pro Europa. Llavors, tornant una mica al fil de les paraules que deia abans, no estem en contra que el senyor Gasòliba estigui a la presidència d'aquest acte, però que sí que estem en contra que hagi sigut només ell, encara que s'hagi tapat en aquest cas sota la manta del seu càrrec com a moderador en aquesta taula.

Llavors, creiem que hi segueix havent un aprofitament molt partidista de l'Institut Català de la Dona i un respecte molt poc..., envers la pluralitat i envers la representació de tots els altres partits polítics que estan, diguem-ne, representats al Parlament Europeu.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós. Senyor conseller, té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyores diputades, jo no sé on veuen vostès el partidisme. Tots nosaltres som aquí amb una funció institucional i, realment, tots formem part de diferents partits polítics; per tant, el senyor Gasòliba és secretari general del Patronat Català Pro Europa i va assistir en funció de tal càrrec. Per tant, aquesta no és una qüestió partidista. Realment, és curiós veure moltes explicacions que aquí es donen.

Ha dit la senyora diputada Vandellós que l'enquesta era interessant, que realment, doncs, era valuosa, i, per tant, doncs, això és del que es tractava. L'Institut Català de la Dona és plural, i aleshores vostès, si hi tenen cabuda, jo no sé per què es pot afirmar aquesta qüestió. En tot cas, tenen els seus mecanismes de relacionar-s'hi i de fer presents els seus punts de vista, però no veig que aquesta afirmació, feta així, es correspongui amb la realitat.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre el temps transcorregut des d'una sol·licitud d'informació de l'alcalde d'Esparreguera (Baix Llobregat) al Departament de Política Territorial i Obres Públiques

La següent pregunta és sobre el temps transcorregut des d'una sol·licitud d'informació de l'alcalde d'Esparreguera al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, presentada pel diputat senyor Rañé. Té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. La seqüència de dades que està recollida a la pregunta conté una omisió claríssima i que és la que justifica aquesta pregunta. El dia 17 de febrer el conseller de Política Territorial i Obres Públiques rep una delegació de l'Ajuntament d'Esparreguera. Un mes i quatre dies després rep una carta d'un regidor de Convergència a l'oposició a l'Ajuntament d'Esparreguera. Dos mesos després de la primera entrevista encara no hi ha informació del contingut o del resultat d'aquesta entrevista. I no és fins a la vora del dia 24 de maig que del Departament surt la contesta. En el bell mig, després d'haver-se presentat amb un mes i quatre dies després de l'entrevista amb l'alcalde, aquest regidor de Convergència, de l'oposició, ja tenia la informació abans que l'alcalde.

És per això que volem saber si, malgrat que després el conseller personalment ha trucat a l'alcalde, ha desfet aquest malentès, considera que el funcionament del seu Departament és l'adient per mantenir una política de comunicació entre administracions —entre administracions— adient.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Culler.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. Senyor diputat, miri, podria agafar les cartes i podria justificar-ho, entre altres coses perquè el temps que trigo en un cas i trigo en l'altre, doncs, és més llarg que el que trigo per contestar a l'oposició que no pas per contestar a l'alcalde; i és així. Però, de totes maneres no li dic això. Li dic, com vostè ha explicat, que jo trobo que vaig fer mal fet, vaig telefonar a l'alcalde i em vaig excusar. Vull dir que ja està, i això és tot. Res més.

Per tant, no és el sistema de relacionar-se el meu Departament amb les institucions.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Rañé?

El Sr. RAÑÉ: Només dir que afegirem a aquest reconeixement de la manca d'adequació en la comunicació, dir que hem constatat, perquè, com que el regidor de l'oposició va llegir per ràdio quatre dies abans el contingut de la nota, li feia esment que aquesta carta s'havia tramès un mes i quatre dies després de la reunió amb l'alcalde..., es dona la circumstància que de la transcripció literal de la intervenció d'aquest regidor pels mitjans de comunicació la carta és més extensa que la que s'envia a l'alcalde, té més continguts i concreta molt més compromisos d'execució d'unes determinades obres.

Per tant, entenem que si hi ha una admissió que aquesta no és la forma, nosaltres hi coincidim, i esperem que en el successiu aquests elements puguin ser superats, que —ho repeteixo— possiblement no són imputables directament a la gestió del conseller i que, en tot cas, correspon al seu Departament o al funcionament del seu Departament i a ell com a cap de poder anar-los arreglant.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Jo només volia dir una cosa: de tot el que passa al Departament, el responsable en sóc jo, i, per tant, no vull donar la culpa a ningú. Per tant, d'això en sóc el responsable.

Jo li ho repeteixo: vull dir, jo em vaig excusar amb el senyor alcalde, amb el senyor Serra; amb el senyor Serra em vaig excusar perquè crec que les coses no van funcionar com havien de funcionar. Ara, de totes maneres, vostè ara afegeix més coses que jo..., almenys, aquesta carta més llarga que vostè diu que va llegir el regidor de l'oposició, jo la tinc aquí davant i no és més llarga; té exactament cinc paràgrafs, mentre que la contesta a l'alcalde, doncs, és bastant més llarga —és bastant més llarga. Per tant, bé, no veig que..., en tot cas, diguem-ne, la qualitat de la informació no diferencia una carta de l'altra.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris emprats en la reparació del tram de la carretera B-231, d'Esparreguera (Baix Llobregat) a Hostalets de Pierola (Anoia)

La següent pregunta, sobre els criteris emprats en la reparació del tram de la carretera B-231, d'Esparreguera a Hostalets de Pierola, presentada pel diputat senyor Rañé. Té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Des de l'any 85 el Departament és conscient..., des de juny del 85, el Departament és conscient que hi ha un problema en l'accés a dues urbanitzacions que tenen una població del voltant d'unes dues mil persones i a l'estiu tenen més població; són les de Can Rial i Mas d'en Crall. I aquesta és una carretera, la B-231, que també ha tingut tot un conjunt d'accions populars, institucionals, per al seu arranament, ja que era una situació perillosa, i en aquests moments s'ha procedit o s'està procedint a reparar un tram, l'últim tram començant des d'Esparreguera o el primer començant des de la finalització d'aquesta carretera, un tram que és, d'entrada, el menys circulat i que possiblement..., possiblement no, dissortadament és el tram menys perillós, ja que els accidents que s'han produït s'han produït en un tram que és conegut popularment com el Pont dels Gossos, que està molt més a prop d'Esparreguera.

És en aquest sentit que nosaltres volíem saber quins criteris ha fet servir el Departament per prioritzar l'actuació en una zona que és la menys transitada –bé, com a mínim, té menys trànsit–, però sobretot que és una zona que és menys perillosa des del punt de vista de la seguretat de les persones que hi tenen el seu accés a la seva residència mitjançant aquesta carretera.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. El conseller Cullell té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, bé, jo contestaré, senyor Rañé, exactament amb els termes que vaig contestar a l'alcalde, la carta de l'alcalde, que és que el tram proper a l'abocador, que es va reparar en primer terme, era perquè a judici de la Direcció General de Carreteres era el més deteriorat, i de fet, doncs, s'ha procedit a una actuació d'urgència sobre aquesta primera fase ja que era el que tenia –ho repeteixo– el paviment en condicions més deficientes.

De totes maneres, jo vull remarcar –tal com li deia al senyor alcalde– que el Departament considera prioritàries totes les obres de condicionament de la B-231 des d'Esparreguera fins a Hostalets de Pierola i ha posat en marxa un programa d'arranjament de tot l'itinerari. I és en aquest sentit que, si bé en aquests moments estan iniciades les obres..., al voltant, diguem-ne, de l'abocador, cal tenir present que també s'han iniciat les obres del tram d'Hostalets de Pierola, està en avançat procés de redacció el projecte corresponent al tram del quilòmetre 0 al 6 i que aquest segon projecte inclou també el condicionament del que vostè ha anomenat el Pont., bé, el que es diu el Pont dels Gossos, el procés d'informació pública i licitació del qual s'iniciarà després de l'estiu.

Per tant, jo espero que l'acabament de tota la carretera, de totes les obres de la carretera, estarà, jo crec, a principis de l'any 1986.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rañé pot repreguntar.

El Sr. RAÑÉ: Només per manifestar que considerem que, malgrat que aquí s'ha plantejat una actuació d'urgència, donada la importància que té aquest tram anomenat –ho repeteixo– popularment com el Pont dels Gossos, el nostre criteri, la nostra interpretació és que, a part d'ajudar-hi amb una actuació de repavimentació, d'arreglar el tram que s'estava fent, en aquest sentit s'ha produït una situació en la qual, fruit de la mancança de recursos, s'ha prioritzat indudament en relació amb la seguretat de les persones. El nostre criteri és que allò racional, allò lògic és haver actuat sobre el punt més perillós, que era aquest tram, en el qual s'han produït esllavissaments, s'han produït accidents, hi ha un trànsit de persones velles i joves, que són les que van caminant per una carretera en la qual, quan passa un cotxe, ja no queda espai per al vianant. Era aquesta, l'actuació prioritària. I s'ha produït una altra actuació, perquè es portava cinc anys donant la murga –diguem-ho col·loquialment– amb aquesta carretera, i s'ha començat per allò que resultava més baratet.

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller? (Pausa.)

*Pregunta al Consell Executiu sobre les raons
del retard en l'acabament de les obres
del quart cinturó entre Mataró (Maresme)
i Granollers (Vallès Oriental)*

La següent pregunta, la formula la senyora Rosa Martí, sobre les raons del retard en l'acabament de les obres del quart cinturó entre Mataró i Granollers. Té la paraula la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta pregunta va encaminada a conèixer si es produirà algun retard en la inauguració de les obres del quart cinturó en el tram Mataró-Granollers, que és el tram que en aquests moments està en obres. Ja inicialment, en el moment que es va adjudicar l'obra, es va produir molt de retard, hi van haver uns terminis molt llargs, i finalment es va adjudicar el febrer de l'any 93. I les seves previsions d'acabament d'aquest tram Mataró-Granollers són, en principi, el desembre de l'any 94, però hem tingut coneixement que en aquests moments s'estan produint retards deguts, fonamentalment, en part, a la construcció dels dos túnels bessons que es fan a la collada de Parpers, d'una longitud de dos quilòmetres, per problemes geològics, sembla ser, perquè s'han trobat masses importants de sauló que provoquen esllavissaments considerables, i també per problemes de correcció d'impacte ambiental.

Llavors, davant d'aquesta qüestió que es planteja, només a nosaltres ens agradaria conèixer si realment es confirma això i si, per tant, es produirà un retard i la inauguració no serà el desembre del 94, i si el conseller ens pot informar de quines són les raons que podrien produir aquest retard.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyora diputada, evidentment, com vostè diu, en aquests moments la perforació dels túnels de Parpers s'està fent a una menor velocitat de la que estava prevista. Com vostè sap, es tracta de dos túnels paral·lels de dos quilòmetres, amb una secció transversal de deu metres, amb dos carrils per sentit de la circulació. La causa d'aquesta disminució de velocitat en perforació és la baixa qualitat geotècnica dels materials; aquesta zona correspon al pas sota la riera de Sant Miquel, amb poc recobriment, amb una gran capa d'alteració del granit i amb la presència de nombroses falles. Tant longitudinalment com transversalment, el gruix assolit per la capa d'alteració és molt divers, com ho demostra el fet que en una petita distància entre els dos túnels, pròxima als trenta metres, les característiques dels materials que trobem són molt diferents. L'avenç en un terreny d'aquestes característiques es realitza en condicions molt penoses, que obliguen a la instal·lació de paraigües pesants, de quinze metres de longitud, separats transversalment cin-

quanta metres, en un tram pròxim a cent metres pel túnel esquerre, sentit de Granollers a Mataró, i un cop col·locat i efectuat el sosteniment mitjançant encavallades separades un metre, bolons, malla i formigó projectat. El rendiment mitjà assolit en aquestes condicions és d'un metre per dia: s'avança un metre per dia. Les característiques del terreny per al túnel dret, sentit Mataró-Granollers, són millors i tenen un rendiment de tres metres per dia.

Com que l'execució dels túnels és el camí crític de l'obra, qualsevol retard en la perforació afecta directament la posada en servei de l'autopista en construcció. Aquesta diversitat geològica ha provocat que els sondeigs que es van fer per al reconeixement del terreny no siguin suficientment representatius del conjunt, i, d'altra banda, l'accidentabilitat de la zona, la densa vegetació i l'alt valor ecològic impedié efectuar un reconeixement més exhaustiu.

Les obres podrien realitzar-se més ràpidament amb una solució a cel obert, però el cost i l'impacte produït en la zona ho fan desaconsellable.

El retard previst en l'execució dels túnels és de quatre mesos respecte a l'adjudicació, però tenint en compte que l'oferta adjudicada escurçava el termini en nou mesos, jo calculo –i prudentment, i amb totes les reserves– que l'abril del 95 pot estar finalitzada aquesta obra. Això suposarà també –i els ho avanço, senyores i senyors diputats– un increment del cost de l'obra; un increment del cost de l'obra que suposa en aquests moments, segons em diu GISA, un percentatge del pressupost d'adjudicació al voltant del 4%. Cal recordar, de totes formes, que aquesta obra va ser contractada, en el seu moment, amb una baixa del 30%.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Martí pot... *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre el cost de l'edició i la distribució del llibre que recull la conferència sobre els valors dels joves que va tenir lloc a la Facultat d'Econòmiques el 8 de març de 1994

Passem a la pregunta número 15, sobre el cost de l'edició i la distribució del llibre que recull la conferència sobre els valors dels joves, presentada pel diputat senyor Joan Ignasi Elena. Té la paraula.

El Sr. ELENA: Senyor president, senyor conseller, el dia 8 de març d'enguany va tenir lloc un acte a la Facultat d'Econòmiques, amb la intervenció del president de la Generalitat. Nosaltres ja en l'anterior Ple vàrem criticar no el fet que es celebrés aquest acte, sinó el fet que aquest acte fos pagat per la Secretaria General de Joventut. Després de fer aquesta crítica, i com a mostra, una mica, de reconeixement de la denúncia, la Secretaria General de Joventut ha decidit editar aquella conferència i repartir-la a dues mil persones, amb uns criteris que tampoc entenem excessivament, perquè

hi ha entitats que l'han rebut i hi ha entitats que no l'han rebut, hi ha persones dedicades a la política de joventut que l'han rebut i d'altres no.

En tot cas, voldríem, per tant, preguntar el cost de l'edició i de la distribució d'aquest fulletó, d'aquest llibre.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals i Vallvé): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat senyor Elena, el cost de l'edició i la distribució de dos mil exemplars de la conferència del president de la Generalitat sobre els valors dels joves d'avui fou de 504.470 pessetes, sense IVA.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Elena.

El Sr. ELENA: Miri, senyor conseller... Senyor president, senyor conseller, l'acte va costar dos milions de pessetes; es va repetir en dues ocasions i va costar, per tant, quatre milions de pessetes, tal com ens va contestar vostè en l'anterior Ple. Ara, l'edició en val 500.000. Per tant, un acte celebrat amb tres-cents persones va costar 4.500.000 pessetes a la Secretaria General de Joventut. És clar, si això coincideix en un any que la Secretaria General de Joventut ha decidit retallar les subvencions a les entitats juvenils, no deixa de ser bastant greu i bastant simptomàtic de quines són les prioritats de la Secretaria General de Joventut. Em dona la sensació, senyor conseller, que seguim pagant campanyes de meritatge intern del secretari general de Joventut de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Elena. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. En qualsevol cas, em sembla que la pregunta era quins costos havia tingut, i em sembla que són uns costos raonables pel que representa la difusió d'una conferència, que s'han tramès més de mil cinc-cents exemplars, i, en qualsevol cas, el fet que el president de la Generalitat faci una valoració sobre quin és el paper dels joves i quins són els valors que poden constituir una referència, no crec que sigui criticable ni representi el meritatge de res ni de ningú.

En qualsevol cas, nosaltres valorem positivament que el president adrexi la seva opinió als joves de Catalunya i que això es faciliti amb la difusió d'aquest discurs publicat. Ho valorem positivament, trobem raonables aquests costos, i, en qualsevol cas, les crítiques que vulgui fer a la Secretaria General de Joventut són ben legítimes, les pot fer sempre que vulgui, però sàpiga que nosaltres compartim plenament la política del secretari general de Joventut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre els motius
pels quals es volen suprimir les classes
de català que s'imparteixen als reclusos
de la presó Model de Barcelona*

La següent pregunta és sobre els motius pels quals es volen suprimir les classes de català que s'imparteixen als reclusos de la presó Model, que formula la diputada senyora Magda Oranich. Té la paraula.

La Sra. ORANICH: Senyor president, la pregunta que formularíem al conseller de Justícia és exactament aquesta, i molt breument: que ens han arribat informacions dels reclusos que segueixen els cursos de català a la presó Model dient que per al proper curs no podran continuar amb aquesta formació. Per tant, hem considerat que era un tema urgent a tractar, abans que ja no hi hagués res a fer, i desitjaríem que ens n'informés.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac i Aguilà): Senyor president, senyores i senyors diputats, la pregunta exacta és si son certes les informacions. Jo haig de desmentir-ho; només faltaria que els criteris del Departament de Justícia haguessin de ser coneguts pels reclusos de la Model. El que succeeix és que es produeix l'acabament de l'ensenyament reglat, es produeix la conclusió d'uns contractes temporals i, lògicament, s'hauran de produir les renovacions al començament del proper curs reglat. En definitiva, es tracta de recordar que el titular del Departament de Justícia coneix perfectament la teoria dels actes propis, i, si una de les coses que més èmfasi es va fer en el pressupost del Departament van ser els temes relacionats amb normalització lingüística, la qual cosa va ser objecte de lloances per part de la diputada senyora Oranich, ara no pot anar contra els seus propis criteris.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora Oranich té la paraula.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. Jo estic d'acord amb el senyor conseller quan diu que sempre he fet lloances al tema de la normalització lingüística; per això ens ha esferit el tema. De totes maneres, bé, jo em considero satisfeta en el sentit que diu que les informacions no són certes, però sàpiga l'honorable conseller que són informacions que ens han donat els reclusos que segueixen aquests cursos de català. Com molt bé ha dit el senyor conseller, ha acabat en aquest moment el curs, però es diu que l'any que ve no començarà per temes pressupostaris. Jo coincidiria amb el conseller que aquest és un tema prioritari –prioritari–, perquè una manera de reinserir-se a la societat és, evidentment, saber la llengua de la societat en la qual viuen, i, per tant, l'encoratjaria no només a no suprimir aquests cursos, sinó, en tot cas, a fer-los encara més amplis.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Oranich. El senyor conseller vol intervenir? (Pausa.) Molt bé.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el límit
del domini públic hidràulic en relació amb la
construcció d'edificacions d'ús públic*

Passem a la que serà última pregunta d'aquest Ple, que és sobre el límit... –la número 20 ha quedat posposada, de manera que és la 21–, sobre el límit del domini públic hidràulic en relació amb la construcció d'edificacions d'ús públic, que presenta el diputat senyor Víctor Gimeno. Té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. La pregunta va adreçada, suposo, al conseller de Política Territorial, i és amb referència que hi ha una petició del senyor Antoni Pujol i Pedrola, en representació d'una societat –El Campell–, en la qual demana la possibilitat de construir un edifici polifuncional de caràcter turístic-esportiu, i que està ubicada al costat del riu..., al costat de l'aiguabarreig Segre-Noguera. I entre els informes pels quals es dona l'autorització favorable a la construcció d'aquest edifici..., diu que està fora del domini públic hidràulic i que, segons els informes que tenim, diu que, per tant, no afecta l'espai natural i que es pot construir aquest edifici en aquesta zona. Jo el que voldria saber és si els informes de la Junta de la Confederación Hidrogràfica són suficients per a considerar que està fora d'aquest domini públic hidràulic l'edifici en qüestió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. Sí, senyor diputat, bé, pel que jo tinc, pels informes que tinc, és que..., de fet, en aquest cas el que hi ha és un informe de la Junta d'Aigües, que elabora un informe tècnic, a partir del qual es decideix la possible autorització de la construcció, en aquest cas, d'aquesta instal·lació amb usos múltiples. De fet, l'únic que mira la Junta d'Aigües no és el valor ecològic de la zona –això no correspon a la Junta d'Aigües–, l'únic que mira és si es pot fixar el perill que hi pugui haver d'inundacions, i el que li puc dir és que no es pot fixar a priori una alçada concreta que serveixi per delimitar el nivell màxim on poden arribar les avingudes extraordinàries d'un riu; ho dic perquè les denúncies que s'han fet respecte a aquesta instal·lació, fixant que hi ha seixanta centímetres només des del que és la planta baixa d'aquesta instal·lació respecte a la llera del riu..., aquest no és el criteri que utilitza la Junta d'Aigües, sinó que el que utilitza són altres criteris, com és, per exemple, la forma de la llera, si té els marges escarpats o plans, si els marges estan protegits per murs o són fàcilment erosionables, si el riu aigües amunt està regulat per embassaments, o si aigües avall existeixen obstacles que poden provocar inundacions, com sigui d'extraordinari el cabal de l'avinguda, etcètera. És per tot això que en aquest cas concret la Junta d'Aigües l'únic que fa és elaborar un informe tècnic, que diu que, de l'estudi d'aquest cas particular, és possible donar l'autorització perquè no existeix el risc que les avingudes puguin inundar aquesta instal·lació, i això és el que ha fet la Junta d'Aigües.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Gimeno pot repreguntar.

El Sr. GIMENO: A part de l'informe de la Junta d'Aigües, jo el que crec que és un informe prou determinant és l'informe de la Confederación Hidrográfica del Ebro, perquè és la que determina si l'espai és espai protegit o no és espai protegit, perquè si s'entén que hi ha un espai protegit en aquella zona, que és l'aiguabarreig, el que diem és que, si està fora d'aquest espai es podrà construir i, en canvi, si està a dins, possiblement seria que no. I l'informe de la Confederación Hidrográfica parla que: «Para definir con suficiente exactitud la delimitación por usted interesada, sería necesario realizar el apeo y deslinde del cauce, previa tramitación del correspondiente expediente. No obstante lo anterior y en evitación de dicha actuación, señalizamos en color verde, en el plano por usted remitido, la línea que estimamos representa aproximadamente el alcance de las máximas avenidas ordinarias, que corresponde a un caudal de 325 metros cúbicos por segundo», etcètera. I diu: «La indicada línea —insistimos— es aproximada y no supone deslinde alguno, correspondiendo sensiblemente a la cota 187,5 de dicho plano.» I ens presenten una còpia d'aquesta tramitació de la Confederació, en la qual les cotes que posen, d'alçada, estan seixanta centímetres més baixes que les cotes més pròximes de l'edifici en qüestió.

Llavors, que ens diguin que està fora del domini públic hidràulic, que per tant és una zona on es pot construir i que no afecta l'espai natural i que, en conseqüència, es pot construir seixanta centímetres més amunt d'una línia que parlen que és aproximada i que s'hauria de fer un *apeo* i un *deslinde* per conèixer-ho exactament, em sembla que és molt agosarat creure que no afecta l'espai, que es pot construir en aquella zona i que, en definitiva, no hi ha cap tipus de problema.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. El senyor conseller vol intervenir?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, jo només voldria precisar una cosa: segons la documentació que jo tinc, els fonaments del restaurant —diguem-ho clar, ja— no estan a seixanta centímetres, sinó que estan a un metre, a un metre sobre el nivell de les avingudes ordinàries; encara que, evidentment, l'organització Ipcena fa constar que són seixanta centímetres, i des d'aquest nivell, a més a més, s'aixeca un mur de quatre metres on se situa el restaurant, sense cap perill d'inundació. Però és que això no va per aquí; jo crec que l'oposició d'Ipcena es basa essencialment en motius mediambientals, que no són objecte de l'informe de la Junta d'Aigües, i el que sí que li puc dir és que, demanat per Urbanisme, a la Direcció General de Patrimoni Natural del Departament de Medi Ambient, m'informen que s'ha efectuat una valoració de les obres projectades i, com a conseqüència, s'ha pogut comprovar que les seves característiques no les fan susceptibles de provocar greus alteracions sobre els valors protegits a l'espai d'interès natural —subratllo «greus», per això, de totes maneres, i amb tota sinceritat.

Tanmateix, justament per això, s'ha sol·licitat als promotors de les obres la presentació d'un estudi en què es detallin les mesures de protecció que s'establiran per tal d'evitar qualsevol impacte sobre els sistemes naturals de la zona que pugui derivar-se de la construcció de les instal·lacions projectades.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Projecte de llei de la Policia Autònoma de Catalunya (Continuació)

Acabat el tràmit de preguntes, reprendrem la tramitació del Projecte de llei sobre policia autònoma.

Entrem en les disposicions addicionals, transitòries i finals. El Grup Socialista hi té esmenes. Per a la seva defensa... (*veus de fons*), estan transaccionades, és veritat. Esquerra Republicana...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Li començo anunciant, senyor president, la retirada de la nostra esmena 214, i, per tant, sostindriem la defensa de catorze esmenes més, relatives a aquestes addicionals d'aquest Projecte de llei.

Es tracta de diverses esmenes de característiques diverses, algunes de les quals han estat ja transaccionades amb el Grup de la majoria, com també en el seu moment informarà el ponent respectiu, i fan referència en uns casos a la conveniència que els alcaldes, com a primera autoritat municipal, sigui informats del desplegament dels mossos d'esquadra en allò que afecti el seu terme municipal. Aquesta és una d'aquestes esmenes, diem, que ha estat transaccionada no només amb el nostre Grup, sinó amb d'altres.

Això no obstant, n'hi ha una altra, que és l'esmena 221, que nosaltres entenem que, allà on fa referència a les competències que en l'àmbit de la seguretat pública corresponen al president de la Generalitat..., el nostre Grup té una esmena —que en aquest cas coincideix també amb una esmena del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya— que té interès especial a fer-hi constar que aquestes competències de seguretat n'hi ha que són atribuïdes al president de la Generalitat, però també als alcaldes. I té encara més interès a fer constar aquesta afirmació si tenim en compte que ahir l'honorable consellera de Governació s'hi va referir específicament, quan, en un moment determinat del seu discurs, va fer referència a aquesta doble possibilitat de competències, tant per part del president de la Generalitat com dels alcaldes com a primera autoritat local.

Algunes de les esmenes, potser tres d'elles, són de caràcter lingüístic; per tant, com que la ciència filològica, en principi, ens és favorable, doncs, tots hi estem d'acord, i no dediquem ni un segon a defensar-les.

Per altra banda, nosaltres defensem també el fet que hi hagi —i aquest és per nosaltres un dels elements destacats de

les nostres esmenes— la possibilitat que els cossos de policia de caràcter..., els cossos de policia local puguin presentar-se en promoció interna a les categories del Cos de Mossos d'Esquadra previstes en aquesta mateixa Llei. Entenem que això és absolutament lògic si es té en compte que tant un cos com l'altre —les policies locals com els mossos d'esquadra— es formen en el mateix lloc, a l'Escola de Policia. És també, d'altra banda, una possibilitat que ja apareix perfectament assumida en la Llei que regula també les funcions i les atribucions de l'altre cos de policia que no és ni la Guàrdia Civil ni la Policia Nacional, que és l'Ertzaintza; a aquesta Llei, em penso que amb el qualificatiu de «magnífica», no recordo exactament amb quin, s'hi referia el ponent de la majoria, senyor Camps i Rovira.

I, per altra banda, algunes de les nostres esmenes també fan referència a la possibilitat —i aquestes són unes esmenes a les quals nosaltres donem una importància fonamental— que, en el marc del que són els acords de Schengen, en el marc de la constitució d'un espai policíac de caràcter europeu per als estats i per als països que estan integrats en la Unió Europea, hi pugui haver un flux de col·laboració, de coordinació i fins i tot de treball entre funcionaris policials, tant del Cos de Mossos d'Esquadra en d'altres policies europees, com també a l'inrevés.

Hi ha una altra de les esmenes que fa referència a una llei que recentment vam aprovar en aquest Parlament, com era la Llei que regulava el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres entenem que, per garantir en tot moment la capacitat real de la gestió de les comunicacions del Cos de Mossos d'Esquadra, la seva capacitat operativa i l'eficàcia policial, aquest Cos hauria de disposar d'un sistema de comunicacions radiomòbils propi; propi en el sentit que es reservés els canals necessaris per a la seva activitat, que estigués integrat en les infraestructures i la xarxa de transport del Centre de Telecomunicacions, però que, tenint en compte aquella singularitat que ahir ens recordava la consellera tantíssimes vegades i que el ponent —també amb l'encert dialèctic que li és propi— ens reblava el clau tornant-nos a dir que un policia no és exactament igual que un mestre, doncs, efectivament, ateses les funcions de seguretat pública que tenen encomanades els cossos de seguretat, en aquest cas el Cos de Mossos d'Esquadra, aquest sistema de comunicacions radiomòbil s'hauria de basar estrictament de manera que estigués exclòs de les atribucions del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya. Pensem per un moment en una situació de vaga del personal civil, que podria deixar..., en uns moments on, per altra part, si, com sembla, aquest horitzó de seguretat comporta per a la Generalitat tenir l'autoritat sobre els distints cossos de seguretat i, en definitiva, ser l'autoritat màxima en seguretat pública a Catalunya, ens podríem trobar que els cossos de seguretat no poden dur a terme amb eficàcia i encert la seva tasca perquè el sistema de comunicacions que han d'utilitzar està en vaga per part d'un personal que no els és propi.

D'altres de les esmenes fan referència al que és la terminologia, diguem-ne, al nostre entendre, de caràcter estricta-

ment militar, que creiem que fóra bo que s'hagués suprimit. Com que hi vam insistir ahir, tampoc no en parlarem ara. Sí, però, que, tenint en compte que, per coherència amb esmenes del mateix signe, de la mateixa orientació, que nosaltres havíem defensat ahir..., entenem que el personal amb categoria de caporal que hi ha en aquests moments en el Cos de Mossos d'Esquadra, hauria de quedar inclòs dins el grup C, conservant el seu nivell, a partir del moment en què entrés en vigor aquesta Llei, encara que no posseeixi la titulació exigida per a aquest grup. Això està, com deia, perfectament en coherència amb el que havíem nosaltres plantejat en les nostres esmenes d'ahir.

Pel que fa referència a altres de les nostres esmenes, algunes d'elles..., és evident que aquella que pot tenir un posicionament, diguem-ne, més específic és aquella amb la qual he començat la meua intervenció, en el sentit de la famosa disposició addicional tercera, que, com saben molt bé els ponents de la majoria, és aquella que ha motivat fonamentalment la nostra oposició, almenys a aquest aspecte concret de la Llei. Nosaltres l'hem reconvertida en una disposició addicional que allò que fa és regular l'accés, la possibilitat d'accés dels membres dels cossos de policies locals al Cos de Mossos d'Esquadra.

Entenem que aquesta és una mesura més adequada que no pas la que proposa el mateix text del Projecte presentat pel Govern, entre altres coses perquè jo recordo que ahir el senyor Jaume Camps i Rovira ens recordava i ens assegurava que estava prevista la possible integració de membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, i amb un èmfasi dialèctic —jo diria realment intens— ens va dir allò de «d'un en un»; tractant-se de cossos i forces de seguretat de l'Estat, jo ja m'esperava gairebé la segona part de la frase, que seria «i, a més a més, amb el carnet a la boca», cosa que en aquest cas no es va produir.

Nosaltres, el nostre problema, o el nostre raonament és: si aquesta integració ha de ser d'un en un, si efectivament resulta que en aquests moments ja hi ha, en el Cos de Mossos d'Esquadra, funcionaris que abans..., que provenen del Cos Nacional de Policia i que provenen de la Guàrdia Civil, quina necessitat hi ha de regular allò que, per altra banda, ja existeix? I teníem dubtes sobre això, sobre el manteniment o no de la nostra oposició a aquesta disposició addicional tercera, relativa a uns cossos i forces de seguretat que ahir se'ns deia que estaven presents a Catalunya en situació de set mil i set mil, de forma més o menys equilibrada. Les nostres dades no són exactament així, set mil i set mil; sembla que seria més aviat les places finals de destinació a Catalunya, però les places cobertes, que segons les nostres dades serien 4.520 persones per a la Guàrdia Civil i 5.675 per al Cos Nacional de Policia, és a dir, places cobertes reals.

Dèiem —i amb això acabo i donem per defensades les esmenes relatives a aquest apartat, bo i considerant que ens deuen quedar encara les relatives al preàmbul— que els nostres dubtes sobre aquest tema ens els va aclarir ahir el ponent de la majoria, senyor Camps i Rovira, quan, en rebatre

alguna de les nostres esmenes, ens deia literalment que «la manca de tipificació n'exclou la possibilitat» i que això era una cosa estrictament assumida i clara en dret penal. És a dir, si no queda tipificat, doncs, és evident que..., allò: «Qui no hi és, no hi és comptat.» Per tant, d'acord amb aquesta afirmació, donant tota la raó al senyor Jaume Camps i Rovira, em sembla que aquesta disposició addicional tercera és absolutament innecessària. Si realment del que es tracta és que entrin d'un en un, d'un en un ja hi entren; si no, senyor Jaume Camps i Rovira, és que la previsió no és pas que entrin d'un en un, sinó, com a mínim, de dotzenes en dotzenes. Si no, no s'entén com, aquesta disposició addicional, es manté.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira.

La presidència anuncia que la votació final tindrà lloc no abans de tres quarts de dotze d'aquest matí.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya també manté esmenes a aquest bloc de disposicions. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president. Mantenim esmenes, no gaires, com en quasi cap dels apartats. Ja veurà, senyor president, que n'hi ha algunes que s'ha anunciat la retirada i moltes de les altres que no defensarem, perquè han sigut transaccionades amb la majoria, amb la resta de grups.

Per tant, farem breument referència a algunes de les poques que tenim encara presents. Recordarà el senyor president que la 247 ja la vam defensar quan vam tractar el tema de la militarització, amb els mateixos arguments que ha fet avui el senyor Carod quant a aquest tema.

Nosaltres tenim aquí esmenes, una d'elles —que n'ha fet menció el senyor Carod-Rovira— coincident a Esquerra i Iniciativa sobre el tema de l'autoritat dels alcaldes en la qüestió de la policia. Nosaltres entenem que aquesta esmena era important i no hem acabat d'entendre per què no se'ns ha admès, perquè quan se'ns diu que sí, que els alcaldes tindran aquesta autoritat, per què quan fem aquesta esmena per precisar-ho més se'ns diu que no?

Hi ha bastants altres esmenes, algunes d'elles més importants, algunes són només de tema —com he dit ara—, el tema aquest de la militarització, però n'hi ha una que entenem que és dels punts més importants, que més se n'ha parlat a l'opinió pública, a la premsa i que hi ha fet una llarga referència també ara el senyor Carod-Rovira i que ahir vam discutir, que és referent a la disposició addicional tercera.

Mirin, nosaltres mantenim la nostra esmena i a més els anuncio que la transaccional amb la 225, del Grup Socialista, serà l'única transaccional que no podrem votar. I no la podrem votar —i serà l'única de totes— perquè, mirin, ahir la senyora consellera em deia que ens havia tingut al seu despatx, és cert, i que no ens crèiem..., i que no hi hauria una entrada massiva, i nosaltres no tenim una oposició frontal, tan frontal com algun altre grup, concretament Esquerra Republicana, ha mantingut. Nosaltres els acceptàvem que po-

guessin entrar, d'un en un, de dos en dos, de cinc en cinc, no gaires més, però nosaltres volíem uns requisits, i havíem fet una esmena que entenem que és absolutament lògica i sensata, d'uns requisits que es dirien reglamentàriament, posàvem també nosaltres èmfasi en temes de l'Escola de Policia, perquè..., el senyor Carod-Rovira ara parlant d'altres esmenes li deia a vostè, senyor Camps, que ahir ens van dir moltes vegades que els funcionaris de policia no eren uns funcionaris corrents, no eren com els altres funcionaris, ni millors ni pitjors, però en tot cas eren un altre tipus de funcionaris, i vostès, en canvi, a l'esmena transaccional que han signat diuen que «tindran en tot cas els mateixos requisits que els altres funcionaris», és a dir que aquí diuen una cosa contrària.

Nosaltres entenem que han d'haver-hi més requisits que els dels altres funcionaris, alguns especials, com pot ser passar per l'Escola de Policia, perquè si algú del Cos de Mossos d'Esquadra vol anar a la Guàrdia Civil o a la Policia Nacional se li demanen una sèrie de requisits. Per què poden entrar pràcticament sense cap requisit? Entenem que aquí el que vostès han consensuat, i també hi estaríem d'acord, lògicament, inclou el de saber la llengua, etcètera, però nosaltres voldríem que hi haguessin més d'aquests requisits.

Sàpiguen que em dol aquesta votació, perquè no tenim en absolut una oposició frontal, perquè aquí queda una porta oberta, que és possible que no estigui prevista una integració massiva, que jo vaig creure la consellera i molta altra gent dient-m'ho, però que el perill que això sigui fa que, per responsabilitat, hàgim de votar en contra d'aquesta qüestió.

També el tema que hem previst nosaltres que hi hagués també un comitè ètic per controlar l'ètica de la policia, presidit pel Síndic de Greuges. Aquest és un tema al qual també li hem donat importància i que el volíem mantindre.

I també tenim una esmena, que mantenim, a la disposició transitòria primera, quant a la reserva de grau, que vostès posen de cinc anys i que nosaltres ampliïm a deu anys, perquè creiem que tal com estan les coses..., i fins i tot nosaltres volem donar el màxim d'oportunitats a la mateixa policia, als mateixos mossos d'esquadra que ja hi són per poder accedir als llocs superiors, que no els agafin tots aquests, que no sé si d'un en un, de dotze en dotze, però que a la llarga aniran arribant.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. El Grup Popular també manté esmenes en aquest bloc. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, senyor president. D'aquest grup ens queden vives les esmenes números 219 i 233, que defensaré a continuació, amb el seu permís.

El Sr. PRESIDENT: Les altres estan retirades? Les retira en aquest acte?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Ja estaven retirades o ja estan transaccionades.

El Sr. PRESIDENT: N'estava anunciada la retirada, que es fa efectiva en aquest moment.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, senyor.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Bé, la disposició addicional segona que proposem a aquesta Llei té com a objecte regular la policia autonòmica i s'inclou una disposició addicional que recull la distribució de competències sancionadores dels diferents òrgans de l'Administració autonòmica, aplicant legislació estatal. Per tant, no seria aquest, des del nostre punt de vista, el lloc on hauria de regular-se o recollir-se.

Quant a la nova disposició addicional quarta, la nostra esmena número 233 tracta d'evitar possibles buits legals entre el que diu aquest Projecte de llei, el que diu la legislació estatal, la legislació autonòmica –l'estatal afectada, evidentment– i el desenvolupament reglamentari posterior. Per la seva situació en el text del Projecte, el contingut de l'article 7 en aquest mateix sentit entenem que ha de precisar-se amb la disposició addicional que proposem.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra, té la paraula el senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pel que fa a les disposicions addicionals, intentaré respondre en un torn al més breu possible a les diferents esmenes.

Molt concretament, li puc anunciar que a la disposició addicional primera han estat transaccionades o retirades –en funció concretament de la transaccional 19– vuit esmenes, i queda, doncs, efectivament una esmena, la 214, d'Esquerra Republicana.

Deixi'm fer una petita referència per tal de presentar, en nom de tots els grups, òbviament, la transaccional 19. Ens sembla que és una gran solució per sortir de l'atzucac que en el seu terreny pràctic –no pas en el seu terreny legislatiu, perquè és perfectament estatutària–, en el terreny de la praxi política concreta del dia a dia ha estat la situació de bloqueig de la Junta de Seguretat. No ho posem en qüestió, en absolut, òbviament, és plenament constitucional i estatutària la Junta de Seguretat, però de fet l'experiència d'aquests deu anys ha tocat amb una partida de ping-pong, en què en comptes d'una petita xarxa hi havia un mur a cada banda de la taula, jo no diré un mur imposat per qui, però vostès ja m'entenen –com la cançó. I per tant volem superar d'alguna forma, dintre els estrictes camins constitucionals i estatutaris, aquest atzucac.

I per això la disposició addicional primera, en el seu primer paràgraf, diu que: «D'acord amb el que estableix l'article 13.6 de l'Estatut d'autonomia, correspon a la Junta de Seguretat de Catalunya coordinar l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra i les forces i cossos de seguretat de l'Estat.» Punt i final; punt i final volem posar al bloqueig d'aquests darrers deu anys.

Quedava l'esmena 214, d'Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT: Ha estat retirada, em sembla.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Ha estat retirada?

El Sr. PRESIDENT: Oi que sí, senyor Carod-Rovira?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Si li ho he dit, segur que sí; el que passa és que en aquests moments... Sí, senyor president,

està retirada. Ara, malgrat tot, si vol fer el torn en contra, l'escoltarem amb molt de gust.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: En absolut. Anava a dir-li, anava a suggerir-li, senyor Carod, que tingués l'amabilitat de retirar-la, atès que havia decaigut en funció de les votacions fetes ahir. Però en tot cas, vostè m'estalvia feina i li ho agraeixo profundament.

Passant a la disposició addicional segona, he d'anunciar-li, senyor president, que acceptem l'esmena 223, d'Esquerra Republicana, i rebutjarem la 219, del PP; la 200, del Grup Parlamentari Popular; la 220, d'Esquerra Republicana; 221, d'Iniciativa; 222, d'Esquerra Republicana, i 224, d'Iniciativa, i això per les següents raons.

Deixi'm dir-li que, en aquest cas, efectivament, i parlant de policies locals, hem d'apel·lar a la disposició transaccional segona que varem aprovar ahir. Jo crec que en aquesta disposició transaccional votada ahir, i votada amb un consens ampli, es dona resposta a les esmenes globalment presentades pels grups que els acabo de dir. És a dir, la nova redacció de l'article 12.e parla de la cooperació i col·laboració amb les entitats locals, d'acord amb la Llei 16/91, de policies locals, i aquesta entesa implica, i m'ho recordava ahir el president de l'Associació Catalana de Municipis, que en aquest moment no es troba a la taula, i m'ho confirmaria també el president de la Federació Catalana de Municipis, que tampoc..., ara està entrant; em confirmarà que aquesta esmena transaccional és a bastament satisfactòria; dic, no pas perquè tinguin més autoritat que els ponents, l'autoritat de la Federació Catalana de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis, però evidentment hi entenen més, en aquests temes.

És a dir: «Es preveu donar suport tècnic i operatiu a les policies locals quan aquestes no puguin assumir plenament un servei per raó del seu volum i especialització», i això, evidentment, és un punt absolutament necessari. Però parla, també, la lletra b d'exercir a més les funcions assenyalades en aquest article –l'article 12–, les pròpies de les policies locals en els municipis que no en tinguin. Es pot donar el supòsit d'un municipi que no tingui policia local i això, sense invasió de competències, serà una tasca substitutiva, honrosament substitutiva pel parc de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

Finalment, hi ha un article, hi ha un punt que ha merescut el consens i que explica..., no, em fa dubtar realment, concretament, de les esmenes en què feia insistència la bona amiga diputada senyora Magda Oranich, i el senyor Carod-Rovira també, que és el paper dels alcaldes. El paper dels alcaldes queda molt clar en aquesta lletra c, i no entenc perquè es repeteix, sincerament, perquè si vam votar tots –tots– que, en els supòsits establerts a les lletres a i b –és a dir en els supòsits d'aquesta col·laboració amb les entitats locals i les corporacions locals–, diem: «Hauran de subscriure els corresponents convenis de cooperació amb què definiran, en tot cas, els objectius, els recursos, el finançament, l'organització, així com les obligacions i facultats respectives»... Però això no és tot!, és que hi ha una altra esmena transac-

cional que vam votar, o votarem, en què es reconeix –i no podria ser d'altra forma– la mútua comunicació, la recíproca instal·lació de comunicacions entre els alcaldes, evidentment, i les autoritats de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, per tal d'informar-se de qui n'és.

Però és que no solament informar-se –tercera esmena transaccional que els cito–; és que, òbviament –òbviament–, la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en funció que actuï en un municipi, sigui de la grandària que sigui, tindrà precisament una dependència funcional de l'alcalde; com podria ser d'altra forma! Com podria ser d'altra forma!

Però els diré un exemple, un exemple que, com sempre, és una caricatura, que aquesta dependència funcional no cal entendre-la com: «Senyor mosso d'esquadra sobre el qual jo tinc en aquests moments una direcció i comandament, tiri's per la finestra»; no, això no ho dirà cap alcalde de Catalunya, però és que a més a més ho dic a tall de caricatura. Per exemple, imaginem-nos la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra fent tasques de col·laboració, però actuant en un municipi, en un municipi en un tema –què li diré jo?– d'una recerca arqueològica..., parlem de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, a instàncies, en aquest moment, sota la dependència, òbviament, de la consellera de Governació, però demanada pel conseller de Cultura, que ha dit: «Vés al poble de Vilobí de la Marca i rescata'm, sisplau, aquesta àmfora grega que està en perill de destrucció.» Òbviament..., és... (Pausa.)

El Sr. SOBREQUÉS: És Castellví de la Marca.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: És Castellví de la Marca. Gràcies, senyor Sobrequés, la seva condició d'historiador m'ajuda molt en aquests temes.

Bé, l'alcalde de Castellví de la Marca, òbviament, com a autoritat local, haurà de dir quelcom en aquesta actuació dels Mossos d'Esquadra, però li haurà de dir, per exemple: «Ecolti, senyor mosso d'esquadra, és festa major, no em passi per aquest carrer; doni la volta per aquest altre.» Però què té a veure, en principi –i hi té molt a veure–..., però, en principi, el mosso d'esquadra que va a rescatar l'àmfora de Castellví de la Marca necessitarà actuar amb una directa..., no pas únicament amb una directa ordre de l'alcalde, que hi és –és clar que sí–, però que està obeint una instància, que és la Conselleria de Governació, que actua a petició de la Conselleria de Cultura. I això, òbviament, no cal entendre aquesta dependència funcional com una cosa cega, boja, etcètera, sinó en funció d'una coordinació, d'una col·laboració, que està perfectament prevista –a més, no calia que fos en aquesta Llei–, està perfectament prevista a la Llei de policies locals, que és on ha d'estar prevista.

Per tant, cap tipus de capidismunió de les autoritats locals, ben al contrari. I, si m'ho permeten, i em sap greu que l'actual alcalde de Barcelona no sigui aquí, òbviament Barcelona tindrà un tractament especial. No és el mateix, amb tots els respectes –no és el mateix, amb tots els respectes– i amb tot el respecte a qualsevol policia local, no és el mateix la policia local que hi pugui haver a Castellví de la Marca, que la que hi pugui haver a Barcelona, que, evidentment, és

un eix molt important de la seguretat ciutadana, concretament, a la ciutat on vivim. On visc –perdó. Almenys. (Remor de veus.) I també a Sabadell, senyor Farrés –i també a Sabadell. Bé, i també a Girona. I a Terrassa i a tots els llocs on les diputades i diputats siguin alcaldes, que em perdonin. I a Martorell, senyor Salvador Esteve. Evidentment. Senyor Orriols, i a Vilanova i la Geltrú. (Remor de veus.) A Premià, a Premià, sobretot. (Rialles.) Aquest error em podia costar molt car. Gràcies, senyor Nadal. I a Premià –i a Premià. I al Port de la Selva. (Remor de veus.)

Escolti'm, la disposició addicional... –perdoni'm, senyor president, per aquesta petita distensió.

El Sr. PRESIDENT: No. Ja convé una mica de distensió.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Per tant, jo, en funció d'aquesta explicació, rebutjaria les esmenes que encara es mantenen a la disposició addicional segona. Molt concretament, la 220 i 221, que vostès hi fan tanta insistència, jo crec que aquesta esmena capididismunueix l'autonomia municipal, la sagrada autonomia municipal, sincerament. Ara, potser és una interpretació.

No entenem la 219, del Grup Popular, de voler suprimir el text, ans em sembla que amb la nova disposició transitòria tercera –crec recordar, senyor Pujol– vostè hi estava d'acord. Evidentment, perdó, és de savis rectificar, encara que... (Remor de veus.) La tercera, no. Doncs, és un error meu, del qual li demano excuses.

Ara, encara hi és a temps, a rectificar, eh? (Remor de veus.) És de savis. (Remor de veus.) Ho faria amb molt de gust, si pogués.

Esquerra Republicana, en la 222. Home, volem adaptar la Llei de seguretat ciutadana de l'Estat. No en tenim, de Llei de seguretat ciutadana, encara, a Catalunya. I, per tant, és subsidiària d'aplicació la Llei de seguretat ciutadana de l'Estat. De tota manera, a l'apartat 3 d'aquesta disposició segona, es preveu la possibilitat de desconcentrar –es preveu la possibilitat de desconcentració. I, per tant, a mi em sembla que això cobreix a bastament els problemes.

Passem, ja, a la disposició addicional tercera. Home, a mi em sembla, aquesta disposició transaccional 20, que parla –i aprofito per fer-ne la presentació i esmenada defensa en aquest cas–, diu..., què diu la disposició addicional tercera: «En el seu cas les funcions del Cos de Mossos d'Esquadra es podran exercir per funcionaris procedents de l'Administració de l'Estat que s'integrin en l'esmentat Cos...» I, com s'integrin, senyor Carod? «...en les condicions que estableix la legislació aplicable als funcionaris de la Generalitat».

Senyor Carod, no vaig dir –no em tregui les paraules de context, que vostè és un hàbil, un hàbil dialogant parlamentari, per dir-ho d'una forma eufemística–, no vaig dir que entrarien només d'un en un. No vaig dir això. Vaig dir que s'integrarien d'un en un, i s'integrarien d'acord amb la disposició transitòria addicional tercera, que li estic defensant, transitòria número 20, que és que s'integrarien en les condicions que marqués la Generalitat, a través de la seva Llei de funcionaris. Per tant, si a vostè li preocupa, amb el perfecte coneixement, adequat i suficient coneixement de català, per-

què la Junta de català dona aquest títol. Ara, li rectifico, si vostè vol –li rectifico, si vostè vol. Jo ahir, quan parlava de xifres de nombre de mossos d'esquadra, vaig dir –efectivament– «vint-i-tres mil, dels quals dos mil i escaig mossos d'esquadra, set mil policies locals, set mil policies nacionals, set mil guàrdies civils». Ho deia *grosso modo*. Vaig rectificar la part dels mossos d'esquadra, perquè, efectivament, vaig dir dues coses que no eren exactament certes, que me les va fer corregir el director general en la matèria.

És a dir que, en aquests dos mil no s'hi comptava la nova promoció recentment convocada. I és cert que hi ha una diferència –i li dono la raó– entre aquest nombre de set mil, set mil, set mil. És cert que en el tema de la guàrdia civil i la policia nacional les places realment cobertes potser abasten deu o onze mil, però ho vaig dir d'una forma que, per mi, era entenedora, i crec que per vostè també, amb la seva fina intuïció. Quan vam dir i vam explicar que l'Estat ha convocat a Catalunya –no sé si ho vaig dir jo o ho va dir l'honorable senyora consellera, en tot cas encara amb més autoritat que jo mateix–, quan vam dir que la Generalitat, perdó, l'Estat havia convocat un nombre que no recordo ara, però em sembla que d'unes quatre mil places de policia a Catalunya, o mil, i no se n'havien cobert més enllà d'un centenar, estic dient que evidentment hi ha una diferència entre les places cobertes, realment cobertes i allò. Ens omple d'alegria, en canvi, que en una promoció, una convocatòria de quatre-centes trenta-tres places s'hi hagin presentat avui set mil i escaig d'aspirants –em refereixo a la convocatòria de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

En funció d'això, senyor president, rebutjarem les esmenes 226 –la vista ja em falla–, 226, 229 i 231, d'Esquerra Republicana, 230 i 228, del Partit Popular, en el supòsit que no accepti la transaccional –que jo em pensava que sí, però en tot cas m'anuncia que no–, i jo crec que, amb això, he respost a la transitòria a les esmenes a la disposició addicional tercera.

En el tema de les noves disposicions addicionals, la major part ja estan transaccionades –concretament la 232, 235, 236, 238, 240 i 242–; per tant, si la vista no m'enganya, rebutjarem només la resta d'esmenes –cinc– que no han quedat transaccionades, i la 233, del Partit Popular, la 234, d'Iniciativa, la 237, del Partit Popular, i 239 i 241, d'Esquerra.

Diu la 231, d'Esquerra Republicana –que preocupava molt–: «En el cas de transferència de policies locals al Cos de Mossos d'Esquadra serà preceptiu el Dictamen de la Comissió de coordinació de policies locals.» Home, estiguem al que diu la Llei de policies locals, i aquesta Llei no hi ha passat, pel consell de policies locals. Ens estan donant la raó que aquesta esmena és innecessària.

Òbviament, quan jo he parlat dels sistemes de col·laboració i de coordinació, oh i tant que n'hi hauran d'haver! Però deixi'm dir una cosa, una d'aquelles frases que em poden tornar a la boca i vostès em poden estripar, però que a mi m'entusiasmen, m'entusiasmen pel legítim orgull del que un diu: sap què passaria si es produís, sense cap tipus de filtre,

sense cap tipus de requisit de coordinació en el desplegament de mossos d'esquadra, una entrada massiva de policies locals? Que vestiríem un sant per desvestir-ne un altre, que desvestiríem un sant per vestir-ne un altre. És clar, això, ja ho soluciona una esmena transaccional que després aprovarem, en què es preveu, òbviament, que, dintre del desplegament i en la mesura d'aquest desplegament –i estic defensant, senyor president, una transitòria, crec que és la 21, que sortirà immediatament–, en funció d'aquest desplegament òbviament que es produirà un transvasament horitzontal i amb unes garanties absolutament lògiques i clares, atès que en les darreres promocions els policies locals passen per la mateixa escola de Mollet; per tant, tenen una formació troncalment idèntica. Home, però no em desvesteixi un sant per vestir-ne un altre! Molts ajuntaments, òbviament –i els poso per testimoni–, no renunciaran a aquest tema ni permetran la seva marxa. Imagini's la marxada massiva de la policia..., de la Guàrdia Urbana de Barcelona; és clar, això provocaria un autèntic caos. Ara, perdoni, deixi'm dir un exemple per mi estimat, com és el del Port de la Selva. El meu amic Baldori Ruiz, alcalde del Port de la Selva –i excellent alcalde, per cert; és de Convergència i Unió, òbviament–, els seus policies locals, que són set o vuit quan n'hi ha més i que han de ser subsidiats subsidiàriament pels policies de Mossos d'Esquadra els estius, perquè es «desmadra», òbviament què li diria el senyor alcalde? El senyor alcalde li diria: «Escolti, ja me'ls pot treure, els policies locals! Que vinguin, que vinguin set o vuit mossos d'esquadra dels millors, perquè així jo m'estalvio aquest problema.» Òbviament això no passarà a Barcelona, però tampoc passarà a Sant Cugat del Vallès, que m'ho digui –no cal pensar en Girona o Barcelona–..., el senyor Aymerich no es deixarà prendre els seus policies locals o li sabrà molt greu..., o a Tortosa, d'acord.

Per tant, aquesta és la raó per la qual nosaltres rebutjarem aquestes esmenes a les noves disposicions addicionals. I en concret jo vull recordar al Grup Popular que l'esmena 233 ja es troba a l'article 17 de la Llei, però, en fi, té el seu perfecte dret a mantenir-la. I vull dir-li també que em sembla que la 237 decau en funció del que ja vam aprovar ahir, però, si no ho interpreta així el senyor Simon Pujol, té òbviament el perfecte dret de posar-la a votació.

I dir al senyor Carod que la 239, home!, és exacta i literalment la disposició addicional vintena de la Llei de la funció pública que vam aprovar en el darrer Ple. Home, no ens la faci repetir aquí, ja està aprovada, ja és en una llei, una llei important a més a més a Catalunya; per tant, no ens la faci repetir.

Això és puntualment el que volia dir respecte a les noves disposicions addicionals. Per cert, a la disposició addicional quarta hi ha aquesta transaccional que els he anunciat respecte a la informació als alcaldes i respecte a la transaccional que ja també he defensat.

Disposicions transitòries. Les disposicions transitòries, concretament la primera, a mi em sembla suficient la reserva que preveu aquesta transitòria primera –i em dirigeixo espe-

cialment a la senyora Magda Oranich-, en el sentit dels cossos de Mossos d'Esquadra que estiguin ocupant llocs de treball, categoria de sergent, sergent major, a l'entrada en vigor d'aquesta Llei tindran dret a la reserva de plaça durant un termini de cinc anys, etcètera. Vostè en demana deu. Home, a nosaltres ens sembla suficient la de cinc anys. Per què deu anys, senyora Oranich? És clar, fixi's que no és el mateix un cos de policia que ha estat, és envellit pel pas dels anys... La policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra és un cos jove! Home, donar-los cinc anys perquè facin el salt qualitatiu no és ser massa exigent; si m'ho permet vostè, és d'una flexibilitat prou important.

A mi que em digui -parlo d'un cos no sospitós, perquè ja no existeix- que a la guàrdia d'assalt, en acabar la Guerra Civil, se li donés la possibilitat de saltar a determinat comandament de la Guàrdia Civil, en concret, i se li permetessin deu anys no justifica, no ja per la circumstància bèl·lica d'aquell moment, però no justifica que uns nanos joves, forts, alts, ben fornits i amb plena capacitat mental, com són la policia de la Generalitat -Mossos d'Esquadra, tinguin deu anys per fer el salt dintre d'aquesta mateixa escala. A mi em sembla excessiu, sincerament. (*Remor de veus.*)

La transitòria segona no té esmenes; per tant, no cal parlar-ne. I la disposició..., amb això dono per rebutjada l'esmena 243, d'Esquerra Republicana, 244 i 245, d'Iniciativa.

Transitòria tercera -i ja no els canso gaire més, senyores i senyors diputats... (*Veus de fons.*) Vol dir que hauria de plegar, senyora Bruguera, oi? Hauria de plegar. Bé.

Doncs, a nosaltres ens sembla que la disposició transitòria tercera..., jo sempre obeeixo a la senyora coponent, perquè és la que em porta per bon camí. (*Remor de veus.*) Decauen, entenc, la 246, 248 i 247, d'Iniciativa, en funció de les votacions d'ahir. Per tant, disposició addicional tercera, nosaltres la mantindríem tal com està, perquè és un tema que ja vam discutir ahir, i no es pot dir que sigui un caràcter militarista; és aquesta nomenclatura com podria ser-ne una altra, però agafem aquesta perquè, doncs, ens agrada més, no té major importància.

Bé, i em sembla que la transitòria quarta no té esmenes, i a la cinquena, finalment, hi ha una esmena tècnica, que per tant no mereix altre comentari... Perdó, estic parlant ara de la disposició final i derogatòria, que donaré el torn per fet, que és, evidentment, deixar substituir tots aquells articles que reglamentàriament ja s'ha inclòs a cada article..., no fer una remissió global a aquesta disposició final.

Perdonin, i gràcies per la seva paciència; gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Prego a la senyora secretària que procedeixi a la lectura de les esmenes transaccionals. (*El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.*) Sí, el senyor Pujol...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, el senyor Camps ha mencionat que l'esmena número 237, del Partit Popular, havia decaigut. No és que hagi decaigut, és que es va votar ahir ja.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. La senyora secretària llegirà aquestes esmenes transaccionals i una tècnica.

La Sr. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional amb les esmenes números 4, del Grup Socialista; 211, del mateix Grup; 213, del mateix Grup; 215 i 216, totes del Grup Socialista. Nova redacció de les disposicions addicional primera i transitòria cinquena: «Disposició addicional primera. D'acord amb el que estableix l'article 13.6 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, correspon a la Junta de Seguretat de Catalunya coordinar l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra i les forces i cossos de seguretat de l'Estat.

»Disposició transitòria cinquena. Mentre duri el procés de desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra, les funcions establertes a l'article 12 també podran ser exercides per unitats o membres de les forces o cossos de seguretat de l'Estat, en els termes dels acords de coordinació que s'estableixi.»

Esmena transaccional amb l'esmena número 225, del Grup Socialista. Nova redacció de la disposició addicional tercera: «En el seu cas, les funcions del Cos de Mossos d'Esquadra es podran exercir per funcionaris procedents de l'Administració de l'Estat que s'integrin en l'esmentat Cos, en les condicions que estableix la legislació aplicable als funcionaris de la Generalitat.»

Esmena transaccional a les esmenes números 43, del Grup d'Iniciativa; 232, del Grup d'Esquerra Republicana; 240, del Grup Popular; 242, del Grup Popular; 235, del Grup Socialista, i 236, del Grup d'Esquerra Republicana. Addició d'un apartat segon a la disposició addicional quarta, que diria: «En funció del desplegament de la policia de la Generalitat, els mossos d'esquadra podran exercir les funcions assignades a les policies locals en els termes establerts en l'article 12.1, lletra e. En aquests supòsits actuaran sota la dependència de les autoritats locals i del Departament de Governació, d'acord amb les seves respectives competències.»

I, finalment, esmena tècnica de modificació íntegra de la disposició final: «Es faculta el Govern de la Generalitat i, en el seu cas, la persona titular del Departament de Governació per al desplegament parlamentari d'aquesta Llei.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària.

Procedirem a les votacions.

En primer lloc, votarem la transaccional número 20.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 81 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

Ara votarem la resta d'esmenes transaccionals.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CAROD-ROVIRA: En tot cas, pel que fa referència a la transaccional número 19, que de fet es tracta de dos elements, voldríem votar separatament..., bé, com que es tracta de dos, doncs, votar-los separatament; en tot cas, la

disposició transitòria cinquena de tota la resta de transaccionals que queden pendents.

El Sr. PRESIDENT: Quina esmena és?

El Sr. CAROD-ROVIRA: La transaccional 19.

El Sr. PRESIDENT: La 19, separada.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Separada, però només volem votar separatament la disposició transitòria cinquena, i la resta pot anar amb alguna altra transaccional, si és que en resta alguna, que sí que en resten.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs votarem primer aquesta esmena 19 pel que fa referència a la disposició transitòria cinquena.

(El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Podria dir-me, sisplau, perquè la numeració transaccional no la tinc, a veure les esmenes 216, 213, 211, 204 i 215, quina transaccional és?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: La 213 i la 211 estan a la transaccional 19.

El Sr. PRESIDENT: És la 19.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: És la transaccional 19. Perdoni, eh?, senyor president. (Pausa.) I..?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: 4, 216 i 215.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: La 215 també és la 19, i la 4... L'esmena 4?

El Sr. PRESIDENT: És a la 19.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: També a la 19; perdoni.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: I la 225?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: La 225 és la número 20.

El Sr. PRESIDENT: Doncs procedim a la votació d'aquesta esmena 19, quant a la transitòria cinquena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 86 vots a favor, 6 en contra i 4 abstencions.

Ara la resta de transaccionals.

Vots a favor?

La resta de transaccionals ha quedat aprovada per unanimitat. S'entén que amb aquestes transaccionals s'ha votat també l'esmena tècnica a què abans s'ha donat lectura.

A continuació es vota l'esmena 223, d'Esquerra Republicana de Catalunya, que s'accepta. És així, senyor Camps? (Pausa.)

Doncs, vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es voten les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 9 vots a favor, 83 en contra i 4 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, conjuntament.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 9 vots a favor, 83 en contra i 4 abstencions.

A continuació es voten les esmenes del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Demanaríem votació separada de les esmenes 219 i 233 de les de la resta d'aquest Grup.

La Sra. ORANICH: Senyor president, em sembla que s'equivoca. Només en queden dos, i demanaríem votació per separat; és a dir, la 229, per una banda, i la 233 per una altra, si no m'equivoco.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Com, la 229? La 229 és d'Esquerra, senyora Oranich, no?

La Sra. ORANICH: No. 219...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Ah, 19, 19, sí.

La Sra. ORANICH: ...i 233. En tenen dues, i tinc la impressió que tant vostè com jo volem votar diferent l'una de l'altra.

El Sr. CAROD-ROVIRA: És possible que la seva impressió sigui certa, senyora Oranich, sí.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, separatament.

219.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció.

A continuació, la 233.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 91 en contra i cap abstenció.

S'han esgotat les esmenes del Grup Parlamentari Popular. Molt bé, doncs ara passem a les votacions corresponents al Dictamen, o sigui, al redactat de les disposicions addicionals, transitòries i finals. Conjuntament? (Pausa.) Doncs, prego als senyors portaveus que m'indiquin les votacions separades que desitgin. (El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.) Senyor Pujol...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: L'addicional tercera separada, senyor president.

(El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: A més a més, l'addicional..., les úniques que per nosaltres poden anar juntes serien l'addicional primera i quarta, si votem ara estrictament les addicionals.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Primera i quarta, segona i tercera, és a dir, tres blocs.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs votem en primer lloc l'addicional primera i quarta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes disposicions han quedat aprovades per 96 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem l'addicional segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta addicional ha quedat aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Addicional tercera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta addicional ha quedat aprovada per 85 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció.

Es poden votar conjuntament les disposicions transitòries?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Per part del nostre Grup, no, senyor president. Podien anar, per exemple, les transitòries senars juntes i les parelles també; és a dir, primera, tercera i cinquena, i segona i quarta, per altra banda.

El Sr. PRESIDENT: Va bé? *(Pausa.)* Doncs, es voten les transitòries primera, tercera i cinquena, encara que la cinquena ja quedat votada amb una transaccional, com recordarà el senyor...

La Sra. ORANICH: Senyor president, en tot cas, per al nostre Grup estariem d'acord amb el Grup d'Esquerra votar primera i tercera conjuntament. Però, la cinquena, no la podem posar nosaltres en el mateix bloc. Està votada, oi? Per això...

El Sr. PRESIDENT: Primera i tercera.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes disposicions han quedat aprovades per 86 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions.

A continuació, es voten les disposicions transitòries segona i quarta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes transitòries han quedat aprovades per 98 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Disposicions finals.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les disposicions finals han quedat aprovades per 97 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem ara al darrer bloc, del preàmbul...

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Perdoni, senyor president, la disposició derogatòria no la vol votar ara o...? Potser es pot votar al final, si es vol, però...

El Sr. PRESIDENT: No, no, com que el preàmbul no forma part del text articulat, votarem ara la derogatòria.

Vots a favor?

La disposició derogatòria ha quedat aprovada per unanimitat.

El Grup d'Esquerra Republicana, per defensar les seves esmenes al preàmbul de la Llei. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant, com insistentment alguns diputats m'han demanat que fes constar que feia la meua intervenció, probablement com un prec que d'altres també m'imitessin, les disset esmenes que resten vives en aquest preàmbul, algunes de les quals o bona part de les quals estan en fase de transacció.

Fan referència, fonamentalment, per una banda, a omplir el buit històric que hi havia en el preàmbul, que passava des de la creació, de les referències històriques de la creació del Cos de Mossos d'Esquadra fins al moment actual i que amb la nostra esmena s'ocupa, doncs, el període de la Generalitat republicana amb les competències que aquest Cos..., no només que aquest Cos va tenir, sinó que la Generalitat com a primera institució política del país va exercir en el camp de la seguretat pública.

Fem constar també el fet que, deu anys després de la creació de la policia de la Generalitat, o en tot cas de la recreació de la policia de la Generalitat, aquest Cos ha estat recuperat amb una acceptació social notable. Creiem que aquesta és una característica que singularitza el Cos de Mossos d'Esquadra en el context de la seguretat pública al nostre país, i sobretot comparat, probablement, amb algun altre cos. El fet també que al costat del Cos de Mossos d'Esquadra hi ha cossos policials dependents de les corporacions locals i que tenen també, aquests cossos de les corporacions locals, una llarga tradició de servei a la ciutadania i d'identificació amb aquesta.

Altres esmenes nostres fan referència al fet que la seguretat pública en tot el territori de Catalunya serà objecte d'aquesta Llei i, sobretot, que la Llei tindrà en consideració la creació d'òrgans necessaris i la dotació de mitjans imprescindibles per al correcte compliment de les funcions de seguretat que corresponen a la Generalitat de Catalunya. Algunes de les esmenes transaccionades —tal com també en el seu moment ens dirà el ponent de la majoria— fan referència a acords i a resolucions d'organismes internacionals amb els quals és obvi que coincidim nosaltres plenament.

I després també són esmenes que fan referència a una terminologia que, d'altra banda, doncs, ja ha estat regular al llarg de tota la Llei, és a dir, a l'expressió «Policia de la Generalitat» relativa al Cos de Mossos d'Esquadra, i que, juntament amb la darrera de les esmenes pendents, que és una esmena de caràcter filològic per tal de situar en l'alt lloc d'honor que li correspon un ús correcte dels relatius i també dels relatius amb funció adverbial de lloc, donem per defensades el conjunt de les nostres disset esmenes en el preàmbul d'aquesta Llei de policia de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. La senyora Oranich considera necessari defensar les seves esmenes?

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. Han sigut totes acceptades i, per tant, considero que no és necessari defensar-les.

El Sr. PRESIDENT: Acceptades o transaccionades?

La Sra. ORANICH: Transaccionades.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Oranich. Torn en contra: senyor Camps, té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies i, seguint el recte camí, des de l'escó estant.

El preàmbul; el preàmbul, com és obvi, no pot ser altra cosa que una explicació resum de tot el que ha passat a la Llei, i per tant, això fa que el consens que hi ha hagut en la Llei es traslladi al preàmbul. D'aquesta forma queden defensades les transaccionals 22, 23, 24, 25, 26 i 27, que no fan més que recollir l'esperit dels altres acords que hi han hagut en el debat. És, precisament, per aquest acord que acceptem l'esmena 253, la 260 i la 275, d'Esquerra Republicana. I els demanàrem, tal com havíem quedat, que pel que fa a l'esmena 255, que també la votàrem, retiressin l'últim incís. En tot cas, si això no fos així, senyor Carod, demanàrem votació separada quan arribi aquesta esmena 255 fins al primer punt i seguit; és a dir, no votàrem o votàrem en contra el segon punt i seguit, és a dir «amb la col·laboració i coordinació».

Finalment, amb tot això quedarien només tres esmenes, d'Esquerra Republicana: 261, 263 i 266, esmenes que jo entenc respectuosament que decauen. Òbviament no podem parlar en el preàmbul d'un tema que ha quedat refusat en les votacions anteriors a la Llei i no podem tampoc incloure en el preàmbul un tema que no està previst en el mateix text articulat. Per tant, per aquesta raó i no pas per cap altra rebutjaríem aquestes tres esmenes que subsisteixen de forma jo diria espúria —amb tots els respectes— en el preàmbul. I amb això acabo.

Només demanar-li, senyor president, en nom de tots els ponents que ens permetés fer el torn d'explicació de vot, que ja em comprometo des d'ara per part meua a fer-lo ben breu, abans de la votació global de la Llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, senyor Camps. Senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president, per aclarir que, efectivament, de l'esmena 265 no lliga...

El Sr. PRESIDENT: 55.

El Sr. CAROD-ROVIRA: 55, 55 he dit. De l'esmena 255 en suprimiríem el segon paràgraf, que és aquell que no comptaria amb el suport del Grup de la majoria.

El Sr. PRESIDENT: A partir del primer punt i a part.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Doncs, queda retirat.

Passem, doncs, a les votacions. Primer, prego al senyor secretari que procedeixi a donar lectura a les transaccionals.

El Sr. SECRETARI TERCER: Esmena transaccional número 22 amb l'esmena número 251 (438), del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i 252 (439), del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; addició d'un nou paràgraf després del paràgraf segon del punt 1 del preàmbul: «D'altra banda, cal tenir presents com a precedent històric immediat en l'àmbit policial les competències de la Generalitat republicana, de conformitat amb l'article 8 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya de 1932, segons les quals l'Estat només es reservava la seguretat pública de caràcter extra i supracomunitari, deixant al Govern català totes les funcions de policia i ordre interiors. Això va ser un factor decisiu en la defensa de la legalitat democràtica i les institucions d'autogovern el juliol del 1936.»

Esmena transaccional número 23 amb la 256 (443), del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; nova redacció del darrer incís del paràgraf primer del punt segon del preàmbul: «així com l'organització de la seguretat pública en tot el territori, i preveu la creació dels òrgans necessaris i la dotació dels mitjans imprescindibles per al correcte compliment de les funcions de seguretat que corresponen a la Generalitat de Catalunya».

Esmena transaccional número 24 amb les esmenes números 257 (444), del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; 258 (445), del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i 259 (446), del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; nova redacció del primer incís del paràgraf segon del punt segon del preàmbul: «A aquest respecte la Llei s'inspira en les resolucions de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa i de l'Assemblea General de les Nacions Unides, especialment en les relatives a la declaració sobre la policia i el codi de conducta per a funcionaris encarregats de fer complir la llei, respectivament, els principis d'aquestes directrius.»

Esmena transaccional número 25 amb la 265 (452), del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; nova redacció del paràgraf primer del punt tercer del preàmbul: «El caràcter finalista de les funcions de seguretat, el fet que els últims destinataris de l'activitat policial siguin els ciutadans obliga la policia de la Generalitat a operar amb tots els altres cossos segons els principis de cooperació, coordinació i mútua col·laboració. Coordinació que, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional, no vol dir menyscabament o substracció de les competències de les entitats coordinades, sinó informació recíproca i homogeneïtzació dels mitjans i sistemes per a facilitar l'acció conjunta.»

Esmena transaccional número 26 amb les esmenes número 5 (3), del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, 232 (416), del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i 238 (422), del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; afegir un nou paràgraf al final del segon paràgraf del punt tercer del preàmbul: «En aquest sentit, aquesta Llei s'inscriu en el marc de l'ordenació de la seguretat pública dependent de les administracions catalanes, referma la voluntat de cooperació i col·laboració entre la

Generalitat i les corporacions locals en l'àmbit de les seves competències respectives en matèria de seguretat als fins previstos en aquesta Llei.»

Esmena transaccional número 27 amb les esmenes números 252 (439), del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, i 273 (460), del Grup Parlamentari Socialista; nova redacció del punt 4, paràgraf sisè, del preàmbul: «Així mateix, la Llei obre la possibilitat d'incorporar o adscriure funcionaris d'altres cossos i forces de seguretat.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Votarem aquestes transaccionals. (*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) Sí, el senyor Carod.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president. Per nosaltres poden votar-se totes conjuntament, llevat de la transaccional número 27.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs es vota la 27 en primer lloc.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 83 vots a favor, 8 en contra i 5 abstencions.

La resta de transaccionals.

Vots a favor?

Aquestes transaccionals han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya números 253, 255, 260 i 275. Està bé, senyor...? (*Pausa.*)

Doncs, vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per 93 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació es vota la resta d'esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 15 vots a favor, 80 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a votar el text del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El preàmbul ha quedat aprovat per 95 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Explicació de vot. Senyor Reguant, vol explicar el vot? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria jo un ordre públic i la seguretat ciutadana per a Catalunya amb comandament de la presència de la Generalitat. Coordinació amb les forces de seguretat de l'Estat, sí, però d'igual a igual; vull una policia de Catalunya per a Catalunya, no dependent d'instàncies supranacionals.

La senyora consellera esmentava ahir, per reclamar el vot de suport al seu Projecte de Llei, algunes de les mocions, i recordava que havia comptat qui eren les posicions dels grups..., no sé si la senyora consellera se'l va llegir, el contingut de les mocions, perquè algunes d'elles anaven en la direcció d'aquest concepte que jo he explicat com a fonamental i que crec que no està recollit en el Projecte de Llei que vostè ens ha presentat.

És a dir que estaria pels traspassos de competències, respectant el sostre constitucional i estatutari, i, per tant, en aquest cas, per delegació, per no trencar el sostre. Voldríem un comandament propi, no dependent, objectiu, d'acord amb els articles 5 i 12, això sí, de la Llei que vostè ens ha presentat, que em sembla que recull molt bé i amb precisió el que tindria de ser la policia catalana, única, cos únic per a Catalunya i amb aquestes funcions que es desprenen dels manaments judicials que vindrien després, del que contemplen els manaments judicials, l'ordenament judicial.

Jo, en aquest cas, i des de la meua estricta modestia, tindrè de votar «no» a aquesta Llei, i li vaig a dir per quines raons votaré «no» des de la meua modestia. La primera és perquè els acords de Madrid, aquest acord que vostè va explicar ahir aquí, aquests acords, a mi, modestament, no em diuen res ni els conec; és a dir, els he llegit a la premsa —el que deien altres diputats—, els he llegit a la premsa, perquè jo no he tingut la fortuna de fer ni un sol dels cafès dels mil que vostès van fer: no n'he pogut fer ni un; és clar que jo bec te, no bec cafè, i potser s'han descuidat de mi per aquesta raó. Però no en tinc cap coneixement.

I penso que en política, senyora consellera, els acords que es prenen són damunt de paper. I sap per què li dic això? Perquè modestament tinc l'experiència de quan era a la Comissió Mixta Estat-Generalitat, per allò del 15% de l'IRPF, que set vegades ens van dir que sí i set ens van desnonar, i es va dar el 15% de l'IRPF amb unes circumstàncies òrfenes de contingut polític, quan era una torna o un recolzament puntual. És per això que tot això que vostè ahir ens va expressar aquí a mi em va deixar profundament confós; és possible que no sigui culpa de vostè, sinó meua, o de la manera com jo visc les meves experiències.

Segon punt: que no és perquè..., s'ha d'endegar necessàriament un període de transitorietat. En això hi estaríem d'acord si el marc de referència fos molt fix, fos molt estable; llavors es podria parlar d'un període de transitorietat, que jo penso, i coneixent com funcionen aquests períodes de transitorietat quan són *mots dans l'air*, quan són paraules en l'aire, que no són fixes damunt de paper..., ens porten moltes vegades a l'ambigüitat, o a dir: «On vaig dir "dic", ara no ho dic.» I, això, jo crec que un govern no s'ho pot permetre, i menys en una llei tan important com aquesta.

Tercer: perquè els mossos d'esquadra que vostè vol, com una policia única per a Catalunya, té les portes obertes que hi entren guàrdies civils i policies nacionals, cosa que no hi estic en desacord, però sí que estic per dir que la policia nacional i els mossos d'esquadra són gent que tenen un altre perfil ciutadà, una altra comprensió de la nostra realitat,

moltes vegades una altra llengua, i els mossos d'esquadra, des del meu punt de vista, han de tenir un perfil nítid del que és la policia a Catalunya, absolutament sorgida del poble de Catalunya, amb clar coneixement de les necessitats en seguretat social i ordre públic de Catalunya. Per això no em sembla que li pugui dir que sí.

Per altra part, perquè em sembla una cosa molt evident que el marc de referència, el marc espanyol, és extraordinàriament feble i inestable en aquest moment; és a dir, no és un secret per a ningú, tots vostès ho saben..., d'un govern a Madrid, recolzat per un partit amb conflicte creixent —no ho dic amb alegria, ho dic amb pena—, recentment castigat per les urnes, amb una credibilitat decreixent, sempre albirant una vida precària de la mà de Convergència i Unió, de manera sistemàtica, i, per tant, pot fer una fallida en qualsevol moment. I, per altra part, l'alternativa, l'alternativa lògica, on el Govern de vostè s'hi haurà d'entendre —i no dubto que s'hi entendre—, aquesta alternativa ja està parlant de la inconstitucionalitat de la Llei, i, per tant, vostès, això, no ho han tingut en compte: han volgut fer pragmatisme pur i dur, agafant aquest moment i després ja en parlarem. Ja en parlarem: pot ser pa per a avui i gana per a demà.

Cinquè: en aquest cas concret, deia el portaveu del Partit Socialista ahir des d'aquesta tribuna, de manera solemne, que estem en una situació nítida, hem «apurat» el sostre competencial, estem en la *border line*, el màxim assumible de l'Estatut i de la Constitució. Un miracle, dic jo, perquè és la primera vegada en catorze anys que arribem fins a aquest sostre; aquí s'ha rebutjat sistemàticament la reforma de l'Estatut, proposada pel meu Grup d'abans i d'altres grups parlamentaris, i sistemàticament s'ha anat a la relectura generosa de l'Estatut, i, en aquest cas concret, en què està asfixiat el Govern de Madrid, en aquest cas s'arriba al màxim sostre competencial? Doncs jo els aplaudeixo, els dono l'enhorabona, està molt bé. Està molt bé, però tot això demostra, des del meu punt de vista, per a una llei tan seriosa, poca serietat.

I diuen que aquesta Llei es fa aquí. És clar que es fa aquí, però és allà on a última hora diran com s'ha de bellugar. Sí, senyor Clotas, sí, és d'aquesta manera, no és d'una altra manera. Es fa aquí la Llei, però s'ha de tenir..., fins al punt és tan així que, senyora consellera, com es pot explicar, com s'explica que en un diari de tirada nacional avui, i provincial ahir, surti que s'acaba de constituir la Comissió Mixta per parlar del *modelo policial*, i diu el senyor ministre: «Ara començarem a parlar de manera formal del tipus de model, i contemplem a veure si es pot regular els sous de..., a base de congelar els sous dels mossos...» Ho acabo de llegir ara mateix; *El País* d'avui ho diu, el *Punt Diari* d'ahir parla d'això. És clar que la meva informació és defectuosa i és escassa —ja li ho he reconegut abans—, però la meua font diu això, i això em deixa confós, després d'haver-la escoltat.

És per aquestes raons i per d'altres —que no em vull allargar ja més—, tinc aquí...

El Sr. PRESIDENT: No, no, vagi acabant...

El Sr. REGUANT: No, ja sé, ja sé, ja esperava escoltar-lo, sí, senyor, sí. Gràcies, senyor president.

De manera que, per això i per altres raons, deia, perquè també tinc l'evidència de certa ambigüitat en aquesta Llei, declaració de bones intencions, si tinguéssim un marc fix, estaria d'acord a tirar això endavant, però en l'actual situació... No ens ha parlat en cap moment del que passa amb la situació dels jubilats, dels policies, dels mossos d'esquadra, als cinquanta-cinc anys, què passarà amb ells? La mobilitat funcional serà un fet i, per tant, els comportarà una penalització important? La Junta de Seguretat, com funcionarà?, aquella Junta de Seguretat que va estar més d'un any parada, fa ara un quant temps, que ara no puc precisar de manera concreta.

En definitiva, jo crec que aquesta Llei ha estat precipitada, s'ha presentat en un moment no oportú, per les circumstàncies polítiques globals que l'envolten, des del meu punt de vista, i jo crec que seria bo de retirar-la —de retirar-la—, a fi i efecte que amb calma, amb més assossec, es pogués intentar estudiar una llei de policia per a Catalunya d'una manera molt més rigorosa i contemplant i consensuant amb tots els grups parlamentaris i les forces socials allò que tindria de ser l'esperit i la forma i el perfil de la policia nacional de Catalunya.

Per tant, senyora consellera, senyores i senyors diputats, aquestes són unes de les moltes raons que podria dir per dir «no» a aquesta Llei.

Gràcies, senyora consellera, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol, per a un torn d'explicació de vot; temps màxim, quatre minuts..., cinc minuts.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, els problemes que planteja el Projecte de llei a debat no es deriven només del que diu el Projecte —que també—, però per les raons d'inconstitucionalitat exposades en la meua intervenció de defensa de l'esmena a la totalitat i, a més, per allò que no es tracta, allò que no existeix, i en especial pel context general en què aquest Projecte s'ha plantejat.

El fons de la qüestió, al qual s'han de subordinar la resta de reflexions, és definir un model policial per a Catalunya adaptat a les exigències d'una societat democràtica, i això suposa, en primer lloc, parlar de l'efectiva protecció dels drets dels ciutadans, abans d'entrar en el repartiment competencial en matèria de seguretat i comandament de diferents cossos policials.

El Grup Parlamentari Popular considera que l'article 149.1.29 de la Constitució, en permetre la creació de policies autonòmiques, i l'article 13 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya defineixen les bases d'un model policial que requereix implementar els mecanismes de repartiment competencial i de coordinació i cooperació interadministrativa que permetin la reassignació de competències i efectius per resoldre les disfuncions i superposicions actuals. Però això s'ha d'enquadrar en el marc del procés global de transferèn-

cies de competències de l'Estat a les comunitats autònomes, que permeti assolir un millor compliment del deure, compartit per totes les administracions —estatal, autonòmica i local—, de garantir als ciutadans l'eficàcia dels serveis policials.

En aquest sentit, el Grup Parlamentari Popular no només no hi té objeccions, sinó que considera necessària la consolidació d'un model que permeti racionalitzar l'estructura dels diferents cossos i forces de seguretat de Catalunya. Com que no sabem com es farà, no podem votar una llei que no servirà, sense modificar-se aquesta racionalització.

Després dels resultats de les darreres eleccions generals, Convergència i Unió continua recolzant el manteniment del Partit Socialista al Govern de l'Estat, a canvi —com repetidament han manifestat els seus dirigents— que aquest prengui determinades mesures...

El Sr. PRESIDENT: Torni a la qüestió, senyor Simon Pujol. No parlem de les darreres eleccions.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Bé, que aquest prengui determinades mesures econòmiques i impuls autonòmic.

És de suposar que dins les mesures de desenvolupament autonòmic Convergència i Unió contempla que bé mitjançant transferència de delegació, o bé emprenent directament la reforma de la Llei orgànica de forces i cossos de seguretat de l'Estat, es traspassin a Catalunya totes les matèries relatives a autoritat i execució de la seguretat ciutadana, i es deixin per a l'Estat les extra i supracomunitàries i les matèries que afectessin la seguretat general de tot l'Estat. Doncs bé, el mes de gener d'enguany el Consell Executiu tramet al Parlament de Catalunya el Projecte de llei de policia autonòmica, sense tenir encara definit el nostre model de seguretat i, per tant, de policia, que es segueix negociant de forma unilateral entre el Govern central i Convergència i Unió, negociació de la qual s'ha exclòs el Partit Popular, partit que ha guanyat les darreres eleccions convocades en aquest país.

La irracionalitat del procés és prou evident. No hauria estat més lògic, operatiu i eficaç definir primer quin és el model policial per a Catalunya i procedir després a regular un dels cossos policials que l'integren en lloc de tramitar a corre-cuita aquest Projecte de llei? Per aquesta irracionalitat no podem votar favorablement aquesta Llei.

En començar els treballs de ponència, i ja en la primera reunió, els representants de la majoria fixaren de forma inamovible el dia 14 de juny per tenir el debat de comissió i el 29 de juny per a la substanciació en el Ple; amb tantes presses que agrairíem, almenys, conèixer-ne l'objectiu. Fins ara, no se'ns ha respost.

El Projecte va arribar a la Comissió sense concloure les discussions que sorgiren a la Ponència per falta de propostes i d'arguments del Grup de la majoria. El calvari disciplinadament sofert pels ponents del Grup de la majoria ha estat ignorat pel Departament de Governació, que ha obligat a cobrir mitjançant addicionals i transitòries el Dictamen de la Comissió de la mateixa manera que va cobrir la imprecisió del Projecte de llei amb trenta-cinc esmenes del mateix

Grup de Convergència i Unió que, amb el suport socialista, s'incorporaven al Dictamen. Aquestes presses són les responsables de com queda aquesta Llei, per culpa de les quals nosaltres no la podem votar.

Jo no vaig parlar, en la meva esmena a la totalitat, d'uniformitat de policies a tot l'Estat, ja que existeixen policies diferents a Euskadi i a Navarra; el que demanem és que s'abordi el desplegament autonòmic en aquest camp de forma global i no uniforme. Quant a la inconstitucionalitat de la Llei, és evident que, modificant la Llei orgànica de cossos i forces de seguretat de l'Estat, pot salvar-se, però no s'ha fet, i ara estem on estem. A més a més d'aquesta modificació, hauria de desfer-se la contradicció que hi ha entre la Llei orgànica dels cossos i forces de seguretat de l'Estat i la Llei orgànica 6/85, del poder judicial.

Jo no sé el que va esmentar ahir... —em sembla que va ser el senyor Clotas—, jo no sé el que va passar ahir al Congrés dels Diputats, però l'opinió dels diputats del Partit Popular al Congrés té igual importància com la meua opinió: jo he manifestat que podem demostrar l'autonomia del Partit Popular de Catalunya en qüestions com aquesta, referida a Catalunya.

Al senyor Camps: jo no haig de llegir cap diari per conèixer un esborrany de treball; havíem de tenir-lo a ponència i a comissió, no a l'ABC, i un ABC de data 23 de juny; molts dies —en sentit irònic— per encaixar un projecte amb les negociacions en esborrany.

Quant al senyor Clotas, ahir va fer una referència dient que aquestes converses bilaterals no tenien res a veure amb la Llei. Què fan, doncs, les disposicions addicionals, sinó fer possibles els acords a què s'arribarà quan es dissenyi el model policial? Nosaltres estem d'acord a arribar al sostre estatutari, i ho torno a dir perquè també es va contradir. I el que hem dit és que les manifestacions del senyor Álvarez Cascos s'han pres únicament i exclusivament sobre el que han portat uns mitjans de comunicació, i parlava d'un greuge comparatiu, no en el sentit en què es deia, sinó per no negociar-ho conjuntament, que és el que vol dir que el model que volem per a l'Estat —quant al sostre autonòmic— sigui negociat en les comunitats autònomes.

I per acabar, senyor president, el Projecte de llei a debat sembla optar per un determinat model en la mesura que defineix la policia autonòmica com a «policia integral», amb totes les funcions corresponents al manteniment de l'ordre públic i amb les corresponents funcions de policia judicial, la qual cosa col·lideix amb l'actual marc legislatiu global de l'Estat en aquestes matèries.

Per això el nostre Grup Parlamentari no pot votar favorablement el Projecte, perquè s'integra dins d'una operació política de negociació bilateral de transferències que s'haurien de plantejar dintre del marc general de culminació del procés autonòmic, i no com he dit reiteradament, sent el resultat d'uns pactes secrets entre Convergència i el Govern central.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i per a explicació de vot, té la paraula la senyora Magda Oranich.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. Per explicar el nostre vot, que serà d'abstenció a aquesta Llei, malgrat que, com vostès han vist, al llarg de les votacions parcials hem votat favorablement quasi tots els articles; hi ha hagut alguns que hi hem estat en contra, però nosaltres, quan vam donar una explicació a la nostra esmena a la totalitat, vam dir per què.

Nosaltres no creiem ni que aquesta Llei sigui inconstitucional ni que estigui mal feta; crec que ha millorat molt amb les esmenes que han sigut acceptades dels grups de l'oposició. Però el tema aquest dels pactes, se n'ha parlat molt i jo no m'hi voldria pas allargar: és el tema que nosaltres plantejem. Per això mantenim l'abstenció, i pel tema que també vam plantejar a l'esmena a la totalitat.

En aquest sentit i només en aquest coincidiria amb el senyor Pujol. Nosaltres no ens n'hem d'assabentar pels diaris. Cert és que n'hem parlat entre nosaltres, i jo agraeixo a l'honorable consellera quan ahir va dir l'interès que jo hi tenia. Vostè sap, senyora consellera, que jo hauria fet el possible per votar favorablement aquesta Llei, perquè crec —i entén el meu Grup— que temes de tanta importància com és l'ordre públic havien d'haver sigut votats també per unanimitat o majoritàriament. Però el tema de no haver tingut aquest famós pacte, de no saber-ho..., ahir el ministre Belloch deia en el Congrés de Diputats que ara començarien a negociar. Ahir ho deia. Jo sé que vostès han negociat, però, és clar, no sabem exactament el què.

I és clar, senyor Camps, no em faci llegir l'ABC, per favor!, que hi han dies que un ha d'estar una mica preparat per llegir-lo. I fins i tot els altres diaris. No pot ser. Vostè és jurista, senyor Camps, i ho deia, i hi ha altres juristes que han estat a la Ponència: el senyor Guitart i algun altre. Vostè sap que dels diaris no ens en podem refiar, no perquè els periodistes no donin les notícies de manera veraç, però vostè sap, senyor Camps, i haurà de coincidir amb mi que, quan li donen una sentència per la premsa, vostè, per opinar, la vol veure sencera. Vol llegir i vol saber què diuen. I aquest és el problema de fons.

Jo, senyora consellera, vostè em va convèncer de molts temes, i em refio de la negociació que vostè faci. Pensi que, quan ahir vam dir que el nostre Grup seguia volent el model Macià de policia, no volia dir ni que el conseller Gomis ni vostè ho fessin pitjor o no tinguessin el mateix model; el que passa és que entre el dia que l'honorable conseller Macià Alavedra va presentar en aquesta cambra un model de policia i ara hi ha hagut la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat, que jo ja no vull dir que posa molts entrebancs, però, si més no, no facilita aquell model que volíem i en què tots estàvem d'acord. Aquesta és la qüestió.

En absolut seria un tema de desconfiança, no ja a vostè, senyora consellera, sinó molt menys al ministre Belloch, amb qui jo espero que vostès arribin a un acord, perquè realment —li ho vaig dir ahir i li ho torno a dir— ho hem anat lle-

gint per la premsa i li puc dir que, en moltes parts de l'acord a què vostès estan intentant arribar, hi estem d'acord. Per això li vam dir que nosaltres, per responsabilitat, si haguéssim vist aquest acord presentat de manera oficial, segurament li hauríem pogut votar a favor, però el tema que, fins i tot ahir, ens digui el ministre que ara hem de començar a negociar ens ha portat a un nivell que, realment, no podem donar un vot en blanc i que hem de mantenir, lamentablement, aquesta abstenció en una llei que considerem que serà molt important per al desenvolupament d'aquest país.

Per acabar, el senyor Camps, ahir, es molestava a fer molts números de les esmenes acceptades o no. Jo voldria dir que encara li són més favorables, senyor Camps, aquests números, perquè vostè ha vist que molts dels diputats de l'oposició hem anat retirant-ne, fins i tot més, d'esmenes. Per tant, jo li reconec que n'han quedat poques —importantes, importants, però n'han quedat poques—; és a dir que, vostè és de lletres, però, si torna a fer una numeració, veurà com la cosa li és favorable, i això jo li ho vaig reconèixer ja des del primer moment.

També s'ha parlat aquí molt de l'etapa transitòria; nosaltres en absolut volem que d'un dia per l'altre només tinguem mossos d'esquadra i policia local. Saben que hem votat esmenes transaccionals en aquest sentit i en aquesta etapa transitòria que, per part del meu Grup, els en vam donar la conformitat des del primer moment.

I per acabar voldria fer esment de la Ponència que hem realitzat durant moltes hores sobre aquesta Llei. En primer lloc voldria dir a tots els diputats i diputades de la cambra, de tots els grups, que no saben l'esforç que hem fet tots, i que vostès han aguantat aquí moltes hores, però que si no ens haguéssim posat d'acord i tots ens haguéssim tingut confiança, els uns i els altres, i no haguéssim, entre nosaltres, acordat un sistema flexible de discussió, ni cap de setmana: setmana que ve i tots els dies, que en tindríem.

Per tant, jo voldria agrair a tots els altres diputats que han participat en la Ponència; als de la majoria molt especialment, i em refereixo, amb «majoria», als quatre, perquè aquí hem tingut el senyor Camps, la senyora Bruguera —crec que ha parlat poc en aquest Ple, però que realment la seva presència ha sigut fonamental per arribar a acords, i ho dic molt sincerament—..., vull dir que, tant per part d'uns com dels altres, a nosaltres, les esmenes que plantejàvem se'ns contestaven seriosament, sí o no, discutíem o no discutíem, han sigut moltes hores.

I voldria fer també un esment especial dels diputats del PSC, que han actuat com a majoria clara i contundent. Si ja normalment la majoria ens aclapara una mica, en aquesta ocasió la majoria era tal..., però jo li puc dir, i crec que també els altres diputats de la Ponència ho podran dir, que no ens hem sentit aclaparats. Hi han hagut desacords, evidentment, però realment hi ha hagut molta ajuda, i jo voldria agrair molt especialment al senyor Higini Clotas i al senyor Guitart, que aquí no ha pogut opinar, no ha parlat, però que realment ha donat a això un acord.

També al senyor Pujol, que, amb un desacord profund en moltes coses, com s'ha vist en els altres, ha col·laborat, i moltes de les seves esmenes, doncs, van ser acceptades.

Per acabar, jo també diria més: que en aquesta Ponència jo he tingut el goig d'estar amb dues persones que potser són dels meus millors amics i les que més jo valoro, que són el senyor Jaume Camps i el senyor Carod-Rovira, que ja érem molt amics de fa tants anys, que més valdria no dir-ho. (*Remor de veus.*)

Lletrats. Agraïment als lletrats d'aquest Parlament. Crec que, tant el senyor Carles de Alfonso com el senyor Vintó han fet una tasca tècnica i jurídica important i que tenim la sort, en aquest Parlament, de tenir uns lletrats de primera categoria. El tema ha sigut molt complicat.

I un últim agraïment a *los chicos/chicas de la prensa*. S'han passat hores i hores a la porta de les nostres reunions, esperant a veure què els dèiem, i després de quatre o cinc hores, no els dèiem res. I en aquest sentit crec –i ho voldria recordar–, crec que han tingut una feina, ells, important, que nosaltres hem mantingut; cap dels ponents ha volgut fer un espectacle del que allà dèiem i deixàvem de dir, que tots hem mantingut els acords del que podíem dir i el que no i que tot plegat ha sigut, per tant, una tasca de responsabilitat.

Per acabar, desitjar a les noves promocions de mossos d'esquadra que ahir prenién..., ahir se'ls donava el títol, i a tots els altres que hi hagi d'haver en aquest país, que estiguin al servei del país i que finalment puguem tenir una policia per a Catalunya com la que desitgem, com el model que ha aprovat aquest Parlament en altres ocasions, i que sigui una policia integral. Agafo, en aquest sentit, la paraula de la consellera quan ens diu que aquí no s'ha acabat de definir el model policial, però que hi hauran altres lleis, que estava d'acord amb moltes esmenes i que, segurament, tiràrem endavant aquest model policial amb l'acord de tots els grups.

Entenem que això és el millor per a aquest país i, per tant, això és el que desitgem.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Té la paraula el senyor Carod-Rovira per explicar el vot del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la dialèctica de salutacions i d'afectivitat de la senyora Oranich, a la qual em sumo amb entusiasme, m'estalvia les referències en aquest àmbit, i ens centrarem en un terreny més estrictament polític, tot i coincidir, òbviament, amb aquesta apreciació final, que ningú com ella hauria sabut fer, tot sigui dit de passada.

El nostre Grup ha mantingut una actitud, al nostre entendre, perfectament coherent al llarg de tot el debat d'aquesta Llei. Hem presentat 188 esmenes; creiem modestament –o, com deia aquell, «modèstia a part», que és el lloc on sempre s'ha de deixar la modèstia, ben entès– que amb les nostres aportacions –també, òbviament, amb les dels altres grups– hem contribuït a millorar, de manera sensible, aquesta Llei, amb les esmenes acceptades, amb les esmenes transacciona-

des, amb el debat que hi ha hagut en les llargues hores de treball a la Ponència.

Hem –això no obstant– votat favorablement cinquanta-nou articles de la Llei –crec que aquesta és una dada que cal retenir–, onze articles en contra i ens hem abstingut en tretze articles. Això fa que, de manera evident, cinquanta-nou articles a favor ens impedeixen de posicionar-nos d'una forma frontal en contra de la Llei, i és obvi que això situa el vot del nostre Grup en l'abstenció en el conjunt d'aquesta Llei.

En l'abstenció perquè seguim mantenint, això no obstant, reserves en algun àmbit determinat. Tenim la incertesa d'allò que pot passar sobre el model d'integració o incorporació de funcionaris procedents dels cossos i forces de seguretat de l'Estat; també els hem de confessar que la possibilitat d'inconstitucionalitat d'aquesta Llei no només no ens lleva ni un segon de son, sinó que ens reservem l'opinió sobre aquest tema per no provocar problemes de psicomotricitat política a quatre, cinc, sis o set diputats d'aquesta cambra, i, en tot cas, sí que refermem que aquesta és una llei que pot ser molt important, de les més importants que s'hauran aprovat en aquest Parlament, que té un enorme paper significatiu, que té una gran funció estrictament emblemàtica.

Deia la consellera en intervencions seves que avui reprodueixen alguns mitjans de comunicació que, en tot allò que fa referència a la reivindicació del Cos de Mossos d'Esquadra, de policia de la Generalitat com una policia ordinària i integral, assistia al Govern de la Generalitat per fer aquesta reclamació la raó històrica i la legitimitat política. Té tota la raó del món la consellera: la raó històrica i la legitimitat política està al costat, en aquest cas, del Govern de Catalunya i de tots aquells que ens sentim partícips d'un projecte polític nacional per al nostre país.

Sí, però, que voldríem demanar a aquells que hauran d'aplicar aquesta Llei, a la persona responsable del Departament de Governació en particular, que no situïn els representants escollits, les representants escollides del poble de Catalunya en aquesta cambra en el paper només de lectors de diaris; lectors de diaris és una tasca que ja simultaniem en la nostra activitat parlamentària –fins i tot dintre de l'hemicicle en determinats moments–, però els representants del poble de Catalunya..., fóra bo que, quan aquest acord finalment existís, tingués forma escrita definitiva, pogués ser presentat als distints grups parlamentaris en aquesta cambra, de manera que en tinguéssim una informació molt més precisa.

Els demanem també que en l'aplicació d'aquesta Llei no hi hagi professionals del Cos de Mossos d'Esquadra que se sentin defraudats, que l'aplicació d'aquesta llei no comporti –i ho desitgem ben sincerament– noves manifestacions de mossos d'esquadra al carrer, perquè l'aplicació de la Llei satisfaci la majoria del nostre país. Tenen al davant de vostès una responsabilitat de govern enorme en l'aplicació d'aquesta Llei i –deixin-m'ho dir amb la boca petita– una responsabilitat enorme, però apassionant i envejable. Els desitgem, de veritat, que facin bé l'aplicació d'aquesta llei.

Per la part que a nosaltres ens toca, complirem com ens correspon la nostra funció de control i seguiment de l'acció de govern, amb l'objectiu fixat en allò que sempre hem defensat: un sistema de policia per a Catalunya on sigui la policia de Catalunya, les policies locals i els mossos d'esquadra la policia que actuï amb plenitud de funcions al nostre país. I mentre hi siguin, els altres cossos i forces de seguretat que estiguin com han d'estar i com correspon davant de la persona titular del Departament de Governació; per dir-ho amb aquella terminologia paramilitar que sembla que, malgrat tot, segueix satisfent alguns ponents de la majoria: a les seves ordres, senyora consellera.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista i per a explicació de vot, té la paraula el diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, permetin-me que les meves primeres paraules siguin també per sumar-me a les amables, «carinyoses» i entranyables paraules de la diputada i portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya, senyora Oranich, que ha dirigit a tots els ponents, als lletrats, als amics dels mitjans de comunicació, i a les quals ens sumem nosaltres, naturalment.

Volem manifestar la nostra satisfacció per l'aprovació d'un projecte de llei que ahir jo qualificava de molt important, el qualificava d'un graó bàsic i fonamental en el que ha de ser una projecció de futur, un sistema de seguretat integrat per Catalunya. Doncs vagi aquesta satisfacció, i satisfacció pel resultat que, previsiblement, pel que hem escoltat de tots els portaveus, es produirà en la següent votació de totalitat.

I crec que és una satisfacció que hem de compartir tots els grups, perquè, més enllà dels tipus de votació que s'hagi fet i el tipus de rebuig que s'hagi fet d'aspectes concrets de la Llei, jo crec que és des de la contribució de tots els grups, aquells que la voten, aquells que s'abstenen, aquells que voten en contra d'esmenes i aquells que voten a favor d'esmenes, que contribuïm –i m'atreveiria a dir que per un igual– a l'impuls que persegueix aquest objectiu a través d'aquesta Llei –per un igual.

Per tant, satisfacció pel punt on hem arribat. Però jo deia que era un graó i falta, per tant, la projecció de futur. Jo, des d'aquesta tribuna, voldria comprometre'm, comprometre naturalment el Grup en nom del qual..., el Grup Socialista, i comprometre els altres grups i comprometre el Govern de la Generalitat –i crec que aquesta és l'apel·lació més important– perquè se sàpiga desenvolupar en el futur no allò a què des d'aquesta tribuna durant aquest debat s'ha apel·lat sovint –hi ha acords, no hi ha acords–, sinó al model de seguretat, de sistema de seguretat integrat per a Catalunya, del qual jo, amb molta brevetat –perquè és el que em correspon pel temps de què gaudeixo–, faré algunes línies des del punt de vista del Grup Socialista.

La concreció del model de seguretat a Catalunya és fonamental per a la consolidació política, però també per al des-

envolupament social del país. Parlar de seguretat pública és parlar de l'ús de la llibertat. En aquest sentit, la seguretat pública, tal com l'entenem els socialistes, és bastant més que l'absència de delictes, és quelcom més que l'organització dels serveis policíacs, és una relació complexa entre el dret a la seguretat i el dret a la llibertat.

En aquest sentit, plantejem desenvolupar un model de seguretat per a Catalunya no únicament basat en delimitacions competencials, siguin polítiques o siguin tècniques –podria ser un error polític d'una gran magnitud, i d'una incongruència al mateix temps tècnica. El model de seguretat ha de ser quelcom de desenvolupament institucional, ha d'implicar les forces de seguretat, ha d'implicar totes les autoritats i ha d'implicar tota la comunitat del país.

La concreció d'un model de seguretat per a Catalunya es presenta com un repte de desenvolupament polític i social per al nostre país, que dona un nou impuls a l'Estat de les autonomies, en una coincidència –i aquí sí que podríem parlar d'acords– programàtica entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat, en una lectura conjunta i progressiva de l'Estatut, i des d'aquest punt de vista crec que el Projecte de llei que avui hem aprovat, efectivament, és una lectura progressiva de l'Estatut i que desenvolupa aquell sostre competencial estatutari que es preveu per a Catalunya en matèria de seguretat específica.

El desenvolupament d'aquest model s'ha de basar en el respecte escrupolós del bloc format per la Constitució i per l'Estatut d'autonomia amb voluntat d'aprofundir els signes d'identitat de Catalunya i amb el manament inalienable de la coordinació entre les administracions per salvaguardar l'heterogeneïtat bàsica dels sistemes de seguretat pública. S'ha de fer tenint en compte la problemàtica específica de seguretat de les grans aglomeracions urbanes amb cossos de seguretat propis a integrar adequadament en el conjunt del sistema. El senyor Jaume Camps ens deia aquest mateix matí –i jo hi coincideixo plenament i el meu Grup hi coincideix plenament– que Barcelona i els grans nuclis urbans, amb la seva problemàtica específica, necessiten un requeriment i necessiten un tractament també específic, que s'ha de reconèixer en aquest nou model de sistema integrat de seguretat a Catalunya.

El desenvolupament molt considerable, importantíssim, de la funció de les policies locals i de les funcions que atribueix la nova Llei a les policies locals mereix que hi hagi aquest equilibri i aquest reforçament del paper que juguen els grans municipis de manera específica amb el que és la garantia dels drets i de les llibertats ciutadanes.

La definició d'aquest nou model haurà de tenir present, per tant..., i de la mateixa manera el concepte de seguretat concebut des de la seva perspectiva local, fortament arrelat i desenvolupat a Catalunya durant l'actual període democràtic, desenvolupat tant a partir de la potenciació de les mateixes policies locals com des de les polítiques de benestar i solidaritat social en què es basa la política dels nostres ajuntaments.

Tot això –i acabo, senyor president, no tinc més temps– comportarà necessàriament saber trobar el camí precís –és

un camí difícil—, així com les vies de definició i d'implantació d'aquest nou model, que, ben segur, requerirà temps, el que sigui necessari, vinculat molt especialment al mateix procés de creixement i d'expansió en el qual a partir d'avui està immersa la policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, per tal d'evitar disfuncions, per tal d'evitar contradiccions, desestabilitzacions innecessàries en el sistema de seguretat, tant a nivell del país com a nivell de l'Estat general.

Una qüestió tan complexa com és un sistema de seguretat a Catalunya o en qualsevol país, jo m'atreiria a fer una simplificació gairebé amb tres paraules sobre en quins eixos s'hauria de basar: òrgans de direcció, sistema d'autoritats, policia bàsica territorial —entesa com una policia bàsica territorial, llevat sobre el seu paper en la justícia, en la prevenció, en les presons, en la seguretat en el seu concepte, en la repressió. Només amb aquests tres eixos podríem definir un sistema integrat, si hi hagués lleialtat institucional per funcionar, sobre un sistema de seguretat: òrgans de direcció, sistema d'autoritats, policia bàsica territorial.

Simplificació, ordenament i la millora de l'eficàcia de la seguretat pública a Catalunya serà el millor servei que podem fer al nostre país en l'aplicació i el desenvolupament d'aquesta Llei i de la seva projecció de futur.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Els prometo ser breu, ser molt breu.

En el capítol d'agraïments jo no ho faria pas millor que la senyora Magda Oranich; també em sumo a tots els agraïments que ella ha expressat, i no pas per la seva manca de menció amb menys fermesa que ella, amb no tanta floritura dialèctica.

Jo, posats a no descuidar-me ningú, també voldria agrair als serveis tècnics de la cambra..., sense l'ajuda de la senyora Amàlia Bosch, concretament, no hauria estat possible segurament la nostra feina. Molt especialment jo també vull agrair les autoritats de la Conselleria de Governació, del Departament de Governació. És obvi que sense la col·laboració, l'ajuda de l'honorable consellera, seguida pel director general, la secretària general, la senyora Florensa, la senyora Assumpta Palau, el senyor Abad, en fi, tots, no hauria estat possible el treball de la Rosa Bruguera i jo mateix. I jo vull agrair a la Rosa Bruguera..., no, he d'agrair-li més que tots els altres ponents que ja ho han fet; és evident que ningú té a sobre la gentilesa de cedir un protagonisme que a ella —no pas més ençà, segurament molt més enllà del cinquanta per cent— li corresponia a la nostra intervenció en nom de Convergència i d'Unió.

Bé, pas històric? Sí, pas històric i profund agraïment als ponents dels grups que han anunciat un vot no contrari a aquesta Llei, profund agraïment.

I jo encara, sense voler en absolut entrar en cap tipus de polèmica, només un punt. Si el seu vot no totalment favora-

ble, per dir-ho eufemísticament, depèn del famós tema dels acords, per favor, s'imaginem vostès acords no signats, parlats, converses, evidentment? Converses que jo no redueixo als diaris —no ho simplifiquem, va ser segurament una frase desafortunada, com tantes en profereixo—, home, però coneixement explícit d'aquestes converses, és clar que sí.

Com poden vostès criticar un pacte, no aquest concretament, el pacte, quan dia a dia s'està posant de manifest en votacions al Parlament de Madrid? Quin ocultisme és aquest pacte? No tornaré a parlar del Govern, de la doctrina..., o millor dit de la doctrina favorable als governs de coalició o coalició amb acords, però, quin obscurantisme? Absolutament cap. Què haurien dit vostès, què hauríem dit també nosaltres si la sobirania d'aquest Parlament quedés subjectada a un pacte amb Madrid? Què haurien dit vostès si el pacte —que no s'ha subscrit, però que hi han hagut evidentment converses— s'hagués signat abans que aquest Parlament aprovés la Llei, importantíssima Llei que hem aprovat? De què es pensen que vénen les presses, senyor Pujol, per aprovar-la? És clar que sí, una fina sensibilitat de mantenir fins i tot al límit per part de tots els grups, però molt especialment del Grup Socialista i del nostre, de mantenir la sobirania sagrada d'aquest Parlament per sobre de qualsevol pacte amb Madrid. Oh, és clar que sí; no podria ser d'altra manera.

Tranquil·litat. L'aplicació d'aquesta Llei serà tranquil·la, els ho asseguro, n'estic convençut, perquè tots vostès hi col·laboraran, hi col·laborarà —n'estic convençut— el Govern de l'Estat, i hi col·laborarà —perquè no en dubto en absolut— la consellera de Governació.

No espero el llum vermell.

Moltes gràcies a tots, tots, tots plegats. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

Ara passem a la votació final, exigida pels articles 110 i 111, apartat segon, del Reglament d'aquesta cambra.

Vots a favor del text de la Llei?

Vots en contra?

Abstencions?

La votació final del text d'aquesta Llei ha donat com a resultat 87 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Prego un moment d'atenció. Senyor Reguant, per què demana la paraula?

El Sr. REGUANT: Sí, senyor president, per explicar el canvi de vot. Havia anunciat un vot negatiu i he fet una abstenció, i voldria donar una breu satisfacció a la cambra d'aquest canvi de vot; crec que el Reglament ho contempla.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Té un minut per explicar el canvi de vot.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per dir que, d'acord amb la relació que jo he tingut amb aquesta Llei i els arguments que he exposat, m'indueixen inapel·lablement al vot negatiu. De totes maneres, i al llarg de la meua vida, mai m'he caracteritzat per posicions numantines ni intolerants, i, en escoltar-los a tots en el seu posicionament de vot final, he pensat que l'esforç que havia fet la Ponència, els grups de la majoria que hi donen suport i l'esperança que l'oposició ha posat en aquesta Llei

tan important..., jo no em volia quedar sol amb un «no» frontal, que seria potser més fruit de la meva insuficient informació en relació amb aquesta Llei, que no en la substància final de la mateixa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant.

Alteració de l'ordre del dia

Ha arribat a aquesta presidència la petició d'una modificació de l'ordre del dia, en el sentit de tramitar a continuació el punt número 7, que és la Proposició no de llei sobre el llenguatge de signes. Demano l'assentiment de tots els grups. *(Pausa.)* Molt bé.

Proposició no de llei sobre la promoció i la difusió del coneixement del llenguatge de signes

Doncs passem al punt 7 de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposició no de llei sobre la promoció i la difusió del coneixement del llenguatge de signes, presentada pels grups de Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya, Grup Popular i Grup Socialista.

(Un intèrpret tradueix al llenguatge de signes les intervencions d'aquest debat perquè el públic assistent el pugui seguir.)

Hi ha algun diputat designat per presentar la proposta? *(Pausa.)* No? Doncs poden intervenir els grups que ho sol·licitin per fixar posició. El senyor Reguant? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, breument i des de l'escó, per dir que aquesta Proposició no de llei em sembla un gest molt encertat que dóna satisfacció a l'esforç que una sèrie de gent — pares, tutors, associacions i col·lectius— vénen fent en favor de la convivència i la igualtat d'aquesta gent disminuïda en aquest sentit.

Vull dir que tinc la impressió que és aquest Parlament el primer parlament de l'Estat que fa una mesura d'aquestes característiques, i és per això que vostès han d'estar satisfets que també la sensibilitat de la cambrà hagi fet aquest problema com a seu, i els sis punts d'aquesta Proposició no de llei estic segur que injectaran en el cos social aquella sensibilitat que a voltes no està suficientment incardinada per a veure'ls a vostès com a iguals a tots nosaltres.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, segons les darreres dades presentades pel president de l'Associació Espanyola de Logopèdia, Foniatria i Audiologia, entre el 8 i el 10% de la població pateix trastorns de llenguatge. Un 15% dels escolars, segons els estudis fets públics per la Universitat de Màlaga al XVIII

Congrés Nacional de l'AELFA, pateixen, en diferents graus, trastorns relacionats amb el llenguatge, que són l'origen d'un important percentatge del fracàs escolar.

En el seu grau màxim, quan la discapacitació és molt greu o total en les funcions auditives, la situació pot comportar una barrera de difícil superació si els centres integrats en el sistema educatiu general, exclosos els centres especialitzats, no disposen de personal preparat per atendre les necessitats específiques d'aquests nens i joves. En aquest sentit és prioritari fer el màxim esforç per facilitar a tots els nens amb dificultats auditives l'aprenentatge del llenguatge de signes, l'aprenentatge de la interpretació, de la gesticulació que fem quan pronunciem les paraules, unes paraules que ells poden no escoltar però que poden, amb una preparació adient, interpretar.

Però això no és suficient; cal, a més a més, oferir els mecanismes perquè el major nombre possible pugui arribar a articular uns sons que mai escoltaran. Avui dia existeixen mitjans que faciliten molt aquest ensenyament en els primers anys dels infants, però no tenen una continuïtat en els diferents nivells de l'ensenyament obligatori, i no diguem ja en el superior. Aquests nois es troben, una vegada han superat aquest aprenentatge, davant d'un sistema educatiu que no té en compte les seves necessitats especials. Aquests nois han d'aconseguir interpretar amb un sobre esforç el que diuen els mestres i els seus companys, i, d'entrada, això pressuposa, donada la naturalesa del nostre sistema lingüístic, que puguin interpretar en qualsevol de les dues llengües de Catalunya, perquè una altra cosa implicaria una discriminació directa i contrària a la seva plena integració social.

En el millor dels casos, aquests joves continuaran necessitant un tractament diferenciat, ja que estan, per aquest sobre esforç, més necessitats d'una atenció personalitzada, teòricament recollida en els principis d'ensenyament en la diversitat que formula la LOGSE. I aquest ensenyament en la diversitat, en el cas dels disminuïts auditius, comporta disposar als centres integrats d'equips d'especialistes que puguin reforçar la tasca dels professors i, sobretot, d'un professorat que tingui els coneixements i les actituds adequats per dedicar a aquests nois i joves una atenció complexa, sens dubte no exempta de dificultats, que exigeix molt rigor.

En aquest sentit és especialment esperançadora la notícia confirmada pel secretari d'Estat a la darrera conferència mundial sobre necessitats educatives especials, que per al proper curs 95-96 sortirà la primera oferta de places de formació professional en l'especialitat d'intèrprets en el llenguatge de signes. Aquest pas, sens dubte, encara molt embrionari, del Ministeri d'Educació i Ciència hauria de tenir a Catalunya una projecció clara a fi i efecte d'afavorir en pocs anys els nens sords, que els nens sords puguin integrar-se en el sistema educatiu com un alumne més, sense cap tipus de discriminació.

Encara s'ha de promulgar pel Consell de Ministres el decret de desenvolupament d'aquesta nova especialitat, i és evident que a Catalunya seria bo seguir aquesta experiència; disposar als centres d'ensenyament infantil, primari i secundari

dari que hagin d'integrar els sords d'especialistes en el llenguatge dels signes és de la màxima importància.

En tot cas, la Proposició no de llei a debat, que ha estat objecte d'un ampli consens per part de tots els grups d'aquesta cambra, és un motiu d'esperança i un exemple de la voluntat política del Parlament de Catalunya –i esperem que del Consell Executiu– per resoldre uns problemes que no trobaran resposta només amb declaracions, lleis, decrets o ordres, sinó amb la inversió per a la formació de personal especialitzat i per al reciclatge dels professors que han d'atendre aquestes persones. En qualsevol cas, avui donem un primer pas, i per això ens felicitem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, Iniciativa per Catalunya sumarà, òbviament, els seus vots, però també les seves opinions i la seva voluntat, en fer avui aquest pas, que nosaltres considerem que és un pas important, que és un salt qualitatiu.

Fa alguns mesos vostès recordaran perfectament que aquí vàrem aprovar per unanimitat la constitució d'una comissió d'estudi per aconseguir el reconeixement del llenguatge dels signes. Nosaltres fem una valoració molt positiva dels treballs i de les conclusions d'aquesta Comissió, de tot el conjunt de persones citades que van comparèixer i que van ajudar-nos a fer aquesta reflexió conjunta i que van fer possible que unànimement arribéssim a unes conclusions; conclusions que ens van portar a la necessitat d'haver de trobar algun sistema amb què poguéssim superar el marc estricte, la cotilla que significava una comissió d'estudis, tota vegada que havíem arribat a unes conclusions, a un ampli consens.

Per tant, nosaltres entenem que aquest acte d'avui és la lògica continuació d'aquests treballs que el conjunt dels grups parlamentaris, doncs, vàrem estar-hi compromesos.

Nosaltres, no obstant –i de ben segur que, fruit d'aquesta unanimitat, correm el risc de repetir-nos en molts conceptes, vull dir, els diferents grups quan intervenim–, voldríem, no obstant, destacar-ne alguns trets.

La Proposició no de llei que avui debat aquest Ple és referida a l'àmbit de l'ensenyament, referida a l'àmbit de l'educació. A nosaltres ens sembla que aquest és un aspecte important i que les conclusions o les propostes que es posen a votació són mesures, jo diria, prudentes, necessàries i equilibrades, perquè, d'alguna manera, fan possible la coexistència, jo diria també, davant d'una realitat dual, d'un sistema de solucions duals. És a dir, no és el mateix per a una persona afectada o que està en una situació de sord profund i, per tant, les possibilitats de coneixement o la necessitat que per a ell li és el llenguatge de signes, de les altres persones que, tenint deficiències auditives, no arriben a aquest grau, i que, per tant, l'oralisme pot ser també –és, de fet– un mecanisme absolutament imprescindible per intentar afavorir la integració en el sistema normal d'ensenyament. Per tant, aquesta

dualitat que es planteja d'afavorir el llenguatge dels signes però, per una altra banda, també reconèixer el bilingüisme perquè es pugui aplicar en cada cas a nosaltres ens sembla una mesura absolutament encertada, adequada i lògica en el plantejament que va sortir al llarg de tota la Comissió.

Voldríem posar de manifest, per part del Grup d'Iniciativa, que, si bé –i amb això és evident que compartim el punt número 2 d'aquesta Proposició que estem parlant– es diu que es mantingui en la mesura del possible l'escolarització en el sistema educatiu ordinari –i nosaltres el defensem–, també posar de manifest que aquesta realitat diferent que hi ha ens porta també a defensar la necessitat d'escoles que en el cas dels sords profunds puguin, d'alguna manera, desenvolupar, intentar donar els instruments, i especialment el coneixement, del llenguatge dels signes a aquestes persones que estan en aquesta situació. No podem imaginar-nos que en la situació actual i en el pas actual totes les persones acusades de deficiències auditives puguin integrar-se en el sistema educatiu ordinari, i, per tant, la necessitat de buscar aquells mecanismes i que continuïn, d'alguna manera –i de fet existeixen en diversos punts de Catalunya–, aquelles escoles de sords profunds que, d'alguna manera, poden donar una resposta més acurada a les seves necessitats.

Per tant, nosaltres pensem que aquest és un tema important, que el reconeixement que estem fent avui és un pas, jo penso –tal com deia abans–, un salt qualitatiu respecte a la situació anterior i que això significa un avenç important cap a la normalització, però que avui no estem acabant res; estem tot just començant.

Jo penso que aquest és un repte difícil, perquè vol dir que a partir d'avui, a partir que el Govern faci seves aquestes conclusions, hi ha el repte de bastir les infraestructures per fer possible tot aquest procés que, d'alguna manera, avui estem unànimement evidenciant. Vol dir tasques de formació de persones; vol dir treball per crear aquells instruments didàctics per fer possibles els mecanismes d'ensenyament; vol dir veure com lliguem tot això amb tot el sistema educatiu ordinari, veure com avancem cap al reconeixement dels títols de formació professional, i jo també diria que, en el camp no estricte de l'ensenyament, jo penso que l'Administració catalana –Generalitat i ajuntaments– tenim, jo diria, un deure de donar exemple i que, d'una manera progressiva, però fins i tot amb uns certs terminis, que no diuen aquí, però amb un cert compromís entre tots plegats, hauríem d'aconseguir que, quan una persona que està amb dificultats auditives pugui dirigir-se al conjunt de l'Administració de Catalunya, sàpiga que trobarà fàcilment una persona que, d'alguna manera, li podrà facilitar, vull dir, doncs, l'enteniament amb aquesta Administració. Penso que aquí ajuntaments, Generalitat, tenim encara molt camí a recórrer, que en dependències i en llocs absolutament estratègics, com poden ser policies municipals o com poden ser les relacions amb els jutjats, etcètera, és bàsic que tinguem persones que tinguin aquests coneixements i que a partir d'aquí sigui molt més fàcil trencar la situació o la sensació d'aïllament que en algun moment poden tenir aquestes persones quan es diri-

geixen a l'Administració, que fins i tot els oients, quan ens dirigim a l'Administració, sempre ja ho fem amb una certa actitud; allò, de recel; imaginem-nos, doncs, si a més a més hi han aquests altres problemes afegits.

Jo aquí, per acabar, senyores diputades i senyors diputats, voldria fer un reconeixement exprés a la tasca de moltes persones que fins ara han estat fent una tasca de voluntariat, que han estat organitzant cursos per divulgar el coneixement del llenguatge dels signes; a aquelles organitzacions, institucions, entitats i alguns ajuntaments que han estat organitzant i han estat corrent a càrrec de la formació de persones, utilitzant recursos propis o aliens però fent inversió, invertint per poder intentar preparar persones i que poguessin conèixer el llenguatge dels signes i, per tant, fer possible tot aquest camí, i que, d'alguna manera, jo penso que és absolutament imprescindible fer aquest reconeixement públic aquí, en el Parlament de Catalunya, a l'hora de plantejar també un problema, i és la necessitat de veure o de trobar aquells sistemes de convalidació perquè, si obtenim el reconeixement acadèmic de l'especialitat corresponent de formació professional, a aquestes persones que ho han estat fent fins ara se'ls pugui, d'alguna manera, també reconèixer o donar-los en les equivalències, tota vegada que fins ara han sigut elles soles les que han estat tirant endavant, vull dir, precisament, almenys la posició o les poques actuacions —poques o insuficients actuacions— que fins ara hi havien hagut en aquest camp.

És per tot això que nosaltres creiem que és un bon acabament de les tasques de la Comissió d'Estudi haver presentat aquesta Proposició no de llei i que, efectivament, avui estem fent un primer pas, molt important, de cara a aconseguir o avançar per a la normalització d'uns determinats aspectes que no tenem ben solucionats. Jo penso que amb l'aprovació d'aquesta Proposició no de llei i amb tot el que significa estem fent, com a país, un pas més per millorar el nostre grau de civilitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, seré breu, essencialment perquè resulta inevitable —com algun il·lustre diputat ja ha dit— que coincidim, essencialment, en allò que avui diem des d'aquesta tribuna els representants dels diferents grups, perquè, certament, quan una proposició no de llei com la que avui debatem arriba al plenari de la cambra, sol ésser per dues raons: primera, per la seua importància, i segona, perquè suscita —com és aquest el cas, també— un alt grau de consens, i sens dubte aquestes dues coses són certes en el cas que ens ocupa.

Entre els mesos de febrer i novembre de 1993 es van desenvolupar, com vostès saben, en aquesta cambra les sessions d'una anomenada «Comissió d'Estudi de les Dificultats de la Utilització del Llenguatge de Signes», davant la qual van

comparèixer representants de la Federació de Sords de Catalunya, professors de llenguatge de signes, de diverses escoles especials, dels CREDAC i del Departament d'Ensenyament. Disculpin-me si no cito una per una totes aquestes persones, però saben el nostre reconeixement com a comissió i el nostre reconeixement individual.

Vaig tenir l'honor, vaig tenir la satisfacció de presidir aquesta Comissió, que neixia —com a mi i a altres diputats i diputades ens agrada dir-ne— d'un anomenat «compromís de Lleida», un compromís que es produeix per part de representants de tots els grups polítics en el marc del certamen Minusval, celebrat l'any 1992, i vull destacar davant del plenari i amb absoluta sinceritat, no pas de forma retòrica, sinó amb absoluta sinceritat, la gran col·laboració que vam rebre de tots els col·lectius, de totes les entitats citades, i també —voldria dir-ho— la voluntat de treball, de recerca d'acords, i la responsabilitat amb què van treballar tots els meus companys i companyes en representació dels diversos grups representats en aquest Parlament, i fins i tot, fregant allò que suposo que el Reglament em permet, m'agradaria destacar també la presència d'una, fins fa poc, companya nostra, la senyora Tarruella, de qui em consta que li hauria fet una illusió especial i extraordinària avui poder ser en aquesta banda de l'hemicicle, però que, com vostès saben, doncs, s'ha incorporat a noves responsabilitats.

Essencialment, la Comissió va arribar a quatre conclusions principals, adoptades el 25 de novembre de 1993 i que estan molt ben recollides en l'exposició de motius de la Proposició no de llei que anem a votar. En primer lloc, la importància del llenguatge de signes, del seu coneixement i aprenentatge; la necessitat d'incorporar-lo en l'àmbit de l'ensenyament; l'oportunitat de divulgar-lo en la prestació de serveis públics i l'oportunitat, en conseqüència, de formar professors i intèrprets, i, finalment, la necessitat de desenvolupar mesures concretes, d'acord amb l'article 13 de la Llei de promoció de l'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques.

Allò que avui, en forma de Proposició no de llei, sotmetem a l'aprovació de la totalitat de la cambra afecta només —ja s'ha dit abans— una part d'aquestes conclusions i fa referència especialment a aquelles competències que corresponen al Departament d'Ensenyament. D'alguna manera, per tant —i això és important—, estem a punt —i en aquesta direcció, en aquest sentit, el Parlament de Catalunya, com en d'altres casos, serà un iniciador—, estem a punt, dic, d'encetar una esquadra important en aquell afront ominós que per a la comunitat sorda va suposar el Congrés de Milà de 1880, de les votacions del qual es van excloure els mestres sords, que va suposar la prohibició oficial del llenguatge de signes i que va reduir dràsticament, en pocs anys, el nombre de mestres sords de les seues pròpies escoles, per passar d'un 50%, aproximadament, l'any 1850, a un 12%, aproximadament, l'any 1960.

Permetin-me, senyores i senyors diputats, que els citi un fragment del senyor Schuyler Long, escrit l'any 1910; el senyor Long era el director de l'escola de sords d'Iowa, i es-

crivia aleshores: «El llenguatge de signes és, en mans de qui el domina, un llenguatge extraordinàriament bell i expressiu, per al qual ni la naturalesa ni l'art han procurat als sords un substitut satisfactori en les seves relacions mútues. Els que no l'entenen no poden comprendre les possibilitats que proporciona als sords, el poderós influx que exerceix en la felicitat social i moral de les persones privades d'audició ni la seua extraordinària capacitat per a transmetre el pensament a intel·ligències que sense aquell llenguatge es trobarien en una obscuritat perpètua; tampoc no poden estimar la importància que té per als sords. Mentre hi hagi dues persones sordes a la superfície del planeta i es trobin, s'usarà el llenguatge de signes.»

Senyores i senyors diputats, tots nosaltres som, en essència, enormement ignorants, per raons òbvies, en relació al món dels sords i en relació, especialment, als aspectes culturals i comunitaris d'allò que alguns n'han dit «el món o el poble silenciós». No és, per tant, des del paternalisme ni des de cap mena de dirigisme tolerant que hem d'assumir les nostres obligacions en relació amb aquest col·lectiu de ciutadans i ciutadanes.

El Parlament de Catalunya ha obert una via en la direcció que segueixen les institucions europees en aquests moments, val a dir-ho, però això ens ha de fer sentir més aviat exigents que cofois. Assumim avui una part important, significativa, del reconeixement del llenguatge de signes, però només una part; ens caldrà anar més lluny i caldrà que la comunitat sorda de Catalunya no deixi d'exigir-nos un compromís sincer, progressiu i lleial, que ens dugui a consolidar i a fer efectius els drets civils, personals i comunitaris d'aquests ciutadans i ciutadanes que, orgullosament i sense cap mena de sentiment de disminució, integren el món silenciós de Catalunya.

La Resolució que aprovarem implica un reconeixement formal del llenguatge de signes, la seua consolidació en l'àmbit de l'ensenyament, tot superant —tot superant— o tot iniciant el camí perquè se superi l'esterilitat dels prejudicis antigestuals i amb l'objectiu de promoure i facilitar la plena integració de les persones amb deficiències auditives, així com el reconeixement d'aquell llenguatge per part de les administracions de Catalunya, que estaran obligades a reglamentar-ne la seua divulgació i la formació corresponent.

En conseqüència, cal esperar rigor i aplicació per part de les administracions a l'hora d'aplicar aquesta Resolució. Cal, al mateix temps, recordar que donem un pas, però que el camí no és acabat. És amb aquesta convicció que avui, com és lògic, el meu Grup Parlamentari donarà ple suport a la proposta que es vota, al mateix temps que es referma en el seu compromís de continuar treballant en la línia fixada per les conclusions de l'esmentada Comissió d'Estudi.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i senyores diputades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en una de les primeres compareixences

que a la Comissió del Llenguatge de Signes va fer el representant de la Federació de Sords, ens deia que «si el llenguatge de signes fos reconegut, seria el primer pas perquè els sords poguessin ésser sentits».

Com tots vostès saben, i ja s'ha dit aquí, la Comissió no ha pogut, per ara, avançar cap a un reconeixement universal del llenguatge de signes, però estem segurs que les resolucions que proposem i votarem són un pas fonamental de cara a la integració educativa, social i cultural dels nens i nenes sords, perquè estic convençuda que s'inicia, per al col·lectiu de persones sordes, un camí que no tindrà retorn.

Des d'una experiència de vida quotidiana, que tenim tots els diputats d'aquesta cambra, impregnada pel món del so, aquesta diputada que els parla i, igualment, el company Magí Cadevall, membre també d'aquesta Comissió d'Estudi, hem fet, crec jo, un interessant esforç per acostar-nos al món de la persona sorda; esforç que ha estat recompensat amb escreix pel treball conjunt amb vostès, els experts i representants de les associacions, presents aquest matí en aquest hemicicle, i als quals aprofito per saludar cordialment, i també pel coneixement d'aquesta realitat, que ens ha portat a reiterar, una vegada més, que la diferent forma de comunicació no pot suposar *mai* una minusvalidesa social.

Ho ha dit el senyor Pueyo —jo també voldria recordar-ho—, que a partir de la reunió del Minusval de Lleida, el 1992, se'ns varen fer un conjunt de peticions, que vàrem recollir en els treballs posteriors de la Comissió d'Estudi del Llenguatge de Signes. Com també s'ha dit —però ho repetiré breument—, una part d'aquestes peticions que se'm varen fer passaran a ésser matèria de desenvolupament per part del Consell Executiu perquè votarem d'aquí a uns moments una d'aquestes resolucions i el que votem haurà d'impulsar-ho el Consell Executiu del Govern de la Generalitat. De l'altra part, d'allò que constitueix l'exposició de motius, que és tot el plantejament de les dificultats i dels problemes, en queda, lògicament i naturalment, la constatació explicitada en aquest document que aprovarem, en aquesta norma, i ens comprometem, jo crec que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, a treballar per assolir totes aquestes fites; fites com que totes les administracions de Catalunya, totes, a poc a poc, i de mica en mica, vagin reconeixent el llenguatge de signes i n'impulsin la recerca i la seva implantació; la necessitat d'avançar en el desenvolupament de la Llei de supressió de barreres arquitectòniques i especialment de les barreres en la comunicació, i també revisar i impulsar les polítiques socials i laborals que seran complementàries, lògicament, establertes tant a la Llei d'integració social de minusvàlids com a la Llei de serveis socials.

Com els deia fa un moment, jo crec que els diputats i aquesta diputada que els parla hem après a entendre i a comprendre més i millor les diverses situacions que afecten l'entorn de les persones afectades de sordesa, i crec que hem après que els llenguatges de signes tenen capacitat per expressar tots els conceptes i realitats per complexos i diversos que siguin, i hem entès que el llenguatge de signes no és el català oral, ni el castellà oral signat, sinó que és una llengua

independent i que, quan una persona sorda s'expressa en llenguatge de signes, ho fa en una llengua diferent que té les seves característiques pròpies.

El llenguatge de signes, senyores i senyors diputats que no han tingut la possibilitat d'estar en aquesta Comissió, existeix i constitueix una llengua viva a Catalunya. Avançar en el seu reconeixement suposarà més endavant donar-li un estatut propi, com té l'aranès; és a dir, acceptar-lo com a llengua pròpia, minoritària, però pertanyent al patrimoni cultural del país que sords i oïdors compartim.

Per nosaltres, el rerefons de la Resolució que ara votarem és aquest: avançar cap a aquest reconeixement lentament, però avançar cap aquí, i crec que la Resolució com a tal està proposada en aquesta direcció perquè l'impuls i la recerca en l'àmbit del llenguatge de signes a partir del Departament d'Ensenyament, les convocatòries públiques d'ajudes o de beques específiques, adoptar el bilingüisme de forma progressiva en l'àmbit de l'educació, les ajudes o l'impuls de la formació tècnica per als traductors del llenguatge de signes, la sensibilització en els pares i a la societat en general són instruments, són vies que ens han de portar, com deia, cap al reconeixement universal de la llengua de signes com a llengua minoritària de Catalunya, però culturalment pròpia.

És un camí, com deia, que no té retorn; amb aquesta aprovació donarem, evidentment –ja ho han dit els meus companys que m'han precedit en l'ús de la paraula–, un fort impuls al treball de l'àmbit institucional i també, crec jo, un fort impuls per superar l'estatut que la societat atorga a la llengua de signes. Esperem i desitgem que repercuteixi en el reconeixement social i igualitari entre les persones sordes i les persones oïdores.

Si el llenguatge de signes tingués una imatge diferent, no hi ha dubte que l'estatus social de la persona sorda fóra un altre i l'autoestima d'aquest col·lectiu de persones seguiria la mateixa dinàmica que la de tots.

Per a assolir aquestes fites caldrà que nosaltres, diputats d'aquest Parlament de Catalunya, representants de vostès, entitats, associacions i professionals, i que vostès, representants dels ciutadans i ciutadanes afectades per situacions de sordesa, continuem treballant conjuntament. Així esperem que es pugui realitzar.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, jo, en tot cas més que ningú, em trobo en el dilema de ser força repetitiu o de ser breu. Adoptaré el segon aspecte i seré breu, però alhora ratificaré el nostre acord bàsic en tot allò que s'ha dit fins ara aquí.

Voldria, en primer lloc, dirigir una salutació molt cordial als representants, invitats i invitades avui aquí, a aquesta sessió, dels diversos col·lectius vinculats al món de les persones amb deficiències auditives. També, d'una manera es-

pecial, a la senyora Esther de los Santos, que, a través del llenguatge de signes, els fa saber avui aquí allò que nosaltres estem expressant.

És un gran motiu de satisfacció poder presentar d'una manera unànime aquesta Proposició no de llei al Ple del Parlament de Catalunya, solemnement, perquè de fet ha estat elaborada amb el cap i amb el cor alhora. Ben probablement allò que anem a votar és un començament, un pronunciament inicial per avançar a través d'una activitat que ens ha de conduir a una més gran sensibilització social. Entendre'ns en la diversitat és enriquir-nos constantment i mútuament.

El treball de la Comissió, presidida pel senyor Pueyo, ha estat això: un procés constant d'enriquiment. Hem anat coneixent, tots els diputats i totes les diputades que la formaven, cada vegada més raons i més fets de la realitat dels deficients auditius; la constància dels seus arguments; la defensa del seu dret a integrar-se en la societat en les millors condicions; el seu apassionament a l'hora de reivindicar la necessitat absoluta de construir la seva personalitat amb els mitjans adequats a la seva condició; el plantejament educatiu de l'aprenentatge significatiu; l'exigència, plena de lògica i de justícia, per ser atesos d'una manera comprensiva. Tot això ha anat més enllà de la raó i de les raons, i lentament un sentiment de solidaritat va introduir-se dins nostre, que ens feia alhora vibrar i compartir íntimament una voluntat, la de pronunciar-nos obertament a favor d'allò en què ells i elles, al llarg d'aquelles sessions de comissió, anaven insistint: que la llengua de signes, que el llenguatge de signes, és un element vertebral bàsic, però també que hi ha la necessitat que, tan bé com es pugui, els deficients auditius parlin, escriguin, llegeixin.

Des de les intervencions dels membres de la Fesoca fins a les del Departament d'Ensenyament i del CREDA, passant per les dels professors i professores de llenguatge de signes i sor Consol Ballesta i la senyora Elena Mateu, de Sabadell, nosaltres vam anar descobrint un seguit de senyals que, compartits, ens indicaven el marc que havíem d'escriure, el d'aquesta primera Proposició no de llei. A partir d'aquí les administracions hauran de desenvolupar aquelles mesures que facin realitat els principis que avui seran ratificats en aquest Ple.

Només, i en nom de Convergència i Unió, em queden un parell de coses més a afegir. En primer lloc, recordar la tasca il·lusionada de la fins fa poc diputada d'aquest Parlament, la senyora Conxita Tarruella –la seva fermesa l'ha duta a l'aprenentatge del llenguatge de signes–: el seu vot afirmatiu –n'estic segur–, encara que no es pot materialitzar, hi és present, profundament present. I també la tasca duta a terme pel diputat Francesc Codina, tan sensible per aquests temes. I, lògicament, pel bon clima que es va establir entre tots els diputats i diputades i pels serveis del lletrat i del secretari. A tots, moltes gràcies.

I, finalment, donar les gràcies als compareixents a la Comissió, que, a través de la senyora Calafell, anaven coneixent tot el que dèiem o tot el que ells ens volien dir. La

seva tasca ha estat la tasca d'uns bons comunicadors i uns excel·lents educadors. No ens han vençut; ens han convençut. En un viatge a l'inrevés, de la potestat de parlar sonora hem anat a parar a allò que tan encertadament escrivia Jean-Jacques Rousseau en el seu llibre *Assaig sobre l'origen de les llengües* i que diu: «Tan aviat com un ser humà fou reconegut per un altre com un ésser que sentia, que pensava i que se li assemblava, el desig o la necessitat de comunicar-li els seus sentiments i els seus pensaments li féu buscar els mitjans. Aquests mitjans poden sorgir només dels sentits, els únics instruments pels quals el ser humà pot actuar sobre un altre. Veus aquí, doncs, la institució dels signes sensibles per expressar el pensament.»

Hem vist una veu –com diu Oliver Sacks–, i volem que sigui reconeguda unànimement i solemnement.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Descals.

Ara, se sotmet a votació la Proposició no de llei sobre la promoció i la difusió del coneixement del llenguatge de signes.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar dempeus?

La Proposició no de llei ha quedat aprovada per unanimitat.

Presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de la iniciativa legislativa popular

Passem ara al quart punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de la iniciativa legislativa popular, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, defensaré, en nom del meu Grup, la presa en consideració de la Proposició de llei sobre iniciativa legislativa popular. La iniciativa legislativa popular és un mecanisme de democràcia directa que tendeix a possibilitar la participació directa de la societat en les tasques legislatives i, per tant, en el govern de la comunitat. Dit de forma més fàcil: es tracta que un determinat nombre de persones pugui presentar al Parlament de Catalunya una proposició de llei per a la seva tramitació.

Vull recordar, d'altra banda, que la iniciativa legislativa popular és un mandat del nostre Estatut d'autonomia, el qual, en el seu article 32, determina que una llei del Parlament de Catalunya regularà la iniciativa legislativa popular; aquesta llei avui encara no existeix, no existeix a Catalunya. I no existeix per dues raons. En primer lloc, perquè el Govern, en aquests catorze anys d'autogovern, mai ha presentat una iniciativa d'aquestes característiques, però per una segona raó: perquè, quan des de l'oposició –en concret, des del Grup d'Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya– hem presentat una proposició de llei en aquest sentit, el

Grup de la majoria ha votat negativament. Per tant, crec que és important que quedi clar que si Catalunya avui no té iniciativa legislativa popular és perquè, tot i que l'Estatut determina –determina– que aquesta cambra ha de legislar en aquest sentit, Convergència i Unió s'ha oposat a desenvolupar un mandat de l'Estatut, s'hi ha oposat durant nou anys.

La història és que l'any 1985 el grup del PSUC, aleshores, va presentar una iniciativa legislativa popular, es va crear una ponència conjunta que, si no ho recordo malament, no es va reunir mai i, per tant, ens vam quedar sense iniciativa legislativa popular.

L'any 1991, Iniciativa per Catalunya i també Esquerra Republicana vàrem presentar dos proposicions de llei en aquest mateix sentit. En el plenari que es va celebrar, el Grup de la majoria va demanar la creació d'una ponència conjunta i la retirada de la Proposició de llei. Esquerra Republicana ho va acceptar; Iniciativa per Catalunya no ho vam acceptar, vam mantenir en el plenari la votació d'aquella llei. La Proposició de llei no va prosperar, però la Ponència conjunta posterior mai més..., o no s'ha arribat a reunir –crec– ni un sol cop.

És a dir, cada cop que Iniciativa per Catalunya o Esquerra Republicana presentem aquesta Proposició de llei, el dia abans s'inicia un procés mig litúrgic, mig de comèdia, d'un paper de ponència conjunta, que dura quatre anys i no es reuneix mai. Ahir mateix ja se'm va proposar que retirés la Proposició de llei perquè signés un document de ponència conjunta. Això que dic de mig litúrgia, mig comèdia, no és un judici d'intencions: són nou anys, nou anys que la via de la ponència conjunta ha estat una via de no legislar en aquest sentit.

Si vostès volen una ponència conjunta, acceptin a tràmit qualsevol de les dos iniciatives. Nosaltres estem disposats a retirar la nostra si es vota que sí a la d'Esquerra Republicana. I, a partir d'aquest document, fem una ponència conjunta, però fem una ponència conjunta sobre algun document, sobre algun material, i amb voluntat, hi insisteixo, de legislar en aquest tema.

Quines són, al nostre parer, les raons que ens mouen a presentar aquesta iniciativa legislativa popular? Una, la més important, ja l'he dit: estem parlant d'una llei de desenvolupament de l'Estatut, d'una llei important que fins a avui no s'ha desenvolupat.

Hi ha una segona raó tècnica, si vostès volen: que és una llei fàcil de fer; no estem davant d'un projecte complex ni complicat: es tracta de fer una llei que digui quantes persones tenen dret a presentar la iniciativa, en quin temps han de fer la feina, quins mitjans el Parlament li dona..., pràcticament res més. En la nostra proposta diem quantes persones –cinquanta mil–, en quants mesos –tres– i, com a màxim, una subvenció de 3 milions de pessetes. Però això es pot canviar, es pot modificar, però el que vull que vostès retinguin és aquesta segona raó: que estem davant d'un procés legislatiu fàcil.

Hi ha una tercera raó: mirin, a la resta de comunitats autònomes d'Espanya, què passa? A Astúries es va aprovar

l'any 84, ara fa deu anys; a Múrcia, l'any 84; a Aragó, l'any 84; a Navarra, l'any 85; a Castella - la Manxa, l'any 85; a la Rioja, l'any 85; a Cantàbria, l'any 85; a Extremadura, l'any 85; a Madrid, l'any 86; al País Basc, l'any 86; a Canàries, l'any 86; a Galícia, l'any 88; a Andalusia, l'any 88; a Balears, l'any 91, i al País Valencià, l'any 93. Només hi han dos comunitats autònomes que no tenen iniciativa legislativa popular: Castella-Lleó i Catalunya. És a dir, Catalunya, que és, de fet, un dels primers llocs on es va constituir l'autogovern, és un dels primers llocs que l'Estatut manava fer això, després de catorze anys, gairebé tothom –excepte Castella-Lleó– ens ha passat per davant i hi han comunitats que fa més de deu anys que tenen aprovada la iniciativa legislativa popular. I he de dir que en sis comunitats autònomes s'ha exercit el dret a iniciativa legislativa popular; és a dir que avui a Astúries, a Canàries, a Galícia, a Múrcia, a Navarra i al País Basc... L'any 91, quan es discutia en aquesta tribuna sobre aquesta llei, el ponent de la majoria va dir: «I això no deu ser tan important, perquè gairebé no s'ha exercit enlloc»; fins i tot si avui no s'hagués fet enlloc, seria important. El referèndum, per exemple, passen anys i anys que no s'exerceix el referèndum, però en canvi és importantíssim que a la Constitució existeixi la possibilitat de referèndum. Per tant, independentment que s'exercici molt o poc, aquest és un instrument important, que –hi insisteixo– Catalunya està a la cua de l'Estat –ja no parlem en relació amb Europa– i després de ser la primera o de les primeres nacionalitats històriques amb un Estatut d'autonomia.

Quarta raó. He dit la de l'Estatut, la de la facilitat tècnica, la comparació amb les comunitats autònomes..., quarta raó: perquè pensem que avui, políticament, és especialment oportuna aquesta iniciativa. I per què diem que avui és, políticament, especialment oportuna? Perquè jo crec que hi ha una gran coincidència –no només entre els diputats i els grups parlamentaris, sinó entre els mitjans de comunicació– que la situació política espanyola i catalana és una situació política d'una manca de credibilitat en el propi sistema. Podem discutir si és gran o petita, però, en tot cas, avui grans sectors de ciutadans i de ciutadanes creuen que el sistema polític català és feble, i l'espanyol és feble, han aparegut irregularitats, ha aparegut corrupció, i des de totes les forces polítiques –i des de totes les forces polítiques– s'insisteix en la necessitat de fer l'impuls democràtic –aquesta és una paraula–, fer una regeneració democràtica –aquesta pot ser una altra paraula–, però en el que tothom coincideix és en la necessitat d'enfortir la democràcia, i aquesta, avui, és una tasca especialment important en la política espanyola i catalana. Doncs bé, això que els proposem avui, que és l'increment de participació ciutadana, és un enfortiment de la democràcia, sobretot tenint en compte que a les últimes eleccions europees –i, d'això, no en voldria fer l'element central, ni molt menys, però simplement cal tenir-ho en compte– el president Jordi Pujol va dir, poc abans de les eleccions europees, que aquest podria ser un país –es referia a Catalunya– de xerrameca si la nostra abstenció era molt més gran que la de l'Estat. L'abstenció nostra ha estat molt

més gran que la de l'Estat; jo no crec que per això sigui un país de xerrameca –això, ho va dir el president–, però, en tot cas, assenyalar que l'abstenció catalana ha estat deu punts per sobre de l'abstenció espanyola.

I l'última raó és una raó que té a veure amb el fet que avui el moviment associatiu demana aquesta iniciativa legislativa popular. Jo vaig tenir l'oportunitat, ara fa quinze dies o tres setmanes, de tenir una reunió àmplia amb entitats i associacions importants, representatives, del moviment associatiu, on tothom coincidia. I crec que algunes d'aquestes associacions o entitats fins i tot han demanat una reunió amb el president del Parlament i amb els grups parlamentaris perquè tirem endavant aquesta iniciativa –crec que el dia 5 o el dia 6 es produeix aquesta reunió.

Per tant, cinc raons: desenvolupament de l'Estatut i mandat de l'Estatut; tècnicament fàcil; no podem estar a la cua, en aquests temes, en relació amb la resta de l'Estat; és políticament oportuna, i també és una demanda del moviment associatiu.

En tot cas, tinc la sensació que el Grup de Convergència votarà en contra d'això, que el Grup de Convergència i Unió hi votarà en contra, i possiblement ens tornarà a proposar l'inici d'aquesta nova litúrgia de crear una ponència conjunta, que dintre de quatre anys haurem de tornar a dir, possiblement, que no ha servit per a res. I potser se'ns podrà dir que la ponència conjunta és responsabilitat de tothom, no només de la majoria. Avui nosaltres no retirarem la nostra iniciativa legislativa popular, la posarem a votació, i la responsabilitat que es legisli o no serà dels que votin a favor o dels que votin en contra.

Però permetin-me, per acabar, expressar una preocupació que es desprèn del «no», del possible «no» de Convergència i Unió. Jo crec que el possible «no», repetit al llarg de nou anys, en aquest tema i en altres temes, de Convergència i Unió, expressa una voluntat, manifestada repetidament en altres votacions o en altres iniciatives parlamentàries, de no desenvolupar tot allò que impliqui l'aprofundiment de la democràcia. És a dir, hi ha multitud d'exemples que el que ens diuen és que el Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió, no desenvolupa tot allò que significa aprofundir la democràcia, que fa que, com els he dit, no només en el tema de la ILP estiguem a la cua: si jo ara els fes repàs de les comunitats autònomes que, per exemple, tenen creat el Consell Econòmic i Social, veuríem que hi han onze comunitats que el tenen, sis que no el tenen, i una d'elles és Catalunya; no es concentra amb els agents socials o, fins i tot, en el debat que fa pocs minuts s'ha acabat, hem assistit, jo crec que amb uns arguments..., no acceptables –no els vull qualificar–, hem assistit a una retallada de drets sindicals dels mossos d'esquadra, és a dir, fa uns moments hem assistit a la retallada dels drets sindicals dels mossos d'esquadra, amb arguments que els mossos d'esquadra poden decidir la vaga de SEAT amb una votació en una assemblea o que no reprimiran la manifestació. En tot cas, avui, en la Llei que s'ha aprovat fa un moment, tots els diputats i les diputades que han votat a favor de la Llei han exercit una retallada de drets

sindicals. El mateix paper del Parlament és un altra prova d'aquesta preocupació en relació amb el que els deia. En tot cas, ens trobem davant d'una concepció de l'autogovern, per part de Convergència, controladora de la societat i, fins i tot, m'atreviria a dir, vampiritzadora de la societat (*remor de veus*) —ara els ho explicaré, ara els ho explicaré, i, si em convencen, ho retiraré després.

He dit que hi ha una concepció controladora i fins i tot vampiritzadora. En quin sentit? És un tipus d'autogovern, és un tipus de concepció de l'autogovern que el Grup de la majoria té, on els ajuntaments no hi pinten res, el Parlament menys, el Govern una mica, i tot es concentra en el president de la Generalitat. És a dir, és una concepció de xuclar-ho tot, de baix cap amunt; no és una concepció de descentralitzar la Generalitat, que el Parlament jugui un paper important, que els ajuntaments tinguin poder polític, és tot el contrari d'això. I tot..., diguem-ne, possiblement, una de les característiques polítiques més importants d'avui a Catalunya és que tot s'explica —o una part important s'explica— per la figura del president de la Generalitat i com ell exerceix aquesta figura.

Jo crec que això és important i això significa que aquesta concepció de Convergència i Unió, d'una Catalunya centralitzada, personificat el seu poder en una sola persona, encotillada, de no reconeixement d'instàncies de participació, crec que és un element important, un element clau de l'hegemonia que avui té Convergència i Unió. És a dir que no és cap ximpleria. No, no, això és una cosa important, això forma part, una part importantíssima, d'una política a desenvolupar per Convergència i Unió per continuar tenint la seva hegemonia.

En aquest sentit, avui nosaltres el que fem, amb aquesta preocupació general, és presentar una iniciativa —hi insisteixo— per incrementar la participació directa de la societat, per a enfortir la democràcia. Això és la nostra proposta, i som conscients que això xoca frontalment —xoca frontalment— amb la concepció que vostès, senyors i senyores de la majoria, tenen; una concepció que passa, fonamentalment, per incrementar només el poder de Convergència i Unió, malgrat que això signifiqui disminuir el poder de Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la iniciativa legislativa popular

El cinquè punt de l'ordre del dia és també la presa en consideració d'una proposició de llei sobre la iniciativa legislativa popular. Per motius d'economia processal, la presidència entén que es podrien acumular, de manera que, per part d'Esquerra Republicana de Catalunya i per presentar la Proposició i la iniciativa parlamentària, té la paraula el diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, si m'ho permeten, m'agradaria recordar una anècdota, probablement apòcrifa, com moltes de les anècdotes, però tanmateix significativa i curiosa. Es diu que en una conversa, probablement entre frívola i distreta, entre un bisbe, un sant baró, però una mica ingenu, i una noble dama de la Il·lustració francesa, més aviat descreguda i una mica frívola, el sant baró li explicava a la dama la història d'un sant que havia estat martiritzat, que havia estat decapitat, i que un cop decapitat havia recollit el seu propi cap, havia caminat unes passes, i allà on havia caigut s'aixecava, en aquells moments, l'església en memòria d'aquell sant. La dama li va respondre, amb un to de frivolitat, diu: «Senyor bisbe, en aquests casos, el que més costa, sempre, és donar el primer pas.» Crec que té a veure amb el tema que discutim, i si els senyors diputats i les senyores diputades es prenen, o s'han pres, o es volen prendre a posteriori la molèstia de resseguir les temptatives que s'han produït en aquesta cambra, de desenvolupar ras i curt —ras i curt— allò que diu, allò que determina l'article 32.6 del nostre Estatut d'autonomia, podran comprovar que aquesta història, la d'aquest desenvolupament avortat, ja comença a tenir la seva nòmina de personatges i fins i tot un cert gruix argumental i dramàtic.

Com vostès no ignoren, l'article 87.3 de la Constitució estatal estableix la institució de la iniciativa legislativa popular, desenvolupat a posteriori per la Llei orgànica 3/1984, del 26 de març, i l'article citat del nostre Estatut, el 32.6, roman —roman encara avui— com un monument, com un monument cada cop més gran a la impotència dels qui sovint reclamen o, si vostès volen, dels qui sovint reclamem més competències per al nostre autogovern, la majoria dels membres d'aquesta cambra, pel que em sembla, i en canvi no sabem o no trobem, o no saben o no troben el moment de completar ni tan sols els mandats mínims de la nostra carta estatutària.

El senyor Saura ha fet un excel·lent repàs —i, a més, he de dir que coincidim substancialment en la majoria dels arguments que ell ha exposat suara des d'aquesta tribuna— d'allò que es va esdevenir des del 27 de febrer de 1985, en què tots els grups d'aquest Parlament es van posar d'acord per posar en marxa el mecanisme d'elaboració en ponència conjunta que preveu l'Estatut en relació amb la iniciativa legislativa popular, però des d'aleshores —des d'aleshores— i, de fet, únicament dos grups parlamentaris —el d'Iniciativa per Catalunya i el d'Esquerra Republicana— semblen haver-se pres seriosament —si més no a la vista del desenvolupament de les sessions plenàries d'aquest Parlament—, haver-se pres seriosament, dic, la necessitat, la urgència de trencar la inèrcia de la cambra en relació amb aquest particular.

Segurament se'ns dirà que es tracta d'una inèrcia compartida, que l'any 1991, en un altre debat, es va reprendre l'acord de tirar endavant aquest procediment per la via de la ponència conjunta; però ens cal matisar dues coses: primera, que les inèrcies parlamentàries també són directament proporcionals a la representació de què disposa cada força polí-

tica i, segona, que avui un cop més el meu Grup i el Grup d'Iniciativa per Catalunya plantegen una via, potser menys espectacular que la de la ponència conjunta, però una via al capdavant, per a iniciar un camí que, d'una o una altra manera, ens dugui a la regulació efectiva de la iniciativa legislativa popular. Jo també voldria dir, en nom del meu Grup, que si la majoria de la cambra entengués que una forma d'encetar aquesta via era a través de la Proposició que ens presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres tampoc no tindríem cap inconvenient a retirar la nostra proposta, la nostra Proposició, en benefici de la que presenta Iniciativa, com el senyor Saura també ha dit a l'inrevés. I si dic «un cop més» és perquè encara ressonen en aquestes parets —perdonin-me la metàfora, però m'he deixat seduir, un cop més, per la metàfora— les paraules del senyor Colom i del senyor Ribó en aquells moments, pronunciades el 10 d'abril de 1991, per defensar —en una situació molt similar a aquesta— sengles proposicions de llei sobre la iniciativa legislativa popular, molt similars, crec recordar, a les que avui tornen a sotmetre's a la seua consideració.

En aquells moments es va tornar a refermar l'acord de creació d'una ponència conjunta, i el portaveu de la majoria, el senyor Camps i Rovira, ens va citar un vers de Georges Brassens: *le mourir pour les idées, d'accord, mais de mort lente*. Si fos tan senzill, deia el senyor Camps, si fos una llei que amb un cop de puny es pot fer, ja l'hauríem feta. El problema, senyores i senyors diputats, és que aquesta no és una mort lenta: és una mort lentíssima, és una mort a pessics, i que mentrestant, no només l'Estat, sinó la immensa majoria de les anomenades «comunitats autònomes» —ho recordava abans el senyor Saura— ja han regulat de formes diverses la iniciativa legislativa popular, i nosaltres, representants d'un poble que tan madur sovint es considera, amb tantes i tantes iniciatives civils, solidàries i democràtiques, fa nou anys que, d'una manera o altra, fem passar bou per bèstia grossa pel que fa a aquest particular.

Jo no penso gastar pas ni un minut a cantar les excel·lències o les bondats del text que avui el Grup d'Esquerra Republicana sotmet a la seua consideració. Podria reproduir fil per randa les argumentacions que el senyor Colom va fer servir l'any 1991, perquè són perfectament vàlides en aquests moments. Però no ho faré, entre altres raons perquè ja advertia un cèlebre filòsof ibèric, el senyor Ortega y Gasset, per ser més exactes, que «l'esforç inútil provoca malenconia». I no ho faré, tampoc, perquè vostès ja saben que el text de la nostra Proposició de llei és raonable, és ponderat, s'adequa al mandat estatutari, podria ésser una molt bona base de partida per legislar finalment allò que determina aquest exhaustivament citat article 32.6 del nostre Estatut. De la mateixa manera que reconeixem, sense cap mena d'angúnia, que el text que presenta Iniciativa per Catalunya podria ser perfectament, també, una bona base d'arrencada.

Que no se'ns parli del poc ús de la iniciativa legislativa popular, del poc, relatiu, escàs —tot depèn de com es miri—, perquè, senyores i senyors diputats, també hi ha tecles en el

piano que tenen un ús més aviat escadusser i tanmateix a ningú no se li acudiria pas de suprimir-les per aquesta raó tan pelegrina. Es tracta, ni més ni menys, que de dotar el poble de Catalunya d'un instrument de participació activa i gens retòric, en uns moments en què realment la democràcia, diguem-ne, «formal» necessita potser més que mai activar instruments de participació que millorin la vertebració social i política del poble, una vertebració social i política tan necessària per a la consciència d'un esdevenidor compartit de la nostra societat civil i per aconseguir una ampliació progressiva i substancial de la participació en la vida pública dels ciutadans i dels grups socials.

Nosaltres ja ens veiem a venir que, un cop més, vostès o la majoria de vostès, per ser més exactes, no admetran que aquesta regulació arrenqui de les propostes precises d'un grup, sigui el d'Esquerra Republicana, sigui el d'Iniciativa per Catalunya o sigui qualsevol altre, perquè els mateixos arguments que defensem en aquests moments des d'aquesta tribuna els utilitzaríem si la proposta hagués partit de qualsevol dels altres grups.

No ens endormisquem més, no ens endormisquem, però, nou anys més en aquesta conclusió. (*Remor de veus.*) Comprometin-se, comprometin-se, especialment, senyors diputats i senyores diputades de la majoria, amb la fórmula que vulguin, però comprometin-se a regular sense més excuses, sense més retards la qüestió de la iniciativa legislativa popular. D'acord que es tracta d'una responsabilitat compartida, però no oblidin que hi ha responsabilitats més grans que les altres, i sobretot que hi ha qui intenta fer arrencar el carro i qui troba, en canvi, sempre, que no és el moment oportú.

Mirin, i tanmateix, per enèsima vegada, farem un exercici de..., jo diria que de confiança, però no d'una manera tan il·lusòria com en ocasions anteriors. Estem d'acord, estem d'acord a reprendre la via de la ponència conjunta —i això significaria, per tant, que estaríem d'acord per darrera vegada a retirar la nostra Proposició de llei—, però amb dues condicions molt precises: una, que ens agradaria sentir de boca dels representants dels altres grups polítics, i, especialment, doncs, dels qui poden conformar una majoria suficient, ens agradaria escoltar, dic, el compromís ferm de tirar endavant la via de la ponència conjunta abans de la fi d'enguany i, segon, anunciem que, si es pren aquest acord, i que per tant, si un altre cop signem un document en aquesta direcció i, per tant, nosaltres retirem la nostra Proposició de llei, anunciem, dic, també, que abans que acabi enguany nosaltres prendríem les determinacions necessàries perquè es constituís i s'iniciessin les reunions d'aquesta ponència.

Tanmateix, ja ho dic: en aquests moments, i en conclusió de tot allò que hem manifestat, ens reservem per dins d'una estona la possibilitat de retirar aquesta Proposició de llei, perquè ens agradaria, abans, escoltar el criteri dels altres grups i, sobretot, veure si hi ha una voluntat de compromís que es pugui manifestar davant del plenari d'aquesta cambra, que pugui quedar recollida, per tant, en el *Diari de Sessions* i que respongui, doncs, no a un enèsim intent d'ajornar l'assumpte, sinó realment a una voluntat compartida i com-

promesa de regular la iniciativa legislativa popular per la via de la ponència conjunta.

En aquest sentit, senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies. Ens reservem la possibilitat de retirar la nostra Proposició de llei de la mateixa manera que ens reservem la possibilitat de fixar la nostra posició de vot en el cas que el Grup d'Iniciativa per Catalunya mantingui la seva, com és lògic i just que puguin fer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Passem ara al posicionament dels grups. Senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per dir breument i des de l'escó que donaré el meu assentiment a la presa en consideració de les dues proposicions de llei; en realitat, és un manament contemplat en l'Estatut, el 32.6, incomplet sempre, encara no està resolt de cap tipus de manera, ha estat reiteradament ajornat, com ja s'ha dit. Per tant, penso que les dues proposicions de llei són dues proposicions de llei de qualitat, on estan previstes realment totes aquelles particularitats, en el seu articulat, que fixen una meticulosa participació de la iniciativa popular en les tasques d'iniciatives parlamentàries, i que, d'alguna manera, doncs, donaríem el suport a la presa en consideració de les dues, i si les dues fossin retirades en favor d'una iniciativa conjunta, estaríem encara més satisfets perquè això voldria dir, d'alguna manera, un grau de maduresa de la cambra i un reconeixement que és un tema, aquest, que no ha de quedar com una assignatura pendent, sinó que s'ha de resoldre.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Llei orgànica 3/84, del 26 de març, va desenvolupar el dret, reconegut a l'article 87.3 de la Constitució, de participació dels ciutadans en el procés legislatiu mitjançant l'anomenada «iniciativa legislativa popular».

No s'ha fet, però, el desenvolupament de l'article 32.6 de l'Estatut, que preveu que la iniciativa popular per a la presentació de Proposicions de llei que hagin de ser tramitades pel Parlament de Catalunya es reguli mitjançant llei d'aquest, d'acord amb allò que estableix la Llei orgànica de desenvolupament constitucional.

La iniciativa legislativa popular és un instrument que permet, sense posar en qüestió els mecanismes de representació parlamentària, trencar el monopoli que assumeixen els partits polítics, a través del Govern o dels grups parlamentaris, d'impulsar el procés legislatiu. L'experiència històrica de països on aquests mecanismes s'apliquen de forma regular mostra la seva eficàcia per afavorir una major participació democràtica.

La iniciativa legislativa popular és, en definitiva, una limitació que els ciutadans poden posar als poders públics i a la classe política en general, en permetre l'aparició en el debat parlamentari de qüestions que els representants públics

hagin obviat o vulguin obviar. Als Estats Units, en altres països anglosaxons, la iniciativa legislativa popular s'utilitza amb regularitat i normalitat, i genera una cultura política molt més participativa. Suïssa és un exemple que tots tenim present, pel que fa a l'aplicació d'aquesta fórmula. En tots aquests països s'aplica amb normalitat aquesta possibilitat de participació, sense que mai s'hagi qüestionat la legitimitat de les institucions parlamentàries, ben al contrari: aquestes han entrat en crisi, principalment, quan han volgut autoatribuir-se el monopoli de la vida i la participació política.

Creiem que el desenvolupament de la iniciativa legislativa popular pot ser un mecanisme per recuperar la participació cívica que va fonamentar en els anys setanta el procés de la reconstrucció de la nostra democràcia, perquè la participació cívica no és quelcom supletori en relació amb l'acció dels partits, no és quelcom només necessari quan no hi ha democràcia plena; ben al contrari, entenem que és una condició indispensable per fruit d'una autèntica llibertat.

Aquestes dues proposicions de llei regulen un dret que va més enllà del dret al sufragi que les pressuposa, però que enriqueix sens dubte el que ha estat el concepte clàssic de democràcia parlamentària. Cal recuperar l'interès dels ciutadans per la vida pública, que no pot limitar-se a la participació passiva en les conteses electorals, en l'exercici del dret al vot —això, els que votem. Democràcia és votar, però creiem que és molt més; no hi ha democràcia sense vot, però pot..., no hi ha suficient democràcia si només tenim el vot.

Tot i l'exposat, el Grup Parlamentari Popular hi votarà en contra, perquè, tal com hem manifestat reiteradament en aquesta cambra, considerem que el procediment no és l'adequat. Ja s'ha dit aquí; nosaltres creiem que, donada la importància de la matèria que es pretén regular, el procediment a seguir entenem —ho repeteixo— que hauria de ser d'una ponència conjunta, com ja han manifestat alguns diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la meua intervenció haurà de ser necessàriament breu, ja que aquest és un tema recurrent, que, com bé s'ha dit ja, l'hem tractat l'any 85 —en concret va parlar el meu company de grup Higiní Clotas—, l'any 91 en vaig parlar jo mateix, en nom del meu Grup, i ara per tercera vegada.

La nostra actuació i la nostra valoració entorn de la iniciativa legislativa popular no ha canviat en absolut; per tant no m'estendré ara a defensar-ne la importància, a defensar la importància d'aprofundir en el concepte de democràcia, no m'hi estendré —ho hem fet, està al *Diari de Sessions* escrit. Sí que m'agradaria fixar la nostra posició a l'entorn del que estem discutint en aquest moment.

Què ha passat exactament des de l'any 85 fins avui? Ha passat que hi ha hagut uns acords de crear una ponència conjunta –posició que nosaltres sempre hem mantingut i lògicament mantindrem, perquè és la nostra posició, no la canviarem– i ha passat que després de crear-la, aquesta ponència conjunta, cap grup –el nostre inclòs– no ha fet aquest primer pas que ens demanava el senyor Pueyo. Aquesta és la realitat.

N'hem parlat, d'aquesta qüestió, com el Guadiana: és a dir, el 85 ha pujat, va baixar, va tornar a pujar el 91, va baixar i torna a surar avui, l'any 94. En aquests intervals el cert és que no hi ha hagut cap moviment, cap pressió perquè es constituís i perquè aquesta ponència comencés a treballar. Aquesta és la realitat.

I nosaltres, lògicament, continuem demanant, perquè hi creiem, en la iniciativa legislativa popular –només faltaria!–, tornarem a demanar que es creï aquesta ponència conjunta i estem disposats a donar aquest primer pas, a tirar del carro, que deia el senyor Pueyo, perquè immediatament es pugui crear, amb un compromís complementari. El compromís anterior havia estat de crear aquesta ponència conjunta; doncs bé, hi tornarem, però amb un compromís complementari, que és: insistirem, després d'haver votat, que es creï, que comenci a treballar, no abans d'acabar l'any, sinó al més aviat possible.

I això, des del nostre punt de vista, no és ni litúrgia ni comèdia, perquè litúrgia també podria ser entendre que es presenta l'abril del 92, es presenten l'abril del 92 dues proposicions... (*remor de veus*) –no, no, del 92, en aquest cas– de llei i que cada quinze dies, quan es reuneix la Junta de Portaveus, sistemàticament es diu: «No toca, que no vagi al proper Ple.» És a dir, proposicions presentades l'any 92 es substancien avui; no per problemes burocràtics, no per problemes tècnics, no per problemes de la Mesa: perquè els grups parlamentaris proposants no ho han considerat convenient i ara, per raó d'oportunitat política, absolutament respectable, tornen a surar i apareixen sobre la taula.

Per tant, dit això, senyor president, nosaltres no afegim res més. Anunciem que desitgem que es creï aquesta ponència conjunta, i, per tant, presentarem un paper –a ser possible amb tots els grups parlamentaris– perquè es creï ja, perquè comenci a treballar, i que es creï i comenci a treballar amb l'aportació valuosa de la Proposició de llei d'Iniciativa per Catalunya, amb l'aportació valuosa del text d'Esquerra Republicana, dels altres –si n'hi han– i també dels nostres, lògicament. I, per tant, nosaltres en aquest moment no en votarem cap de les dues, perquè entre altres raons són diferents. Nosaltres el que sí que votarem..., o demanem que es voti la creació d'aquesta ponència conjunta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Guitart. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el privilegi o l'honor d'intervenir l'últim fa que el senyor Guitart m'acabi de pispar demo-

cràticament el millor argument que jo tenia pel repartiment d'estopa que, especialment per part del senyor Saura –estopa democràtica–, s'havia realitzat a la nostra actuació. Home, però, el fet que l'estopa anava concentrada a Convergència i Unió, i fins i tot les al·lusions personals, fan que pugui a la tribuna amb el breu espai possible.

Efectivament, aquest és un tema que té dificultats, no és una..., no ho repetiré, no repetiré ni la importància de la Llei estatutària 36.2, desplegament bàsic de l'Estatut, ni m'ompliré la boca com va fer-ho en el seu dia el senyor Ribó i avui, amb to més moderat, com correspon al seu tarannà, el senyor Saura –a vegades–, ni diré les dificultats de la Llei, malgrat tot, perquè, si fos tan senzilla, ja l'hauríem fet; no solament quanta gent l'ha de votar, sinó quants calers..., què valen aquestes misses, què val, per exemple, l'acreditació, etcètera.

Home, jo em referiria, si no a la història recent, que arrenca de l'any 85, i fins i tot abans –fins i tot abans, senyor Saura–, a la història recentíssima, i de la història recentíssima de la passivitat..., que aquest tema en tenen responsabilitat tots els grups de la cambra –també el nostre–, però ni més ni menys: en aquest tema, tots iguals. Amb una excepció, i això és el punt que jo voldria corregir al senyor Guitart.

En la història recentíssima en tenen la culpa, d'aquest tema, d'una forma compartida, però molt pionera, el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el Grup d'Esquerra Republicana, perquè, després d'haver nomenat la ponència conjunta, em poden explicar el mecanisme de convocatòria de la ponència conjunta, de l'article abans 108 i ara 110? Qui esperava que l'havia de convocar, senyor Carod? Qui esperava que l'havia de convocar, vostè, que era el ponent d'aquesta ponència conjunta? Qui esperava que l'havia de convocar el senyor Colom, abans que vostè? Qui esperava que havia de convocar el senyor Ribó, que ens va fer com àngel flamíger? Qui ens havia de convocar, senyor Saura? Vostès tenien la principal responsabilitat, perquè havien fet la presentació d'aquesta iniciativa, compartida amb tots nosaltres, però eren vostès!

Ara els demano una altra cosa: em poden explicar –i d'això van passar dos anys, eh?; no, perdó, dos anys no, fins a l'acabament de la legislatura– per què aquesta iniciativa que estem veient avui –avui– la van presentar acabades les eleccions, últimes eleccions, al Parlament de Catalunya? I, com deia el senyor Guitart, de qui depenia, si la ponència conjunta..., la convocatòria és autoconvocatòria, i per tant els corresponia a tots per igual; de qui depenia, senyor Carod, de qui depenia, senyor Saura, portar la Proposició de llei al Ple? O és que depenia de Convergència i Unió? Depenia únicament i exclusivament dels proposants. I per què ha tardat dos anys? Perquè, des de l'abril del 92, l'hem de veure a l'última sessió del juny del 94..., han passat dos anys. A qui imputen la causa de no haver-la portat al Ple durant dos anys? I de qui depenia portar-la-hi?

Home, fem un exercici d'autocrítica, i quan, senyor Pueyo, jo que comparteixo i vostè comparteix l'estimació per

un gran poeta com el Georges Brassens..., jo efectivament vaig dir, jo efectivament vaig parlar de *mourir pour les idées, d'acord, mais de mort lente*. Però li recordaré el paràgraf just anterior d'aquesta frase, que diu: «*Quand on les voit venir avec ce gros drapeau*» –parla de les idees–, «*les sages, en hésitant, tournent autour du tombeau*.» I continua: «*Mourant pour les idées, d'acord, mais de mort lente*.» Volia dir que no era tan senzill fer aquesta Llei i que per això exigíem ponència conjunta (*rialles*), això volia dir. I perdonin, no s'exclamin, no es preocupin, per cites no quedarem. Perquè en el tema de la passivitat es pot aplicar també la frase de Brassens referida a *Histoires d'amor*: «*On perd une plume à chaque bataille*.» I nosaltres, tots plegats, hem perdut més d'una ploma en el tema de la passivitat d'aquesta Llei. (*Remor de veus*.)

Senyor Pueyo, ponència conjunta, a la qual s'incorporaran els vuit o deu documents que hi deu haver sobre aquest tema, entre altres els de Convergència i Unió, amb dues condicions: les mateixes que ha imposat vostè, les mateixes; perquè tan responsable..., i, en els dos últims anys, vostè més responsable –no vostè, perdó: el seu Grup– que no pas nosaltres. Perquè saben què els dic? Que en aquest tema vostès han actuat, senyors d'Esquerra Republicana, senyors d'Iniciativa, amb tots els respectes, com deia la meua àvia: aixequem-nos i aneu-hi.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

Posarem ara a votació, en primer lloc...

El Sr. SAURA: Senyor president, si us plau...

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Sí, simplement deu segons, perquè el senyor Camps ha fet una afirmació inexacta i la voldria precisar.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya, senyor Camps, no va signar la creació de la ponència conjunta. Per tant, quan vostè demana responsabilitats a aquells que la van signar..., la Ponència conjunta del 91, el nostre Grup va mantenir la posició i no la va signar.

I anunciem també que mantindrem a votació la nostra presa en consideració.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Només cinc segons, per rectificar el que calgui, però, en tot cas, si vostès no la van signar inicialment, quan es va constituir aquesta Ponència conjunta –i tinc el *Diari de Sessions*, li puc dir, l'hauria de buscar, però li puc dir–..., aquesta Ponència conjunta es va constituir, no solament es va constituir, sinó que es va publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament*, ho recordo: 23 de juny de 1991 exactament. I després no solament això, sinó que en el *Butlletí Oficial del Parlament* número 8 –que no recordo ara la data– de la nova legislatura la Ponència es va nomenar. Vol que li digui qui era el ponent del seu Grup? (*Pausa*.) No cal, ja ho sap.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Camps. (*El Sr. Pueyo demana per parlar*.) El senyor Pueyo per què demana la paraula?

El Sr. PUEYO: Tal i com he dit abans, senyor president, per anunciar si mantenim o no la nostra Proposició de Llei, i fins i tot, si a vostè li sembla oportú, per explicar el sentit del nostre vot en el cas que Iniciativa per Catalunya mantingui la seva.

El Sr. PRESIDENT: A veure que... (*El Sr. Saura demana per parlar*.) És en relació al que deia el senyor...?

El Sr. SAURA: No, per dir que potser tenim una confusió, perquè, si la Ponència conjunta es va crear el juny del 92, la tenim creada, no cal crear-la. Vull dir que no es va crear cap ponència conjunta el juny del 92.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no es... (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar*.) Sí. El senyor Camps té moltes ganes de parlar.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Sí, tinc unes ganes extraordinàries de parlar, perquè ara li puc dir que és el *Butlletí Oficial del Parlament* número 281, d'1 de juliol del 91. La Ponència estava formada: Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Jaume Camps i Rovira; Grup Socialista, Lluís Andrés García Sàez; el Grup Parlamentari d'Iniciativa, Rafael Ribó i Massó; el Grup Parlamentari del CDS, Juan Martín Toribio, i per part del Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Carod-Rovira.

El Sr. PRESIDENT: Bé.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: De res.

EL Sr. PRESIDENT: Molt bé. Fets aquests aclariments, que en aquest moment ja no vénen al cas, la presidència només vol preguntar al senyor Saura si demana la votació de la seva presa en consideració. (*Pausa*.) I el senyor Pueyo?

El Sr. PUEYO: Sí, senyor president. Puc respondre no únicament amb un moviment de cap? Em permet una...?

El Sr. PRESIDENT: Expressi's en llenguatge... No...

El Sr. PUEYO: En llenguatge verbal.

El Sr. PRESIDENT: ...no exagerem el llenguatge de signes. Encara ho pot fer d'una manera oral.

El Sr. PUEYO: Moltes gràcies, senyor president. Realment, molt breument, per dir... El senyor Camps ha fet una intervenció rotunda, i dir que a més a més de rotunda és del senyor Camps és una redundància. Per tant, per tot allò que s'ha dit i per tot allò que hem dit els representants dels diferents grups, efectivament, no ens queda cap més remei –ja havíem anunciat aquesta possibilitat– que retirar la nostra Proposició de Llei, d'acord amb els compromisos expressats essencialment pel senyor Clotas i pel senyor Camps. (*Pausa*.) Perdó, pel senyor Guitart i pel senyor Camps. I que, per tant, aquí en queda constància.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. PUEYO: Ah!, únicament, seguint en la línia del que deia el senyor Camps, com deien els meus companys de Grup, hi ha una altra cita possible, no recordem l'autor, que seria aquella que diu: «*Sur le pont d'Avignon / on y danse, on y danse, / sur le pont d'Avignon / on y danse tous en ronde*.» Gràcies.

(*Rialles*.)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo.

Passem a la votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei reguladora de la iniciativa legislativa popular, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 89 en contra i 7 abstencions.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de tres de la tarda i quatre minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Justícia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el funcionament democràtic dels col·legis professionals

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el funcionament democràtic dels col·legis professionals, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula... El senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista presenta avui en aquest plenari una presa en consideració, per la via de Proposició de Llei, de modificació de la Llei de col·legis professionals. Tots vostès coneixen a bastament que el nostre Estatut d'autonomia estableix la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de col·legis professionals i també de l'exercici de professions titulades.

Aquesta competència exclusiva s'assenyala lligant-ho amb el que diu la Constitució espanyola en tot un seguit d'articles, que, fonamentalment, assenyala dues qüestions: el que són corporacions de dret públic, per un costat, i després la necessitat que la seva estructura interna i, per tant, el funcionament dels col·legis professionals ha de ser democràtic. Per tant, nosaltres partim d'aquest principi —estructura interna i funcionament democràtic dels col·legis— que la mateixa Constitució assenyala com a principi fonamental de l'ordenament jurídic.

Vostès recordaran que, des del moment de l'aprovació de la Constitució i després de l'Estatut d'autonomia, va tenir lloc un procés que va conduir, l'any 83, a l'aprovació, per part d'aquest Parlament, de la Llei de col·legis professionals. Aquest Parlament, en virtut, com deia al començament, d'aquesta competència exclusiva va legislar; després el Consell Executiu, mitjançant un decret, va aprovar el Reglament de col·legis professionals de Catalunya, i després hi va haver tot un seguit de modificacions posteriors que anaven lligades a l'entrada de l'Estat espanyol a la Comunitat Europea i, per tant, a l'aplicació de les corresponents directrius. En concret, mitjançant un decret legislatiu de l'any 86 es va modificar la Llei de col·legis professionals per adequar-la a la normativa comunitària. Avui, senyores i senyors diputats, el nostre Grup planteja, després d'onze anys d'aprovar aquesta Llei, una modificació. I ho fem, fonamentalment, per tres qüestions; nosaltres estem convençuts que avui és necessària i convenient aquesta modificació, en primer lloc, perquè l'exercici professional és necessàriament dinàmic, i és evident que en un món que evoluciona molt ràpidament les professions ho fan, i indubtablement això ha de produir canvis en els col·legis professionals. La millor prova d'aquesta qüestió, de les evolucions que hem tingut en els darrers anys totes les professions, està en el fet que, periòdicament, la major part de col·legis professionals a Catalunya —i, evidentment, a la resta de l'Estat— adequen els seus estatuts a aquesta situació, i, per tant, els han de modificar.

La segona qüestió neix, precisament, dels conflictes que en els darrers anys s'han plantejat en alguns col·legis professionals aquí, a Catalunya. No voldria fer un anecdotari d'aquesta situació, però és cert que tot sovint hem pogut llegir als mitjans de comunicació que tot un seguit de col·legis professionals de Catalunya han tingut greus problemes a l'hora de la seva fusió interna i que en aquests casos, en la major part d'aquests casos, han acabat en la via judicial. Hi ha hagut nombroses actuacions judicials en aquest sentit, relacionades, precisament, amb el funcionament dels col·legis professionals. El nostre Grup està convençut que la via judicial i, per tant, la judicialització de tots aquests processos electorals, sens dubte, no és la millor via per a la solució d'aquestes qüestions, i tampoc, precisament, tots aquests processos electorals que en molts casos han ocupat, dia darrere dia, pàgines de diaris no és, sens dubte, el millor que pot passar per al funcionament d'aquests col·legis i, indubtablement, per al seu prestigi. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que s'ha de modificar la normativa dels col·legis professionals, perquè almenys una part d'aquests problemes que hi ha hagut els darrers anys no es torni a produir.

En tercer lloc, la tercera qüestió que plantegem neix, precisament, dels mateixos col·legis professionals. Abans de presentar aquesta Proposició de Llei i, per tant, la modificació de col·legis professionals, el nostre Grup ha tingut diferents contactes amb col·legis professionals, i ha estat una constant la necessitat que veuen la major part de col·legis que hi hagi modificacions en aquesta Llei.

És evident que hi han més arguments a l'hora de plantejar la modificació de la Llei, però, des del punt de vista del Grup Socialista, considerem que segurament aquests tres motius dels quals parlàvem són els que ens han fet determinar per presentar aquesta modificació.

La segona qüestió que voldríem abordar a l'hora de presentar la modificació d'aquesta Llei es troba en la necessitat que aquesta modificació fos una modificació de dalt a baix —per tant, una modificació amb profunditat de la Llei de col·legis professionals— o fos una modificació més ajustada per tal de trobar solucions als conflictes que s'han plantejat, i, per tant, si era necessària una modificació global de la Llei de col·legis professionals o una modificació parcial.

El nostre Grup s'ha inclinat, finalment, per la segona qüestió. Nosaltres creiem que en aquests moments el que cal és una modificació parcial de la Llei i, per tant, solament d'uns articles determinats. No hi ha dubte que, si aquesta presa en consideració tirés endavant, el nostre Grup, evidentment, estaria obert a la presentació d'altres modificacions i, per tant, que el camp de modificació de la Llei de col·legis professionals fos més ampli.

Quins són els aspectes que des del punt de vista del Grup Socialista considerem importants a l'hora de modificar aquesta Llei? El primer grup faria referència a l'article, fonamentalment, 11 de la Llei, de l'actual Llei de col·legis professionals, quan tracta de l'elecció dels òrgans de govern. En aquest apartat nosaltres creiem i estem convençuts que és necessari que els estatuts dels col·legis professionals tinguin una regulació completa, en primer lloc, del vot per correu; aquest ha estat, sens dubte, un dels aspectes més controvertits en les eleccions dels col·legis professionals, en molts casos és molt conflictiu, fins i tot en algun cas del col·legi en actuacions clarament pre-democràtiques, i per tant creiem que, d'alguna manera, el vot per correu, ha de constar la seva regulació en els estatuts; en segon lloc, estaria la regulació, també, de totes les circumstàncies que influeixen en la jornada electoral; en tercer lloc, quant al tancament i la publicació del cens dels electors, que, evidentment, ha d'estar fet en el moment de la convocatòria, i, finalment, el quart aspecte serien els terminis per a la impugnació dels diferents aspectes del procediment per a l'elecció dels òrgans. Aquest seria un primer apartat.

Un segon apartat faria referència a la necessitat de contemplar una junta electoral que controli democràticament tot el procés d'elecció dels col·legis professionals. No hi ha dubte que en aquests moments ens trobem que en la major part d'eleccions dels col·legis professionals formen part d'aquesta junta electoral membres d'alguna de les candidatures que es presenta. Nosaltres creiem que hauria de quedar clarament determinat que cap membre de la junta electoral pot ser membre d'una candidatura, i per tant creiem que aquesta és una garantia, com es dona en altres tipus d'eleccions.

Finalment, estaria l'aspecte més general, que hauria de ser el fet que els estatuts han de garantir el funcionament democràtic quant a totes les qüestions de procediment, i, per

tant, el que hauria de ser el control dels processos d'elecció dels òrgans de Govern.

Les segones modificacions fan referència a l'article 12. Nosaltres creiem que, en la mesura que l'Estatut i la Constitució determinen clarament que no estem davant d'associacions normals, sinó de corporacions de dret públic i, per tant, que tant la Constitució com l'Estatut li dona un caràcter molt important, és necessari avançar —respectant, evidentment, l'autonomia dels col·legis professionals— en el camp de la tutela administrativa, en aquest cas de l'Administració de la Generalitat. Això no és incompatible amb la necessària autonomia que tenen els col·legis professionals, però creiem que s'hauria d'avançar en aquesta qüestió. Per tant, seria necessari que hi hagués una prèvia qualificació de la legalitat respecte als textos dels estatuts, i, evidentment, això ha de venir determinat per la mateixa Llei dels col·legis professionals.

El tercer aspecte que nosaltres també proposem quant a modificació de la Llei faria referència a l'article 17. Nosaltres estem convençuts que és necessari que en l'elecció dels òrgans de Govern hi ha d'haver una representació proporcional. Ara bé, quan avancem en un aspecte molt determinat, que és el del Consell de Col·legis, hi hauria d'haver correccions quant a aquesta representació proporcional.

En primer lloc, nosaltres creiem que ha de correspondre a cada col·legi un nombre de vots igual al nombre dels seus col·legiats, però que els estatuts, precisament per la configuració que tenen al Consell de Col·legis, haurien de garantir que a la representació d'un sol col·legi no li correspongués la majoria absoluta del nombre de vots. Creiem que és un element corrector que pot ajudar a l'hora del funcionament del Consell de Col·legis a la representació sens dubte plural que es dona als col·legis professionals que hi ha per tot el territori de Catalunya.

Senyores i senyors diputats, aquestes serien les modificacions que, com deia al començament, el nostre Grup planteja avui, que demanem el vot favorable dels grups parlamentaris. I el demanem perquè estem convençuts que en aquests moments aquesta Llei de col·legis professionals pot donar un nou impuls al funcionament i, per tant, a la necessària democratització d'aquests. Tots vostès coneixen el paper important que en la darrera etapa de la dictadura i en la transició va tenir una part important dels col·legis professionals d'aquest país, i també la que tenen en el present. Es tracta de plantejar de cara al futur el paper que han de tenir els col·legis professionals com a instrument, en primer lloc, de vertebració dels professionals i, en segon lloc, de servei a la societat. En la mesura que estem parlant de corporacions de dret públic, és necessari que aquesta Llei, aquesta modificació que presenta el Grup Socialista serveixi en el seu camp, precisament, en la democratització.

Nosaltres estem convençuts que, si assolíssim el consens dels diferents grups parlamentaris, podríem avançar en aquesta direcció i, per tant, des d'aquesta posició, des de la necessitat d'avançar, els diferents grups parlamentaris, en un consens al voltant d'una llei que al seu moment va ser molt

important quan, en la primera legislatura d'aquest Parlament, va ser aprovada i realment es va arribar a acords importants, creiem que també en qualsevol modificació que es faci de la Llei de col·legis professionals hi hauria d'haver aquest consens. Amb aquesta voluntat hem presentat aquesta modificació, per a la qual els demanem el seu vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. (*Pausa.*) Podem passar a la fixació de posició dels grups, en ordre de menor a major. El senyor Reguant se suposa que hi renuncia... Grup Parlamentari Popular; senyor Curto, té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Moltes gràcies. Per anunciar el vot a favor, del Grup Popular, de la presa en consideració que ha presentat el Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per anunciar el nostre vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, per garantir millor, jo diria, el funcionament democràtic dels col·legis professionals.

Tal com ja ha assenyalat el senyor Abelló molt encertadament, això neix de les competències exclusives que té la Generalitat de Catalunya; en funció del que preveu l'Estatut neix la facultat de legislar en aquesta matèria, que es produeix per Llei 13 del 1982, després desenvolupada en part pel Decret que estableix el reglament de funcionament dels col·legis professionals i que, des del nostre punt de vista, el que fa aquella Llei és establir i materialitzar els mandats constitucionals i estatutaris quant al respecte als principis democràtics en la constitució, en el funcionament, en l'elecció dels col·legis professionals, però sense detallar, sense concretar aquests aspectes.

Per tant, jo crec que l'encert d'aquesta Proposició de llei que es planteja avui, sense perjudici que, després, en el tràmit corresponent, es pugui ampliar, es pugui millorar o es pugui modificar, si s'escau, és que, efectivament, porta ja concrecions; per tant, complementa d'una manera important el que diu la Llei que anem a modificar.

Nosaltres pensem que aquesta modificació es justifica essencialment per dues qüestions que van íntimament lligades, perquè l'experiència ens ha demostrat que hi ha hagut molts conflictes —que jo tampoc ara no explicaré, perquè han aparegut ara últimament, fins i tot molts d'ells han anat a parar, malauradament, al jutjat— en el funcionament de col·legis professionals i sobretot en el tràmit de les eleccions d'aquests col·legis.

Per tant, això demostra que hi ha una mancança; l'experiència fa que ens vegem en la necessitat de millorar i completar aquests aspectes de la Llei. Però, alhora, jo crec que això també ens demostra la necessitat d'actuar amb urgència. Jo vull insistir en aquest aspecte de la necessitat d'actuar amb urgència perquè, bé, és possible que es produeixin modificacions bàsiques a nivell de l'Estat que, d'alguna ma-

nera, puguin condicionar-nos, però en qualsevol cas nosaltres pensem que en ús de les nostres facultats d'autogovern, i tenint en compte aquesta necessitat evident que demostra la pràctica de l'aplicació d'aquesta Llei, i la urgència que també demostren els conflictes que s'han produït, pensem, per tant, que és absolutament necessari que aquesta Proposició de llei tiri endavant; per tant, que sigui admesa a tràmit i que s'obri el tràmit corresponent per millorar-la en allò que sigui possible, tenint en compte que, des del nostre punt de vista, els tres grans aspectes que contempla, que són els tres articles, en definitiva, d'aquesta Llei, que és el que fa referència als col·legis professionals; a la seva elecció; als mecanismes de garantia en tots i cadascun dels passos de l'elecció, sigui per correu o no ho sigui; al funcionament electoral el dia de les eleccions; al control per part d'una junta, al cens, etcètera; com també el que fa referència al control de legalitat. Potser aquest apartat es podria dir, fins i tot, que és una mica redundant. El que diu l'article segon de la Proposició de llei és, una mica, que el control de legalitat ha d'examinar no únicament la Constitució, l'Estatut i les normes de compliment, sinó aquesta mateixa norma. La qual cosa pot ser òbvia, però nosaltres pensem que no és sobrer i, en qualsevol cas —i en qualsevol cas—, les possibles modificacions quant a la redacció es poden produir, hi insisteixo, al seu moment.

Finalment, ens sembla també, com a mínim, a grans trets, que és encertada la regulació que aquí es proposa quant als consells dels col·legis, per garantir, naturalment, el principi democràtic de les majories, però alhora, sobretot tractant-se, en aquests casos, de col·legis diferents, el principi, també, del respecte a les minories i, per tant, en exigir qualificacions determinades, votacions específiques, hi insisteixo, per garantir aquests dos principis.

En conseqüència, ens sembla que aquesta nova regulació que es proposa, el que fa és concretar, materialitzar aquests principis democràtics generals, que estan establerts en la Constitució, que estan establerts en l'Estatut i que, fins i tot, estan establerts en la Llei que intentem modificar, però que cal donar-los forma concreta perquè no sigui possible vulnerar-los en la pràctica i perquè això ja neixi en els mateixos estatuts dels col·legis professionals i no hagi d'anar a raure —com s'ha dit molt bé— al jutjat cada vegada que es plante-gen aquests conflictes.

Per tot això, hi insisteixo, nosaltres donarem el nostre vot favorable a aquesta Proposició de llei que ha presentat el Grup Socialista.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats, a vegades, probablement massa sovint, la vida quotidiana, la mateixa evolució dels fets, desvirtua i fins i tot sobrepassa l'àmbit legislatiu que regula aquell camp o aquell àmbit social determinat. Reiteradament, per tant, trobem que la llei queda, o les lleis queden ancorades en el

passat. El més normal és trobar casos, supòsits apareguts precisament recentment i que no es troben regulats per aquella llei antiga; per tant, l'han sobrepassada. El que cal, en aquests casos, és que el poder legislatiu –en aquest cas, aquest Parlament– actualitzi la llei. Aquest no és exactament el cas, però, que tractem; el cas dels col·legis professionals. Aquest és un cas que, a part d'incorporar aquests problemes cronològics, té incorporat un problema de filosofia, un problema de plantejament. La llei catalana anterior ja regulava, d'acord amb la Constitució, la plena democratització dels col·legis professionals. Els mateixos col·legis professionals al seu moment ja van adaptar els seus estatuts a aquesta nova regulació. El que passa és que la vida quotidiana, els fets, l'experiència –que es deia aquí– ha pogut demostrar que la filosofia, que l'esperit democràtic d'aquelles lleis, en la majoria de casos, en moltíssims casos de col·legis professionals, no s'ha dut a terme. Per tant, nosaltres som del parer, igual que el Grup Socialista, de modificar aquells aspectes de la Llei i probablement també del Reglament que l'executa, aquells aspectes, com deia, que fan i que facin que els col·legis professionals siguin plenament democràtics. Nosaltres entenem que la qüestió no és la discussió sobre la democratització dels col·legis professionals, sinó la plena democratització.

És per això que nosaltres, ja ho avanço, votarem favorablement aquesta Llei, perquè entenem que és un pas endavant, és una millora substancial respecte al que trobem fins ara. Han estat diversos els casos, que tots coneixem i que hem pogut llegir a la premsa, en què, precisament, s'ha posat en qüestió la plena democràcia d'alguns col·legis professionals. Si aquesta és una competència exclusiva del Parlament, d'aquest Parlament, és per tant necessari i indispensable procedir a la reforma de la legislació, i probablement, com he dit, del reglament, per tal d'adaptar-la a aquell principi constitucional que és la plena democratització dels òrgans dels consells comarcals..., ai!, perdoneu, dels col·legis professionals –suposo que és un defecte, una deformació professional.

Som del parer, potser a diferència del Grup Socialista –i ja avanço que, en cas de votar-se a favor d'aquesta presa en consideració que, com indica el portaveu de la majoria, sembla que no, però en cas de produir-se, nosaltres seríem del parer, a diferència del Grup Socialista– que, més que tractar senzillament uns temes concrets, uns articles determinats, una reforma molt petita, nosaltres voldríem que, precisament, es produís una reforma substancial en aquest sentit. Nosaltres entenem que la plena democratització dels col·legis professionals no abasta només aquells aspectes que fan referència als procediments d'elecció dels òrgans col·legiats, sinó que han d'afectar moltíssims altres aspectes que, al nostre entendre, avui dia no estan massa lligats amb aquesta plena democratització. Són molts els aspectes que s'haurien de tocar, però un és, per exemple, la matriculació obligatòria de totes les persones que vulguin exercir una professió, el cost d'aquestes matriculacions, etcètera. Per tant, fóra una ocasió que sembla que no tindrà lloc, però fóra una ocasió

interessant per entrar de ple en aquesta reforma important que al nostre entendre haurien de tenir els col·legis professionals a partir d'aquesta Llei.

És per tot això que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana entén..., i, per tant, ja avanço que hi votarà favorablement.

També, per acabar, una reflexió important, una reflexió que, al nostre entendre, almenys els portaveus que m'han precedit en la paraula potser no hi han fet massa, massa esment, i segurament que el portaveu de la majoria sí que hi farà esment, més que res per intentar argumentar el seu posicionament.

Evidentment, aquí hi han dues postures que potser tenen, no cal dir-ho, una certa base ideològica important, que és que alguns defensem que, per sobre de tot, el que cal és aprofundir el principi de la plena democràcia i, per tant, cal una reforma important d'això i, per tant, una intervenció per part dels poders públics important i decisiva. D'altres segurament que defensaran que, d'acord amb la plena autonomia que gaudeixen aquests col·legis professionals, d'acord amb la seva base jurídica d'administració institucional, han de gaudir d'un grau important d'autonomia i, per tant, que tota intervenció dels poders públics en aquest sentit és contraproduent i, per tant, no respectaria aquest principi d'autonomia que directament o indirectament, també té base constitucional.

Nosaltres som del parer que, per sobre de tot, el que ha de primar és el principi de la democràcia i de respecte important i decisiu dels membres dels consells, i també de totes les persones que formen part d'aquestes corporacions.

És per tot això que, com ja he dit, i per altres temes que, arribat el cas –que, com sembla, no tindrà ocasió de ser–, Esquerra Republicana votarà a favor d'aquesta petita reforma que presenta el Grup Socialista i que entenem que, si més no, significaria un pas important en la situació actual.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Vendrell.

La Sra. VENDRELL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Proposició de llei sobre el funcionament democràtic dels col·legis professionals que avui presenta el Grup Socialista ens planteja la modificació de la legislació vigent en matèria de col·legis professionals, concretament, com ja s'ha anat repetint, la Llei 13/82, aprovada per aquest Parlament.

L'exposició de motius no concreta l'objectiu material bàsic de la Proposició de llei, ni tampoc explica ni justifica explícitament quins són els instruments normatius que posteriorment s'articularen per poder-la assolir. Dir que es vol garantir el funcionament democràtic dels col·legis, la qual cosa fa necessària una nova adaptació de la Llei, no ens sembla, si més no, precís.

El nostre Grup entén que hem de tenir molt present i valorar tota una sèrie de circumstàncies que es donen avui dintre de la realitat del que és el món corporatiu. En registres de

la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques hi ha inscrits, a hores d'ara, cent tres col·legis i disset consells de col·legis. És evident que la rica diversitat del nostre teixit professional té com a conseqüència una marcada i profunda heterogeneïtat en les regles estatutàries que tenen els diferents col·legis, així com el que és en la mateixa vida corporativa. Resulta, doncs, molt clar que una possible reforma de l'actual Llei afecta un col·lectiu important de professionals de molts i molt diferents àmbits, extrem que ens consta que el Departament de Justícia, ara com ara, té molt present. En l'actualitat, les relacions institucionals que el Govern manté amb els col·legis professionals i les corporacions són bones i també fluides.

També hem de tenir molt present que habitualment el grau de participació dels col·legiats en les activitats corporatives, i molt especialment en les eleccions periòdiques per renovar les juntes col·legials, és força reduït: un vint per cent de participació sol considerar-se com un èxit. El més preocupant, per això, és allò que trobem profundament arrelat en les actituds dels professionals que participen d'una manera molt minsa en el que és el funcionament col·legial.

Des d'un altre punt de vista, és innegable que Catalunya té una particularitat important, que ve derivada del fet de la capitalitat. El nombre de qualsevol professió a Barcelona, quant a nombre de col·legiats a la ciutat de Barcelona, ultrapassa fins i tot la relació que per raons demogràfiques hi ha entre Barcelona i la resta del país. El nombre de col·legiats a Barcelona és molt més elevat que el de tots els altres col·legis sumats; per exemple, els advocats col·legiats a la ciutat de Barcelona són 12.256, i els advocats col·legiats a Catalunya, inclosa Barcelona, són 21.576. Per aquesta raó, una modificació de la Llei que afecti els consells de col·legis ha de tenir molt en compte el difícil equilibri que es dona entre la representació proporcional i les ponderacions que se'n deriven dels col·legis del que és fora de Barcelona.

En la redacció que proposa el Grup Socialista a la Proposició de Llei, en el seu article tercer, que modificaria l'article 17 vigent, introdueix un principi general de representació proporcional que, en si, és perfectament defensable, però entenem que hi han altres criteris que també ho podrien ser. El problema, però, és que el principi ve contradit immediatament després en el següent apartat: el nou redactat que es proposa, tal com està redactat, desmenteix el principi de representació proporcional i, fins i tot, permetin-me que els digui que el principi de representació mateix.

Finalment, si més no com a recapitulació, m'agradaria manifestar el que ja altres grups han anunciat i han expressat, que el nostre Grup també comparteix i lamenta els problemes que s'han produït en alguns col·legis professionals amb motiu de la renovació dels càrrecs de les juntes de govern, però a la vegada voldria també deixar molt clar que aquests conflictes no són extensibles a tota la resta de col·legis i corporacions: estem parlant d'una incidència d'un 1 a un 1,5%, i no podem, per tant, generalitzar.

D'altra banda, ens consta que el Departament de Justícia també ha tingut i té molt present aquesta preocupació pels

conflictes que han sorgit i que avui per avui estan encara pendent de via judicial. Considerem que el que ara pertoca, per tant, és valorar, més que el contingut intrínsec de la Proposició de Llei, l'oportunitat de presentació d'aquesta. Aquestes circumstàncies que he esmentat abans, entenem que fan necessària una visió més àmplia o global de la situació, ja que afectaria d'una manera molt directa la realitat corporativa del país. Per tant, però, amb la constància que el Departament de Justícia ja estudia i valora possibles actuacions en aquest àmbit, ara com ara el Grup de Convergència i Unió votarà en contra d'aquesta presa en consideració.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vendrell. Passem a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar dempeus?

Les i els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de Llei ha quedat rebutjada per 35 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Elecció de tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és l'elecció de tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus, de la Llei 17/1990, de 2 de novembre.

Un secretari es dignarà a donar lectura a l'esmentada..., a la disposició transitòria segona de la Llei 17 de 1990.

(Pausa.)

El Sr. SECRETARI SEGON: «Disposició transitòria segona: La primera renovació parcial dels vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus s'ha de produir al cap de tres anys d'haver-se constituït i ha d'afectar un representant del Departament de Cultura, un de les entitats locals i tres del Parlament de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, aquesta votació serà secreta, mitjançant paperetes.

Elecció de cinc representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra

Ara bé, el punt novè de l'ordre del dia també és una elecció, en aquest cas de cinc representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra. Si la cambra no hi té inconvenient, podríem fer la votació simultània, amb dues urnes separades, en les quals ja s'ha indicat el nom corresponent a la votació.

Fa notar la presidència que l'elecció dels representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra requereix la majoria absoluta, d'acord

amb la Llei de coordinació universitària, i també serà una votació secreta, mitjançant paperetes.

Prego a un senyor secretari que doni lectura als articles 4.1.g i 7.1 de la Llei 26, de 1984, de 19 de desembre, de coordinació universitària i de creació de consells socials.

El Sr. SECRETARI SEGON: «Article 4.1.g: Cinc d'elegits directament pel Parlament de Catalunya, per majoria absoluta dels diputats que formen la cambra.»

«Article 7.1: El seu mandat és de quatre anys. Són renovats o reelegits per meitat cada dos anys, dos mesos abans d'expirar el mandat.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Ara també, per part d'un senyor secretari o secretària es procedirà a anomenar els diputats per ordre alfabètic. L'urna de la meua dreta és per a l'elecció de membres de la Junta de Museus, i la de la meua esquerra per al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra.

(La secretària primera i, després, el secretari quart criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llurs paperetes a les urnes.)

El Sr. PRESIDENT: Es procedeix a l'escrutini. En primer lloc..., hi ha algun diputat o diputada que no hagi sigut cridat o cridada? *(Pausa.)* Molt bé, doncs, comencem l'escrutini. En primer lloc, el de la Junta de Museus.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació per a l'elecció de tres vocals de la Junta de Museus ha estat el següent: senyor Francesc Fontbona de Vallescar, 84 vots; senyor Lluís Monreal i Agustí, 84 vots; senyor Ramon Parés i Faras, 83 vots; 16 en blanc, i 2 nuls.

Per consegüent, queden proclamats els esmentats senyors designats pel Parlament com a vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus.

Ara procedirem a l'escrutini de l'elecció dels representants al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: senyor Josep Grifoll i Guasch, 85 vots; senyor José Antonio Pérez Torrente, 84 vots; senyor Julià Maria Valón i Cunillera, 85 vots; Raimon Martínez Fraile, 85 vots, i senyora Maria Lluïsa Penelas i Guerrero, 85 vots; 15 en blanc i 2 nuls.

Per consegüent, els esmentats senyors Grifoll, Pérez Torrente, Valón Cunillera, Martínez Fraile i Penelas i Guerrero queden designats representants del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra.

Com que per a aquesta elecció es requeria majoria absoluta, aquesta majoria absoluta s'ha assolit i per consegüent la votació és vàlida.

Interpel·lació al Consell Executiu en matèria de joventut

Passem al desè punt de l'ordre del dia, interpel·lació en matèria de joventut, presentada pel diputat senyor Joan Puigcercós, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Es tramita en tràmit d'urgència. Té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta interpel·lació té com a fi i objectius qüestionar i interpel·lar el Govern de la Generalitat de Catalunya sobre els seus criteris de capteniment en política de joventut i més concretament pel que fa als capítols d'associacionisme i acció internacional.

És l'oportunitat d'aquesta interpel·lació —altres grups darrerament, en els darrers mesos, també havien intervingut en diferents iniciatives, tant en interpel·lacions com en preguntes—, és l'oportunitat, diem, perquè en aquests moments estem a un any del Pla interdepartamental Catalunya Jove 93-94, que va ser aprovat pel Govern de la Generalitat de Catalunya el 20 d'abril del 93.

Aquest Pla, les intencions del qual eren d'articular una política integral de joventut, una política que abastés la globalitat de la situació juvenil i que havia de suposar l'actuació articulada i coordinada de tot el Govern pel que fa als temes que afecten els joves, arribava tard —ho varem dir ja en el seu moment. Després de dotze anys de retard, aquest Pla ha començat a posar-se en marxa. De fet va posar-se en funcionament ara fa exactament un any, com dèiem, al noticiari, el full informatiu número 1, del 1993, editat per la mateixa Secretaria General de Joventut. Creiem, doncs, que és un bon moment per fer balanç.

Després d'aquest primer any de Pla interdepartamental i tenint en compte que aquest és un any significatiu per als joves de Catalunya, sobretot per les conseqüències de la reforma del mercat de treball amb la consegüent precarització de les condicions dels joves per accedir al món laboral, caldria parlar dels avantatges reals que proposava aquest Pla i dels que s'han pogut fer efectius. Hauríem de parlar, sobretot, de formació i ocupació, d'habitatge i de serveis.

És evident que, ara com ara, aquest Pla no només ha arribat tard, sinó que continua sense donar resposta als greus i crònics problemes de l'atur, la crisi de l'associacionisme, la manca d'habitatge i la descoordinació governamental en matèria de política de joventut en general. Però ens centrem en dos punts concrets del Pla: associacionisme i acció internacional.

En associacionisme, sobretot, blasmem —i no és la primera vegada que ho fem des d'aquesta tribuna— la política de façana de la Secretaria General de Joventut i l'impuls d'un voluntariat institucional i de masses en detriment de l'associacionisme juvenil de Catalunya; la cultura del consumisme i del voluntariat substituint la cultura nacional i tradicional de l'associacionisme.

En primer lloc, voldríem fer una reflexió prèvia del caràcter global. En el moment d'aprovar-se aquest Pla interdepartamental varen fixar-se seixanta objectius per tal que des dels diferents àmbits de l'Administració s'ajudés la gent jove. Aquests seixanta objectius genèrics van ser agrupats en tretze blocs diversos; tot un equip de dos-cents assessors i experts procedents d'àmbits diversos a disposició per fer arribar els objectius als joves.

Però quina és la realitat? De fet, s'han començat a posar en marxa —per bé que amb certa timidesa— mesures que tracten de reforçar la intervenció de l'Administració en alguns dels problemes —diuen— cabdals de la joventut, però aquesta intervenció, de moment, consisteix bàsicament en la realització d'estudis que defineixen el col·lectiu juvenil i a subratllar les seves condicions de vida, i focalitzen actuacions sobre els temes que apareixen com a més preocupants, i en aquest sentit és simptomàtica la publicació per part de la Secretaria General de Joventut del llibre d'en Carles Feixa i Pàmols, *La joventut com a metàfora*. Unes polítiques de joventut basades en la promoció exclusiva del lleure i l'esbarjo, en la propaganda i deixant de banda els aspectes directament més preocupants com són la recerca de solucions globals, els problemes de treball, la formació o l'habitatge.

Aquest problema s'ha vist agreujat per la crisi, amb l'escassetat de recursos generalitzada i per la desviació amb prioritització de les administracions vers un altre col·lectiu que cada vegada és més majoritari i també necessitat: la gent gran. Només caldria comparar les despeses globals de Benestar Social amb els recursos destinats a Joventut.

La manca d'una política integral de joventut ha portat a l'estigmatització dels joves, que són tractats des de les diferents administracions, inclosa la Secretaria General de Joventut, com a membres d'un grup d'edat la necessitat bàsica del qual és la de satisfer el temps de lleure, no existint cap altra problemàtica prioritària que hagi de ser resolta per l'Administració.

Prova evident n'és l'activitat de la Secretaria General de Joventut centrada darrerament en l'enviament continuat de trameses amb iniciatives dirigides a la joventut, que per bé que genèricament són interessants són activitats poc definitives a l'hora de resoldre els grans problemes de joventut. Exemples diversos: tretzè certamen literari per a joves; onzena mostra de teatre jove; onzè concurs de còmic per a joves; onzena mostra de fotografia jove; desè concurs de joves compositors, entre altres.

L'esforç sembla només dirigit a sortides per als joves pel que fa al lleure, a més —i el que és més greu—, davant d'aquesta manca de perspectives tots els esforços publicitaris i institucionals adreçats als joves se centren ara, tot aprofitant les inquietuds de molts joves per a nous valors altruistes i en un camí aparentment desinteressat, solidari i fins i tot compromès: el voluntariat. S'està fent servir el treball i l'empenta desinteressada de milers de joves com a verí lluent per al rostre cimentós d'un sistema que alhora genera el «tantsemenfotisme» general i la insolidaritat més salvatge a base de models consumistes i elitistes, fent-los contra els quals pretén lluitar aquest voluntariat institucionalitzat, poderosament aconduït segons els interessos de diversos organismes oficials per tal de buidar-lo de capacitat crítica envers el sistema.

Voluntariat —tal i com s'està promocionant des del mateix Institut Català del Voluntariat, Incavol— i consumisme són en aquest cas dues cares de la mateixa moneda. En comptes de prioritzar i potenciar l'associacionisme s'opta

per la cultura del voluntariat com a mètode passiu d'altruisme, on tot està dictat i només resta sumar-s'hi. Associar-se implica aprendre a gestionar la responsabilitat, a participar en la democràcia i també a decidir, a cogestionar.

Amb l'associacionisme els joves aprenen a fer uns estatuts, a gestionar uns recursos i a fer un pressupost, a informar amb rigor. L'associacionisme aporta una sèrie de valors útils per inserir el jove, finalment, en la societat. Les grans campanyes de voluntariat, per contra, insereixen el jove en una dinàmica del lleure passiu, al lleure fàcil i «massmediàtic».

D'exemples en tenim: Oficina del Voluntariat al Virgin Megastore; i la pregunta seria: per què no un punt d'informació juvenil al Virgin Megastore? Presentació de l'Incavol, també ens agradaria saber —en el seu moment en farem pregunta— quina va ser la seva despesa.

En conseqüència, els joves necessitem una política integral de joventut que en definitiva sigui el fruit d'una actuació coordinada entre els diferents departaments de l'Administració, lluny de polítiques de façana i consum, lluny d'objectius propagandístics que potenciïn d'una manera decidida la joventut.

Però hi ha un punt més important i més preocupant. Ho dèiem: exaltàvem les virtuts de l'associacionisme. És per tot això que centrarem la nostra interpellació sobre política juvenil en dos dels punts que ja dèiem: el Pla interdepartamental de la Catalunya jove.

En primer lloc, i pel que fa a l'associacionisme —el punt tres del Pla interdepartamental—, voldríem posar en evidència la greu situació de la crisi estructural que pateix la joventut organitzada. Pel que fa a les xifres, el darrer volum de la col·lecció «La joventut de Catalunya en xifres» d'enguany, editat per la Secretaria General de Joventut, ens indica per primera vegada després de diversos anys que el nombre d'associacions juvenils i entitats de serveis a la joventut decreix respecte a l'any anterior, l'any 92, l'increment del nombre d'entitats en el cens general del 92 —ho repeteixo— de la Secretaria General de la Joventut respecte al 91 ha baixat un 3,73%; per primera vegada una situació que començava a detectar-se com a símptoma és avui malauradament una realitat. Si a aquesta situació hi afegim el fet que aquesta població juvenil associada representa menys d'un 27,8% —segons l'enquesta de la joventut de Catalunya— no podem sinó concloure que l'associacionisme a Catalunya necessita un recolzament inequívoc del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Quins són els criteris de capteniment respecte a aquesta patètica situació? Davant d'aquesta situació cal que des del Govern de la Generalitat es qüestionï per què els joves no s'associen. Entenem que en l'actualitat l'associacionisme ha de competir amb ofertes «massmediàtiques» que disposen no només d'infinitat de recursos, sinó de canals propis per arribar més directament als joves. Ho entenem. L'associacionisme avui és poc competitiu; no disposa d'un recolzament adequat. Què s'ha fet des de la Secretaria General de Joventut per potenciar l'associacionisme?

En relació amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, cal dir d'entrada que la Llei que el regeix és una llei desfasada, que demana una reforma urgent. Després d'una etapa de crisi dins d'un consell burocratitzat, sovint allunyat de la defensa dels interessos dels joves –associats o no– de Catalunya, cal obrir una nova etapa de confiança en l'associacionisme juvenil de Catalunya per regenerar l'únic fòrum unitari que ens queda d'aquestes característiques. Com més necessària és la confiança, el suport, la reflexió i el treball en equip, la Secretaria General de la Joventut s'aprofita de la debilitat d'aquest per imposar els seus criteris. La Secretaria General de la Joventut, en lloc d'enfortir i fer pinya amb el Consell Nacional de la Joventut, utilitza el xantatge econòmic per dinamitar no només la independència del moviment associatiu, sinó per instaurar la llei del més fort a base d'una política de favor cap a unes entitats més properes en detriment d'altres més independents.

La crisi del Consell ha de ser resolta a partir del consens del mateix moviment associatiu independentment de les pressions externes, tant de la Secretaria General de Joventut com de les cúpules d'organitzacions polítiques –que això quedi clar– o properes a aquestes amb interessos creats al Consell en els darrers anys. No tota la culpa és de la Secretaria General, i això també ho volem manifestar.

Però ara no ens cal crispar el debat i retornem les coses al seu lloc. La Secretaria General de Joventut manté un Consell en dèficit, ja que el corresponsable de la greu situació que pateix aquest organisme unitari i que es veu reflectida en una manca total de l'activitat..., fins avui o fins al dia d'avui s'ha aconseguit trampejar la situació a base de diferents pòlisses de crèdit, i a finals d'aquesta setmana passada –per sort– s'arribava a una situació límit que ja no es disposava de diners, ni tan sols per pagar les nòmines i la Seguretat Social. Però dèiem, per sort, s'ha arribat a una solució parcial. Aquesta situació sabem que va ser arranjada a l'últim moment pel secretari general de Joventut –tot s'ha de dir–, però l'actual falta de liquiditat continua essent greu, ja que hi ha un important retard en el pagament de les diferents situacions que aquest organisme té atorgades. En especial, cal assenyalar els 12 milions de pessetes que formen part del segon pagament de la quantitat que aquest Parlament, el Parlament de Catalunya, va aprovar el 93. Cal dir que amb aquests 12 milions tot just es podrà liquidar la pòlissa de crèdit que tenia contractada el Consell, pòlissa que s'haurà de renovar si no arriben també els 9 milions del primer pagament del pressupost corresponent a l'any 94. Aquest tipus de finançament del Consell, més propi d'una economia de guerra que d'una economia europea, fa que durant aquest any s'hauran de pagar més de 2 milions de pessetes en interessos, més del doble del que es va haver de pagar per aquest mateix concepte del crèdit contractat pel Consell l'any passat. Un Consell dèbil implica una representació interna dèbil i una pèssima imatge internacional de Catalunya, que potser aquesta és la voluntat del Govern de la Generalitat. No ho creiem. Creiem, però, que, com diu el mateix Pla interdepartamental en el seu punt 11, aquests temes s'han de superar.

Aquesta actitud de menyspreu queda reflectida en la següent xifra. El conveni atorgat per la Secretaria General de Joventut al Consell Nacional de la Joventut ha passat de 24 milions als 18 milions d'enguany, una retallada de 6 milions que comporta una reducció del 25%.

I anem acabant. La despesa, la retallada a les diferents entitats i associacions enguany ha estat superior a d'altres anys. Algú podrà dir que 50.000 pessetes, 100.000 pessetes són una minúcia damunt de les xifres que es barallen en aquest pressupost, quan es debaten pressupostos o quan es debaten diferents polítiques. Però de veritat que per a diferents entitats juvenils, associacions, col·lectius de joves, parlar de 50.000 pessetes és parlar d'una immensa fortuna, és parlar, en definitiva, d'allò que dèiem d'administrar moltes vegades la misèria, i la misèria costa d'administrar.

Res més. Només demanar quins són aquests criteris de capteniment, per què aquesta retallada a l'associacionisme, per què aquesta desprotecció de l'associacionisme i, sobretot, quins criteris hi ha en aquests moments i quines solucions es veuen en matèria de joventut, la Secretaria General i, en aquest cas, el Departament de Cultura, per solucionar un tema important com és el del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Puigcercós, jo no he acabat d'entendre, exactament, l'objecte de la seva interpellació, aquesta interpellació que vostè ens ha tramès amb caràcter d'urgència, si, com al començament, vostè feia referència al que ha dit que era l'objectiu de la interpellació. Parlava de l'associacionisme i de l'acció internacional, i a la segona, probablement, s'hi deurà referir a la segona part del seu discurs.

A la primera, vostè m'ha oposat l'associacionisme, d'alguna manera, al voluntariat; però, en canvi, sí que he entès la darrera i última part del seu parlament en el qual vostè es referia a aspectes que varen ser discutits quan es va discutir el pressupost d'aquest Parlament i que feien referència a les partides pressupostàries que anaven orientades, anaven destinades al Consell General de la Joventut. Aquesta sí que, realment..., he entès les xifres que vostè ha donat i les referències que ens ha fet.

De totes maneres, jo voldria respondre, malgrat sigui, diguem-ne, amb un resum, a alguns aspectes que sí que crec que val la pena de contestar. Vostè ha fet una crítica –jo crec, des del nostre punt de vista– totalment injustificada de la política que duu a terme la Secretaria General de la Joventut. I, al mateix temps, ens l'acusava o acusava el Govern que no hi hagi una política de joventut.

Jo crec que, en part del seu discurs, vostè ha respost el que jo li volia dir; en primer lloc, la política de joventut, com la política de gent gran, és una política que afecta tot el Govern i, per tant, els diferents departaments de la Generalitat tenen actuacions i intervencions que fan referència al

món jove, des del Departament d'Ensenyament, des del Departament de Benestar Social, des del Departament de Política Territorial; és a dir, els diferents departaments tenen accions, tenen activitats que fan referència al món jove.

D'aquí, precisament, l'encert de la Secretaria General quan va establir aquest Pla interdepartamental al qual vostè es referia i que, com vostè ha dit molt bé, és un pla que es troba en el primer any de la seva actuació.

Aquest Pla, com vostè recordarà, va ser aprovat pel Govern, va iniciar la seva singladura durant el mes de setembre de l'any passat i, al seu dia, va ser presentat també pel secretari general de la Joventut davant la Comissió de Cultura d'aquest Parlament. Voldria recordar aquí que el seu objectiu és dur a terme una política que abasti, com vostè s'hi referia, la globalitat de la situació juvenil i que suposi l'actuació articulada de tot el Govern.

Això, senyor diputat, és una política, i aquesta política es concreta amb una sèrie d'actuacions precises que fan referència a aquest Pla. Aquest Pla té una vigència de dos anys i, com vostè diu, ara estem arribant al primer any i permet treballar —com vostè deia, també— seixanta accions agrupades en tretze blocs, dels quals vostè es referia a dos: a l'associacionisme i a l'acció internacional.

Caldria —i nosaltres ho farem— que, finalitzada la vigència d'aquest primer Pla, a final d'aquest any..., caldrà fer-ne una avaluació a partir dels sistemes de seguiment i control i, eventualment, elaborar un nou pla que contempli les accions inicials i que duguin al final de la legislatura.

I em permeto recordar novament aquest punt: que el Pla va obtenir el suport de gairebé dues-centes personalitats relacionades amb el món de la joventut, que configuren un ampli ventall ideològic i que molts d'ells —i vostè també ho ha dit— hi estan col·laborant com assessors i treballen en l'execució i en la realització d'aquest Pla.

He d'afegir que, tots aquests objectius..., la Secretaria General de la Joventut està implantant una nova estructura de funcionament que s'ha iniciat amb la constitució d'una empresa pública —i suposo que vostè es devia referir a aquesta quan parlava d'aspectes internacionals—, que és el Turisme Juvenil de Catalunya, però que caldrà completar en el seu dia amb la renovació dels continguts i gestió de la mateixa Secretaria i de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i amb l'accentuació de les iniciatives en tot el territori a partir del treball de les representacions territorials amb la col·laboració de les corporacions locals.

Cal dir que la Secretaria General de Joventut ha cobert, en aquest sentit, una primera etapa; s'han posat uns fonaments sòlids i s'ha continuat amb l'estil de treball seriós i continuat que ha caracteritzat la política de joventut del Govern des de l'any 1980.

Em referia... Vostè es referia a alguns aspectes de l'associacionisme i em preguntava: què és el que s'està fent? Doncs, miri, per exemple, s'estan atorgant subvencions per a creacions de noves associacions; aquesta és una actuació que pot prendre el Govern i que l'està fent. S'estan subvencionant les existents; es potencia la gestió de les activitats

directament des de les mateixes associacions. Com vostè sap, una de les actuacions que duu a terme la Secretaria General ha estat, precisament, reforçar el paper de les associacions detraient-ne alguns aspectes que realitzava la mateixa Secretaria i que en aquest moment realitzen les mateixes associacions. Però aquesta no és, com li deia, només una política —com vostè s'atrevia a qualificar— de «lleure o de distraccions», sinó que al mateix temps el Govern duu a terme una política que afronta alguns dels problemes que la joventut té avui. Per exemple, el de l'habitatge; s'ha publicat un decret de promoció de construcció d'habitatges en règim de lloguer per a joves, i s'ha fet això a través d'un ajut als promotors, i s'ha augmentat de 600 a 2.490 milions la partida d'ajuts per a la compra d'habitatge per a joves. Vostè afrontava un dels problemes que és, precisament, aquest, i des del Departament de Treball s'està duent a terme una política de promoció de la contractació i de treball per a joves; és a dir que és una acció conjunta i mancomunada del Govern per afrontar els problemes que té la nostra joventut.

Finalment, em volia referir al que vostè d'alguna manera ja ha explicat, que són els aspectes econòmics que afecten el Consell Nacional de la Joventut. Aquest —com vostè sap i vostè ho ha dit— és un òrgan autònom que va ser creat per llei del Parlament de Catalunya i que té un pressupost, que va ser votat per aquest Parlament, de 18 milions de pessetes. En la discussió parlamentària ens vàrem referir, concretament, al que representa aquesta partida, i, com vostè deia molt bé, hi ha hagut, fa pocs dies..., tenim una problemàtica de liquiditat a causa del retard de l'atorgament de la subvenció que ha estat cobert —com vostè deia bé— per la Secretaria General de Joventut, que ha fet efectiu un taló de 600.000 pessetes que ha permès afrontar el pagament de nòmines.

La situació actual és que l'any 93..., resten de l'any 93, resten per pagar 12 milions de pessetes, que es cobraran el mes de novembre d'enguany, tot i que la Secretaria està fent unes gestions per avançar aquest pagament en aquest mes d'estiu, de juliol i agost.

De la subvenció del 94, del total de 18 milions, 9 es cobraran amb tota seguretat aquest any i la resta, l'any 95.

Nosaltres pensem —i en aquest sentit és per contradir el que vostè deia— que l'actuació que duu a terme la Secretaria General de la Joventut en relació amb el Consell és de màxim respecte, de la màxima atenció i, al mateix temps, contribueix que puguin desenvolupar les seves mateixes actuacions.

En tot cas, correspon al mateix Consell resoldre els problemes que tingui plantejats i cercar —com vostè deia bé— els motius de coincidència amb les opinions i amb els criteris, de tal manera que aquest Consell pugui ser al més eficaç possible en benefici de l'associacionisme.

Simplement, li voldria explicar que..., vostè feia referència d'una disminució d'associacions del 3,3% en relació amb un 27,8%, que és l'associacionisme associat. Aquest 3,8 moltes vegades correspon no tant a nombre d'associats sinó a disminució d'algunes de les associacions en benefici o que enforteixen les altres.

Simplement he volgut respondre a aquesta interpellació d'urgència atenent o imaginant les qüestions que a vostè el preocupaven i defugint aquell aspecte del discurs que entenc que, pel seu contingut, respon més a una qüestió de principis, a un discurs d'intencions, a una bonica pàgina parlamentària, però que contradiu l'eficàcia que ha de tenir el que ha de ser una correcta política de joventut instruïda des del Govern i molt ben orientada des de la Secretaria General.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, potser sí que en l'exposició inicial, condensada i llegida de forma ràpida per intentar explicar quina és la situació en aquests moments de l'associacionisme juvenil, hem fet una declaració de principis; però, doncs, anem a les xifres.

El que és clar és que enguany, i en els pressupostos d'enguany –i el mateix conseller ho ha dit aquí en aquesta tribuna–, hi ha hagut una retallada important, important, i no es pot considerar en xifres absolutes –repeteix que les magnituds i els paràmetres que es comparen en aquesta cambra i que es parlen en aquesta cambra i, en definitiva, la política governamental no tenen res a veure amb la realitat amb què es troben moltes entitats–, hi ha hagut una retallada important.

Concretament, podríem dir que la promoció de l'associacionisme ha reduït i ha retallat la partida destinada a subvencions en conveni de la següent manera: dels 219 milions de l'any 93, s'ha passat als 195 milions de pessetes de l'any 94, i això que en xifres reals són 23 milions de pessetes menys, significa una reducció de l'11%. Això vol dir que de les setanta-cinc entitats que l'any 93 tenien conveni, només catorze entitats han vist augmentada sensiblement la seva partida; tres entitats s'han mantingut amb la xifra i cinquanta-dues entitats han vist dràsticament reduït el seu conveni; sis entitats han restat fora del règim de conveni i només tres entitats noves s'han pogut acollir a aquesta modalitat de subvenció.

En resum, gairebé el 70% de les entitats, 69,3%, per ser més exactes, han vist reduït el seu conveni, i la seva incidència en el món juvenil, mentre que, en política de façana, la Secretaria General de Joventut, a base de nous locals i propaganda, sembla que no s'ha retallat la despesa.

Voldríem saber quina és la quantitat exacta d'aquesta despesa. Exemple, per exemple..., allò que dèiem, exemples de les despeses d'imatge i façana: en relació amb la pregunta que ha fet un il·lustre diputat d'aquesta cambra, Joan Ignasi Elena, del Grup Socialista, segons..., el cost d'un acte del president Jordi Pujol fet a la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona, organitzat per la Secretaria General de Joventut, que ha tingut diferents episodis i que avui hem vist el darrer, sobre els valors adreçats als joves, la xifra és significativa: quatre milions de pessetes; és a dir, 1.936.619 pessetes multiplicat per dues vegades, ja que, finalment, va haver-se de suspendre en primera convocatòria.

Aquest és un model de despesa. Aquest matí el conseller Pujals ha defensat, del Departament d'Ensenyament, aferris-

sadament aquest tipus d'actes. Estem parlant, gairebé, de 4 milions i, si hi sumem el mig milió que aquest matí s'ha reconegut des d'aquesta tribuna que ha costat, que ha costat l'edició de l'opuscle de la conferència, ens n'anem gairebé a 4 milions i mig de pessetes, que, comparats amb xifres reals, xifres absolutes o relatives, percentuals, amb la retallada que hi ha hagut enguany per a l'associacionisme, ens donen quin és el caràcter i el funcionament de façana a què nosaltres ens referim per part de la Secretaria General de Joventut.

Però és més. La pregunta seria o la qüestió: què ha costat la nova seu centralitzada de la Secretaria General de Joventut al carrer Calàbria de Barcelona? Quants diners ha costat? D'acord que això –i em dirà el president de la cambra que això és una pregunta que s'hauria de fer per escrit o oralment, i tindria raó–, però, realment, afectaria..., perquè el preu, el cost del lloguer d'aquesta seu afectaria gairebé la globalitat del pressupost que té destinat la Secretaria General de Joventut per a entitats juvenils. Aquestes xifres que en algunes ocasions són reduccions d'un milió a cinquanta mil pessetes, parlo ara de les subvencions que es donen moltes vegades a entitats juvenils i que deia abans, al principi de la interpellació, que potser aquí ens poden semblar ridícules, de cent a cinquanta mil pessetes, poden semblar –ho repeteixo– poca cosa, però repeteixo i ho torno a dir: cinquanta mil pessetes, cent mil pessetes de retallada per a entitats d'aquest tipus juvenils són una immensitat. 4 milions i mig de la Secretaria General per explicar les idees, importantíssimes i vitals, del president de la Generalitat –i així ho reconeixem–, però per explicar a la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona quina és la seva visió del món juvenil, creiem que és excessiu.

Dèiem..., i tenia raó, senyor conseller, quan deia que també havíem de parlar de política internacional i de... No hem pogut, no hem pogut, perquè el tema de l'associacionisme se'ns ha menjat...

Només per acabar hem de dir que cal revaloritzar el paper de l'associacionisme juvenil en la societat civil, en la formació de valors democràtics de la joventut i l'estructuració d'una base social inserida en la realitat nacional i cultural de Catalunya; incrementar recursos, infraestructura, dotacions pressupostàries, personal qualificat i preferència dels canals d'informació i comunicació juvenils en els quals intervé la Generalitat de Catalunya.

Creiem que això és el que evitaria situacions com la que ja un altre diputat del Grup Socialista, el senyor Soto, va exposar aquí, com és el cas del SIPAJ; és un cas important d'una entitat històrica en el nostre país, que va prestar un servei d'informació important, que va donar un servei als joves i que avui dia s'ha trobat amb problemes; és el cas del SIOC, Servei d'Informació d'Objectors de Consciència, que se li ha denegat el conveni per a l'any 94; és el cas també d'una gran pila d'entitats del nostre país, juvenils, que han donat uns serveis importants i que han vist retallada la seva subvenció.

Pensem que no és –i diguem-ho planerament– que no n'hi hagi; n'hi ha, però pensem que s'ha de repartir amb uns

altres paràmetres. Ho repeteixo: 4 milions i mig per explicar les idees del president de la Generalitat —que són importants i que les tindrem en compte i que creiem que són transcendents— no s'ho valen quan veiem quin és el règim en què es troben moltes entitats del nostre país. I, ho repeteixo, un voluntariat acrític potser és el que es vol des del Govern; nosaltres preferim associacionisme dels joves, que ells per pròpia voluntat i amb capacitat constructiva puguin tenir aquesta capacitat crítica que la nostra societat necessita.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. L'honorable conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, a mi em sap greu que vostè parli d'una política de façana quan la política que es duu a terme consisteix, precisament, en l'elaboració i l'estructuració d'un pla interdepartamental que assoleixi tots els aspectes que fan referència a la joventut. Això, senyor diputat, no és una política de façana; això és el que se'n diu una política seriosa. Moltes vegades, de façana són els plantejaments que intenten tractar alguns dels aspectes que fan referència a la joventut sobre la base de considerar-los aspectes parcials. I, si el senyor diputat m'ho permet, crec que vostè mateix ha utilitzat aquest recurs fàcil per intentar treure l'aspecte fonamental del discurs, de la meua resposta i de la política de joventut. No podem parlar de 4 milions, d'un missatge o d'uns aspectes quan jo li feia referència, a vostè, a aquesta política d'habitatge que preocupa fonamentalment la joventut i que ha sigut contemplada pel Govern i que ha vist augmentada la partida d'ajuts a la compra d'habitatge de 600 a 2.490 milions de pessetes. No es pot parlar de política de façana quan s'afronta el problema dels habitatges. No es pot parlar de política de façana quan, precisament, del que es tracta és d'articular una política associativa, com jo li deia a vostè, que incrementés la possibilitat d'associacionisme de la gent jove i, al mateix temps, que contempli un aspecte fonamental per a qualsevol país, i també per al nostre, que és l'aspecte del voluntariat. Una cosa no treu l'altra, senyor diputat, i és tan important que tinguem un bon voluntariat com també que els joves trobin la manera i la forma d'associar-se.

Vostè es referia a una nova seu central de la Secretaria General de Joventut. Efectivament, senyor diputat, calia entendre aquesta nova seu social i s'ha fet i s'ha establert amb criteris d'estalvi. El cost del lloguer anual queda compensat amb la desaparició dels lloguers anteriors i la utilització dels anteriors locals per altres organismes de la Generalitat, a més d'una reducció de personal, de subministraments, de comunicacions i de desplaçaments. És aquest l'aspecte, senyor diputat, que preocupa el Govern: establir una política que racionalitzi les nostres instal·lacions i que d'alguna manera faci, maximitzi els recursos sempre escassos que tenim.

Vostè, senyor diputat, es referia a aspectes de reducció de partides. És que —com va dir el conseller d'Economia i Finances— aquest és un pressupost, senyor diputat, que és un

pressupost de reducció, de crisi i d'afavoriment d'aquells departaments que contribueixen d'una manera més eficaç a l'economia productiva, que donen treball i que resolen problemes més peremptoris. Hi ha hagut, efectivament, una reducció de les subvencions que ha patit la Secretaria General de Joventut i que hem patit molts dels departaments, perquè s'han reduït precisament les subvencions. I, quan es va discutir als pressupostos, aquesta reducció de les subvencions no va ser pas un dels aspectes criticats per aquest Parlament. Però jo no voldria ara fer com vostè em sembla que pretenia fer, convertir aquesta interpellació en una nova discussió sobre una política pressupostària, la situació de la qual va ser objecte de tractament per aquest Parlament i que em penso que va quedar suficientment justificada i d'una manera absolutament aprovada.

Ens seguirem preocupant, senyor diputat, per l'associacionisme, perquè els joves trobin la manera d'aconseguir un associacionisme més fonamentat, més ampli i més intens. Com li deia, aquesta política de subvencions està oberta, i d'una manera especial, a entitats que actuen amb plataforma internacional. L'any passat, i precisament a petició de les entitats, es van organitzar cursos d'idiomes per a joves dirigents d'entitats juvenils i li vull recordar, senyor diputat —i aquesta és una cosa que cal lamentar—, que alguns van haver d'anul·lar-se per manca d'assistents.

La nova estructura de la Secretaria General de la Joventut té una unitat dedicada exclusivament a internacionalització que depèn del subdirector general. I en aquest sentit, també, en l'internacional, que vostè s'hi ha referit molt poc, nosaltres seguirem intensificant la nostra activitat i donant el suport a la Secretaria General de la Joventut a través d'una actuació coordinada de tot el Govern.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les emissores de ràdio

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre les emissores de ràdio, presentada pel diputat senyor Elena i Garcia, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Té la paraula per a la seva exposició.

El Sr. ELENA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, la intenció d'aquesta interpellació és la de debatre amb el Consell Executiu de la Generalitat en relació amb un conjunt d'emissores, desenes, que funcionen al nostre país i que no gaudeixen de la corresponent concessió administrativa. En el marc de les normes bàsiques de l'Estat, pertoca al Govern de la Generalitat de Catalunya el desenvolupament legislatiu i l'execució del règim sancionador en l'àmbit de la radiodifusió. És per aquesta raó que el Govern de la Generalitat té la responsabilitat d'atorgar les concessions, ordenar el tancament i el règim disciplinari.

Es tracta d'emissores —almenys a les quals jo faig referència— que no molesten a ningú i que no tenen cap ànim

de lucre. Són normalment impulsades i participades per gent jove, que no tenen en la majoria d'ocasions cap altra experiència associativa i que són també, en molts casos, un element d'inserció social per als joves que hi participen. Motiven, animen, generen il·lusió i, sobretot, són un element de participació, d'informació i, en conseqüència, d'inserció. Generen vida als barris i sota el paraigua d'aquestes emissores neixen altres iniciatives noves que, de ben segur, no haurien nascut sense aquest element aglutinador que són les emissores anomenades lliures.

Però això no és tot; ja ho he dit, ho repeteixo: no fan mal a ningú, no emeten publicitat, no hi existeix publicitat, no interfereixen en cap altra emissora, no existeix lucre, sinó tot al contrari, els costa diners a les persones que la munten. Fan ràdio perquè els agrada i alhora estan fent un servei a qui els escolta i, sobretot, als qui hi participen. Els motiva, i crec, senyor conseller, que la motivació dels joves ha de ser també un objectiu del Govern de la Generalitat.

Molt bé; doncs, davant de tot això, el Govern de la Generalitat les tanca. Les tanca i les tanca amb males formes. Les tanca –això sí– amb la llei a la mà, però abusant d'aquest dret i amb un resultat injust. Fan mal a grups de joves que han dipositat hores, il·lusió i en molts casos diners de la seva butxaca en aquests projectes. Sincerament, penso que cometen un error i una gran inoportunitat política.

Senyors diputats, el nostre Grup no vol fer demagògia en aquest tema ni en cap altre; vol ajudar a reflexionar el Govern en relació amb aquesta qüestió; volem demanar al Govern que canviï la seva actitud i volem, també, demanar un canvi en l'estil de l'actual director general de Telecomunicacions: que canviï l'actitud, que canviï les formes, que canviï l'estil i que tracti aquests col·lectius com a gent gran i no –com es diu col·loquialment– a baqueta.

Senyores i senyors diputats, la nostra posició és clara: reconèixer les emissores locals de les quals estem parlant, i, per a les que no puguin ser legalitzades, que hi hagi tolerància. Parlem-ne entre tots, però cal buscar solucions perquè no existeixin més problemes com els que s'estan produint en aquests moments. O legalitzem o siguem tolerants amb aquestes emissores que no fereixen cap interès, cap, que no fereixen ningú, que no perjudiquen ningú. Ofèn la intel·ligència, des del nostre punt de vista, fer quelcom diferent d'ajudar-les i de col·laborar amb aquests grups de joves.

Els he definit quina és la nostra posició; que ningú es confongui. No acusem el Govern de la Generalitat de fer cap illegalitat, sinó de fer quelcom intrínsecament injust i fora de tota proporció, amb independència total –hi insisteixo– de la seva correcció des d'un punt de vista tècnic-jurídic.

Però, senyor conseller, el que més ens rebella no és que tanquin les emissores, només, sinó que cada cas el tractin diferent. Nosaltres no volem que les tanquin, però si ho fan, si decideixen tancar-les, si aquesta és la seva opció, ho han de fer amb totes i no només amb algunes de forma arbitrària i sense cap motiu que faci un cas diferent d'un altre. Si realment consideren que cal tancar totes les emissores, tanquin-les; si consideren que als joves que han generat aquestes

iniciatives se'ls ha de retenir els materials que han costejat amb els seus ingressos, retinguin-los; si consideren que, els màxims responsables d'aquestes entitats, cal multar-los amb multes de fins a 10 milions de pessetes, posin aquests multes. Però, tanquin, retinguin, i multin *tothom*, amb claredat i sense favoritismes. Nosaltres ens hi oposarem perquè la nostra posició és una altra, però almenys tindran una posició, podran defensar amb dignitat el que pensen i el que defensen.

Expliquin, aleshores, públicament que són contraris a aquestes iniciatives i que les reprimiran; facin-ho saber als joves i aleshores defensin la seva posició i assumeixin els costos polítics de dir el que fan. Al cap i a la fi, senyor conseller, governar és això: optar, decidir i assumir els costos i gaudir dels beneficis i dels èxits. No inflin unes emissores i castigui alhora unes altres per la mateixa raó, en igualtat de condicions, fent un mal ús de la discrecionalitat. Estableixin uns criteris clars.

Però voldria aturar-me un moment sobre la legalitat d'aquestes operacions de tancament. És cert, la llei ho diu: poden ser tancades les emissores que no tenen cap concessió. Vostès concedeixen, vostès tanquen i sense criteris clars. Però, bé, són legals, aquestes mesures. Però les lleis poden ser llegides de moltes formes i, en aquest cas, la lectura, la interpretació i l'aplicació literal donen lloc a injustícies. El que la llei de l'estat pretén evitar no és que un grup de joves amb iniciativa generin un moviment interessant i il·lusionador, que no fereix cap interès; la llei vol evitar la competència deslleial de les emissores comercials, cosa que aquesta llei, cosa que en aquest cas, no es produeix perquè –hi insisteixo– no existeix cap tipus de lucre i no existeix cap tipus de publicitat que pugui ser robada o treta a emissores legals.

Miri, senyor conseller, el que els demanem és que reflexionin sobre la conveniència de deixar funcionar aquestes emissores amb tranquil·litat; que siguin tolerants, però que, si no ho són, siguin bel·ligerants amb *tothom*, sense discriminacions ni favoritismes; que siguin clars, que no amaguin el cap sota l'ala; que no intentin fer recaure les responsabilitats i els costos a l'Administració local, com han intentat fer en alguns llocs; unes responsabilitats i uns costos que només al Govern de la Generalitat li correspon per la seva política errònia en aquest terreny.

Denunciem, finalment –i amb això acabo–, el que això, acabo d'apuntar, el que he comentat fins ara de l'intent de culpar les administracions locals d'aquests tancaments i de la responsabilitat que aquestes emissores no puguin seguir emetent. Han existit intents d'utilitzar aquest tema amb l'objectiu de provocar enfrontaments entre els col·lectius de joves i els ajuntaments, fent un exercici clar de deslleialtat institucional que, afortunadament, en els casos que conec, no els ha sortit bé. Ens preocupa que utilitzin aquest tema com a instrument polític. Aquesta és la sensació, senyor conseller, que tenen les persones que han parlat amb el senyor Gallart, existeix aquest temor. Les incursions que fan, els tancaments que fan són a barris molt determinats; massa

casualitats. Mirin, si volen evitar aquestes sensacions, aquestes percepcions que hi ha en aquests moments, defineixen uns criteris clars i tothom sabrà a què atènyer-se. El problema serà resolt, però cal que es mullin, que es comprometin i que diguin el que volen i que, el que vulguin, ho apliquin a tothom.

Senyor president, senyores i senyors diputats, desitjo que aquesta interpellació serveixi perquè entre tots reflexionem sobre la necessitat de buscar una solució a un problema que preocupa, i molt, els joves que estan afectats per aquestes circumstàncies.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Elena. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, contràriament al que vostè ha assenyalat, el Govern de la Generalitat des de sempre ha mostrat un especial interès pels projectes de ràdio de caire cultural i educatiu promoguts per les associacions culturals que de vegades apleguen i mouen amplis sectors de joventut.

I aquesta preocupació específica del fenomen s'ha explicat, d'una forma directa, en un clar reconeixement d'aquesta mena d'emissores en la normativa que depèn de la Generalitat o, indirectament, facilitant o vehiculant l'accés d'aquests grups a les emissores municipals.

Efectivament, si reparem en el Decret 80/89 de la Generalitat, el seu article 3 contempla les emissores educatives i culturals d'àmbit local com un dels tipus en què poden classificar-se les emissores de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència. Concretament, diu l'article 3 d'aquest Decret 80 de l'any 89: «Les emissores de ràdio i difusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència es classificaran d'acord amb algun dels següents tipus: emissores institucionals dependents d'entitats locals públiques...», no és això del que parlem avui, però sí de l'altre apartat, que són «emissores educatives i culturals d'àmbit local.» I diu: «Les concessions d'aquest tipus d'emissores podran ser atorgades a persones jurídiques –públiques o privades– legalment constituïdes, sense ànim de lucre, la finalitat de les quals sigui la promoció de l'educació, la ciència i la cultura. Aquestes emissores únicament podran ser d'àmbit local.» I després hi ha una descripció de l'àmbit en què han de funcionar; bàsicament, vostè ho ha assenyalat: que no tinguin ànim de lucre, que, aleshores, no poden difondre, per tant, publicitat, llevat de la institucional, etcètera.

Però, per altra banda, el Decret 263/90, de 23 d'octubre, pel qual es regula la gestió del Servei de Radiodifusió de les Corporacions Locals, en el seu article segon, pretén que es faciliti l'accés al mitjà a aquelles entitats i institucions no lucratives que estiguin domiciliades a la zona de servei de l'emissora. I, concretament, en aquest sentit, aquest article segon diu que «a l'escrit de sol·licitud» –la sol·licitud que es faci de cara a demanar l'atorgament d'aquesta emissora–

«s'haurà d'adjuntar la documentació següent.» Detalla una sèrie..., però aleshores en un apartat, concretament el c, diu: «memòria d'adaptació de la programació per tal de satisfer les necessitats socio-culturals de l'àmbit d'audiència que es pretengui cobrir i, en especial, les de la comunicació local que s'hi generi». I després afegeix –que això és molt important–: «Es facilitarà l'accés al mitjà a aquelles entitats i institucions no lucratives que estiguin domiciliades en la zona del servei de l'emissora.» És a dir que aleshores aquí el que assenyalava és que es facilitarà l'accés al mitjà local a aquelles locals i institucions no lucratives que estiguin domiciliades en la zona del servei de l'emissora, cosa que a vegades no es fa; cosa que, a vegades..., aquí no parlem de cap cas en concret, em sembla que no és el lloc, però moltes vegades hi ha emissores municipals que no permeten que aquestes emissores, durant una franja horària determinada..., perquè aquestes emissores locals puguin emetre. I aquesta és una qüestió clara que la llei assenyalava, el Decret, en aquest cas, la normativa, assenyalava com a possible i que, realment, és quelcom que s'hauria de fer.

Però, per altra banda, per la via de negociació, és constatable la pressió que ha exercit la Direcció General de Serveis de Telecomunicació sobre l'homòloga del Govern de Madrid per tal d'aconseguir d'aquesta un reconeixement d'aquest tipus de radiodifusió mitjançant l'ampliació del Pla tècnic nacional, amb una reserva expressa de freqüències per a les emissores de caire educatiu i cultural. I, com a resposta, la Direcció General de Telecomunicacions del Govern de l'Estat ha comunicat a la Generalitat, per escrit del 24 de març del 94, les seves hipòtesis de planificació per a aquestes emissores.

Així mateix, també les conclusions de les Jornades sobre Telecomunicacions celebrades a València els 12 i 13 de maig d'enguany, a les quals van concórrer diverses comunitats autònomes, la Direcció General de Telecomunicacions del Govern central va assumir el compromís de reservar freqüències per a aquesta mena d'emissores a la propera modificació del Pla tècnic nacional. Concretament, amb aquestes Jornades –ja dic, tingudes a València fa pocs dies..., diu, concretament, en el seu punt cinquè: «Se constata la conveniència de que en el futuro Plan técnico de radiodifusión sonora en frecuencia modulada se incluyan previsiones de frecuencias para usos educativos, culturales, juveniles, comunitarios, con fines, en todo caso, no lucrativos.» I a la conclusió 11 es diu: «Existe un interés general por parte de las comunidades autónomas en solicitar a la Administración del Estado la modificación del vigente Plan técnico nacional de radiodifusión sonora en ondas métricas con modulación de frecuencia, con el fin de adaptarlo a las nuevas necesidades surgidas en las modalidades de prestación actualmente vigentes, así como la apertura a una demanda social creciente de emisoras para llevar a cabo formas de radiodifusión dirigidas a áreas geográficas de población, barrios, sectores, etcétera, con líneas culturales y educativas.»

Atès que segons la jurisprudència constitucional la planificació de freqüències correspon al Govern de Madrid –al

Govern central, al Govern de l'Estat—, els compromisos esmentats tenen la seva importància, ja que, una vegada la Direcció General de Telecomunicacions hagi procedit a l'ampliació del Pla tècnic en la forma indicada, això possibilitarà al Govern de Catalunya convocar el corresponent procés concessional, en el qual podran participar els diferents projectes d'emissores culturals i educatives.

Per tant, no és una qüestió, com vostè ha assenyalat, que aleshores es tanquin no tan sols en funció de la legalitat, sinó que és que un govern ha de defensar la legalitat. Això està clar. I si aleshores no hi ha en aquests moments concessió de noves freqüències per part de l'Administració de l'Estat, aleshores aquí no es pot fer d'una altra forma.

Vostè ha assenyalat que hi havia maneres de fer-ho, millor o pitjor, no ha dit cap cas. Jo..., aquest és un camp molt subjectiu, però aleshores és clar que a tot arreu s'actua igual; el que passa és que hi ha situacions molt diferents —hi ha situacions molt diferents. Davant d'una denúncia, quan algú està en la legalitat no es pot fer veure que, aleshores, aquella denúncia no s'ha produït, ni es pot fer veure que aquella emissora està en la illegalitat. A vostè li consta que, per exemple, des del Departament de Benestar Social hem fet el possible per ajudar aquests col·lectius de joves i, en concret, amb el concepte del curs de radiodifusió amb vídeo, on s'han donat diferents subvencions a associacions de joves per, aleshores, facilitar aquesta vocació que ells tenen, perquè aquesta és una qüestió positiva. Per tant, les lleis, diu vostè, poden ser llegides de forma diferent; però les lleis existeixen, i les lleis s'han de complir. I aleshores un govern les ha de complir. Quan nosaltres tinguem freqüències i, aleshores, no les facilitem a aquestes emissores, no les facilitem a aquests col·lectius de joves, aleshores tot el seu discurs podia tenir sentit. En el cas contrari, no el té, perquè aleshores no és manca de voluntat, que s'ha demostrat amb la legislació que ha promogut el Govern de la Generalitat. Està aquí, aquesta legislació està aquí. Està en tota l'actitud que ha tingut el Govern de la Generalitat, i contra això no s'hi pot oposar un aspecte, un discurs purament qualitatiu, de dir: «Escolti, és que això, a més a més, quan les tanca, ho fan amb males maneres.» Bé, no ho sé, vull dir, aquesta ja és una qüestió que jo no hi puc entrar; a més a més, quan a més a més no es diu el cas. I no sé, si vostè el digués, si jo el coneixeria.

Però el cas és que, davant de qualsevol denúncia —ho reitero, ho repeteixo— d'una actuació illegal, el Govern, qui tingui una competència, té l'obligació d'actuar. I aleshores aquí no hi ha lectures possibles, sinó que hi ha l'estricta compliment de la legalitat.

Per tant, nosaltres tenim els criteris clars, però entretant hem de complir la llei, que per això, realment, som una administració pública, que aleshores s'ha de basar en un estat de dret, que aleshores s'ha de basar en funció d'aquesta normativa.

Jo espero que, en funció de tots aquests compromisos que tant el director general de Telecomunicacions del Govern central com el que es deriva de les Jornades de Teleco-

municacions que van tenir lloc a València fa unes setmanes, que això es compleixi i per tant, aquesta situació que vostè ha esmentat, la puguem veure reconduïda en un futur no gaire llunyà. Ho desitjaria de debò. I entretant jo crec que seria molt positiu, entretant no es produeixi això..., i és que les emissores locals poguessin donar, s'avinguessin a donar —en els casos que no ho fan, que hi ha casos que ho fan—, doncs, franja horària, en determinades condicions que marqui el mateix ajuntament, està clar, a aquestes entitats, perquè, realment, entretant no tinguin freqüència, doncs, puguin emetre i puguin donar la seva veu i puguin tenir aquestes actuacions culturals a què vostè ha fet esment.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor..., gràcies, senyor conseller. El senyor Elena pot fer rèplica.

El Sr. ELENA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, potser sí que vostè pensa que el meu discurs no ha tingut, no té sentit, per tot el que ha explicat. Probablement no tindria sentit si vostès actuessin sempre igual. Ha dit vostè que hi han uns criteris, que tenen clars els criteris; el que passa és que em sembla que només els tenen clars vostès, els criteris, perquè a la resta ens sembla que els únics criteris que hi han són que ara faig això i, més enllà, faig tot el contrari.

No m'ha contestat el que li he dit, i jo li voldria repetir algunes coses de les que he dit amb exemples i amb casos concrets. He parlat d'arbitrarietats; he parlat d'utilització, de presumpta utilització de les concessions com una arma política; he parlat de deslleialtat institucional, i he parlat, finalment, de males formes.

Comencem per les arbitrarietats. Han tancat i amenaçat amb confiscar i multar tres emissores de Nou Barris. I en una situació semblant es troben altres emissores del país. Han tancat, confiscat els materials i multat —en aquest cas, a diferència dels altres, ja han passat a l'acció— una emissora del Carmel. En aquest cas, a més a més, han posat una multa de 2 milions i mig de pessetes al responsable de l'emissora, una emissora que emetia únicament per a la gent del barri, que no existia lucre ni publicitat ni res que s'hi assemblés. Una multa de 2 milions i mig de pessetes a una persona que havia muntat això de forma voluntària, una persona que té responsabilitats familiars i que viu amb l'angoixa personal a causa d'una sanció que no pot ni té per què suportar. Tot per haver comès l'error de moure's i participar, de comprometre's; en definitiva, de fer allò que en molts dels cartells que la seva Conselleria edita..., que és fer voluntariat, és fer treball per als altres. Jo li voldria preguntar si considera justa, senyor conseller, aquesta sanció. Els ha fet alguna cosa aquesta persona perquè li hagin de posar una multa i, en canvi, només li ho facin a ell i a pocs més, i a la resta d'emissores no ho facin? En cas contrari, si no hi ha alguna cosa personal, no puc entendre la decisió; se m'escapa del meu enteniment.

Vostès tenen una actitud molt edificant, molt constructiva, molt educativa. Als qui no els agraden però són dèbils, a aquests, pal: tancament, confiscació i multa; als qui no agra-

den però són forts, estan organitzats, tenen molta gent darrere i poden organitzar un embolic considerable, o una mobilització, a aquests, només amenaça, perquè sàpiguen, perquè tinguin clar que estan a precari, i a les emissores, per dir-ho d'alguna manera, que toca, les mimen, les toleren, fins i tot els donen ajuts, que és el que demanem nosaltres, en definitiva, que haurien de fer amb totes les emissores.

Per què a uns sí, senyor conseller, i a altres, no? Existeixen raons? I, si existeixen, poden dir-les? Aquest és un comportament arbitrari, pensa vostè, senyor conseller? Jo personalment penso que sí, crec que sí, i penso que ho pensa –valgui la redundància– la majoria de la gent que es mou en aquest entorn. Vostè ha dit moltes coses per les quals hi ha dret a tancar aquestes emissores. Però, per què unes sí i altres no? Quina és la raó?

He parlat de presumpta utilització política d'aquest tema. Per què les emissores que han tancat són de determinats barris i no d'altres? Per què mentre asseguren als responsables de les emissores, quan van a veure el senyor Gallart, que hi haurà un període de congelació en el qual no hi haurà concessions d'emissores, se'ls enganya, i sí que se'n donen? Quines són les raons per què en alguns casos es faci, se'ls digui una cosa i, després, se'n faci una altra? És que són de més qualitat les emissores a les quals en donen? I qui és qui valora la qualitat? Dóna la sensació que vostès, amb això, també juguen. «Aquí sí i allà no. A aquests els ho concedim i als altres no.» I mentre això passa, es va estenent la sensació que perquè no et toquin, que perquè no et tanquin, cal tenir una determinada «qualitat», per dir-ho d'aquesta manera. Perquè hem quedat que, en principi, ho diríem així, no?, senyor conseller?

He parlat de deslleialtat institucional. D'una banda, diuen que això ho fan perquè la llei els ho exigeix, la llei de Madrid –això ho diuen a les entitats. Diu la llei que es tracti diferentment uns i altres? Els ajuts que es donen a uns i les multes que es posen als altres es fan amb la mateixa llei? És veritat, o no, senyor conseller?

Però, és que a més són deslleials amb l'Administració local una vegada més. Al meu districte, per exemple, Horta-Guinardó –per exemple–, la Direcció General de Telecomunicacions ha fet grans esforços perquè l'emissora clausurada i els grups que li donen suport pensessin que la culpa era del Consell Municipal del Districte. Han maltractat l'Administració local demanant-li que les peticions que fessin a la Direcció General de Telecomunicacions es fessin per instància. El Districte, l'Ajuntament, que es dirigís per instància a la Direcció General de Telecomunicacions. Cosa que ha fet el districte, evidentment, pel bé de l'emissora. Han demanat que sigui l'Ajuntament qui decideixi quina emissora cal legalitzar, i els han dit als afectats que si no la legalitzen és perquè el Districte no ha decidit quines són les emissores que s'han de legalitzar. Pot existir més deslleialtat que la de no dir la veritat a la gent que va a veure un director general? Em deia l'altre dia un jove d'aquesta emissora que no sabia a qui creure's. I jo li vaig dir que probablement aquest era l'objectiu de tot aquest procés.

I finalment, amb el permís del senyor president, he parlat de formes i m'ha demanat que concreti. Ja no parlo del tracte impresentable dispensat a l'Administració local, en general, per part de la Direcció General de Telecomunicacions. També maltractaments, mala educació, males formes, mal estil, supèrbia amb els afectats.

Miri, senyor conseller, un director general –el director general de Telecomunicacions– es va dirigir a un d'aquests joves en una reunió i li va dir que se li'n fotia si hi havia deu, cent o mil persones que mobilitzaven aquella emissora. Que li era absolutament igual. Que li era absolutament igual si feien activitats culturals o feien activitats d'altres tipus, i que si no li agradava, si li molestava, que es presentés a les eleccions i a veure qui guanyava.

La veritat és que això, probablement, després va precedit de discursos dient que ens preocupa molt que els joves es desenganyin de la política. Després de tot això, segur que amb tota contundència ens atrevirem a defensar intervencions d'aquests tipus. Sincerament li dic, senyor Comas, que la intenció –i cregui'm– d'aquesta interpellació no és la d'atacar. És la de mostrar-li una situació, i de pensar, sobretot, en el futur, d'intentar resoldre aquestes situacions. I en aquest camí de futur, pot tenir la certesa que tindrà tota la nostra col·laboració.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Elena. El conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, vostè diu que no li he contestat respecte als criteris. Ja sé que aquesta, a vegades, és una tècnica que s'utilitza, però, vol més resposta concreta que és, per una banda, la normativa que depèn del mateix Govern, que nosaltres hem promulgat, que li he llegit els paràgrafs que es referien al que vostè em deia? És complir aquesta normativa. Aquesta normativa l'ha fet el Govern de la Generalitat i, per tant, vol dir que està d'acord amb aquesta normativa. I aquesta normativa, aleshores, s'ha de complir. I aleshores, això no ho ha fet un altre. Ho ha fet el Govern de la Generalitat. Per tant, els criteris estan continguts en aquesta normativa.

I els criteris han d'estar continguts en el compliment de la llei, encara que sigui una llei que, en alguns aspectes, no ens pugui agradar. Una administració ha de complir la llei. En un estat de dret s'ha de complir la llei. I, aleshores, hi ha certs aspectes de la normativa que a mi no m'agraden, però, realment, s'ha de complir la llei, si és que la normativa diu el que diu. Amb aquests dos criteris són els que actua el Govern de la Generalitat, que són inqüestionables. I per tant, jo li ho he dit i li ho reitero.

Diu: «Vostès actuen arbitràriament, perquè posen multes.» Ningú pot posar multes si no està recollida en la normativa. Qui té facultat per posar multes? Una persona, un director general pot posar multes que no estiguin d'acord amb la normativa? Això no és possible. Si posa multes és en funció d'uns fets concrets que s'expliciten en la comunicació i a la qual es pot recórrer. Es pot recórrer si és que es

creu que allò ha estat posat contra dret. L'arbitrarietat no hi és, al respecte. És que en altres casos no se'n posen? Doncs, en altres casos no se'n posen. En tot cas s'hauria de concretar, i segur que hi ha unes raons per les quals no es posen, perquè realment..., però la llei s'ha de concretar. Si existeixen aquests casos, ells posen multes a tothom. Està clar que els en posen.

«És que vostès resulta que tracten diferent –tracten diferent– quan algú té darrere gent...» Vostè s'ha contradit! Ara mateix, en un exemple que vostè ha volgut explicitar, diu que va dir el director general: «A mi m'és igual qui tingui vostè darrere, si mil, si deu mil...» Bé, aleshores, vostè es contradiu, perquè si fos veritat el que primer havia dit, no seria veritat el que ha dit després.

Les multes..., i en un estat de dret ningú pot actuar arbitràriament, i quan s'actua arbitràriament s'ha de denunciar. Això està clar: si s'actua arbitràriament, això s'ha de denunciar. Si vostè ho coneix, aleshores té el deure, l'obligació de denunciar-ho, que s'actua arbitràriament. No amb frases que no diuen res, sinó amb fets concrets i provant-ho, que és les coses com es fan. Jo, realment, no li puc dir una altra qüestió.

«S'actua amb deslleialtat institucional.» Quina deslleialtat institucional? Vostè m'ha mencionat un cas que jo conec perquè sóc del mateix districte que vostè, que és el d'Horta-Guinardó. Jo el conec, i el que s'ha dit, s'ha dit ben dit: «Escolti, aquesta emissora, si l'Ajuntament...», el Districte, que la ciutat de Barcelona pot posar una emissora local a cada districte de Barcelona. És l'única ciutat de Catalunya que ho té concedit. Aleshores, si diu que aquesta és la que funciona com a districte, doncs, aleshores aquesta es legalitzarà. Això és el que s'ha dit i això és cert. S'ha pogut dir millor, s'ha pogut dir pitjor, jo en això no hi puc entrar. No hi era present. No ho sé. Però això és inqüestionable: el districte municipal ics, el de vostè i el meu, o el de qualsevol altre de Barcelona, que digui: «Aquesta emissora és l'emissora municipal del districte», aquella queda legalitzada perquè cada districte té dret a tenir una emissora local a Barcelona. En els altres municipis, doncs, és a nivell de municipi. És aquesta la qüestió. I tota emissora, quan es té coneixement que una emissora és illegal –que existeix–, i aleshores no s'ha d'advertir i, si hi ha denuncia, s'ha d'actuar en conseqüència. I es tanquen quan hi ha denúncia, està clar. Com podem actuar, si no és així?

Diu: «Hem de pensar en el futur.» Ja li he dit: nosaltres hem reclamat pel dret i per l'inrevés que aquesta situació es legalitzés, però el Govern de la Generalitat té competències en el que té, que és el que vostè ha llegit al principi, i no les té en el que no les té. No podem donar freqüències que no se'ns concedeixen per part de l'Administració central. No ho podem fer. Com podem treure un concurs –un concurs– per distribuir unes freqüències que ja no se'ns han donat? Aquesta és una qüestió que és elemental.

Per tant, vostè vol actuar en aquest sentit? Aleshores ajudi'ns –ajudi'ns– que realment se'ns donin aquestes freqüències, perquè aquestes emissores tancades –que tancaven ara–

ho fa la Generalitat, que té competències. Abans ho feia el Govern Civil, i també ho feia, perquè la legalitat, com jo li he dit, s'ha de complir.

I, per tant, pensar en el futur vol dir que, d'acord amb el que diuen els criteris de la normativa de la Generalitat, aquestes emissores s'han d'afavorir. Aquestes emissores compleixen un paper, i el Govern de la Generalitat està disposat a afavorir-les, però s'han d'adequar dins de la llei. I en la part en què nosaltres en som responsables, això ja és adequat, però ens falta, evidentment, que el Govern de l'Estat, com s'ha compromès recentment –ja li ho he llegit– en les Jornades de València i també en la carta que tenim del director general de Telecomunicacions del Govern central, aleshores, se'ns doni..., bé, s'aclareixi aquesta situació de la freqüència.

Tingui per segur, senyor diputat, que coincidim en la necessitat d'afavorir aquestes emissores, però ho hem de fer d'acord amb la legalitat. Ho hem de fer d'acord amb les possibilitats que ens doni la normativa vigent. La de la Generalitat està clara. Ara falta que la del Govern de l'Estat, entre tots plegats, fem els possibles perquè s'adeqüi al que necessitem en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Tercer Món

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el Tercer Món, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que té la paraula per fer l'exposició.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des del primer moments vaig presentar una interpellació sobre l'anomenat Tercer Món, perquè l'anacronisme del concepte definidor hauríem de començar a substituir-lo. Anacronisme que neix en el moment en què es parla d'un Primer Món en oposició a un Segon Món, que s'anomena el món de l'òrbita de l'URSS, i aleshores, el Tercer Món passa a ser el món dels països no alineats, i apareix..., i continua essent, un país, Tercer Món.

L'anacronisme del concepte definidor no esborra, per desgràcia, l'actualitat de la problemàtica, que és, al capdavant, la de les terribles desigualtats que defineixen el món a les acaballes del segle i del mil·lenni. Desigualtats reconegudes i analitzades per organismes internacional i, per exemple, per les Nacions Unides.

En el Programa de les Nacions Unides per al desenvolupament, PNUD, l'informe «L'abisme de la desigualtat», l'informe sobre el desenvolupament a l'any 1992, comença amb aquestes paraules: «El darrer decenni s'ha caracteritzat en tot el món pel creixement de la desigualtat entre rics i pobres, es tracta de països o de persones. Algunes xifres dramàtiques il·lustren el punt extrem on s'ha arribat en la distribució de l'activitat econòmica, com a percentatge del

total mundial. El 1989 la cinquena part més rica, 1.000 milions aproximadament, comptava amb el 82,7% de l'ingrés, el 81,2% del comerç mundial, el 94,6% dels préstecs comercials, el 80,6% de l'estalvi intern, i el 80,5% de la inversió. En abrupte contrast, la cinquena part més pobre de la població mundial, altres 1.000 milions aproximadament, comptava amb l'1,4% de l'ingrés, l'1% del comerç mundial, el 0,2% dels préstecs comercials, l'1% de l'estalvi intern, l'1,5% de la inversió. Aquestes xifres il·lustren clarament, en la profunditat de l'abisme de la iniquitat, i posen certament un signe interrogant sobre els models de desenvolupament seguits.» Continua essent l'informe de les Nacions Unides.

I diu encara: «Si en termes de distribució el panorama és insostenible, ho és igualment en matèria de recursos. Els països rics posseeixen aproximadament la quarta part de la població mundial –25%–, però consumeixen el 70% de l'energia mundial, el 75% dels metalls, el 85% de la fusta i el 60% dels aliments. Aquest model de desenvolupament apareix com a sostenible solament en la mesura en què es mantingui la desigualtat extrema, ja que altrament els recursos mundials no arribarien.» «Tal vegada els éssers humans siguin l'espècie en situació de més risc en moltes parts del planeta», afirmava Malup al-Kwal, ex-ministre de finances del Pakistan i assessor especial per a l'administrador del PNUD. Mirant vers el desenvolupament humà, l'informe planteja que hi ha 250 milions de persones per any que pateixen episodis aguts de malalties diarreïques, i en moren 4 milions. Hi ha 1.300 milions que estan mancats d'accés a aigua potable, i 2.500 milions que no tenen accés a serveis sanitaris. S'estima que 135 milions de persones viuen en zones afectades per la desertització.

Fins aquí, fragments d'aquest informe: Programa de les Nacions Unides per al desenvolupament, Informe sobre el desenvolupament humà, 1992.

He de confessar que, quan vaig voler plantejar aquesta interpellació sobre el Tercer Món, tenia dubtes sobre competències, i que, quan fa un any –precisament aquests dies– vaig reincorporar-me al Parlament de Catalunya, vaig tenir l'alegria de veure que s'havia posat en marxa una comissió sobre la problemàtica del Tercer Món, comissió presidida per la diputada d'Iniciativa per Catalunya, senyora Magda Oranich. Al llarg d'aquest any hi ha hagut un seguit de compareixences a la Comissió, que ens han anat plantejant, sessió a sessió, interrogants que, molt sovint, ens deixaven allò que es diu el cos absolutament en estat de desassossec. Teníem més d'una vegada la sensació d'una impotència total, i ens fèiem la pregunta: de què serveix la política si no serveix per lluitar contra les desigualtats? Per tant, plantejo una interpellació per saber quina és la política del Govern en relació amb l'anomenat Tercer Món.

D'aquest tema n'hem començat a parlar, i es pot dir que ja hi ha hagut una interpellació en el debat de pressupostos, quan plantejàvem evidentment el tema del 0,7%, del qual haurem de tornar a parlar. N'hem parlat quan s'ha dit quina era la prioritat de les polítiques de viatges, per exemple, del president de la Generalitat. N'hem parlat quan hem dit qui-

nes són les preferències de relacions polítiques. I ens ha preocupat, més d'un cop, el nivell de les sensibilitats, dels tics, dels gestos incommensurables i, per això mateix, que no hem pogut qualificar de cap de les maneres, perquè no es pot qualificar allò que no és abastable. Però quan un grup d'alts càrrecs del Govern de la Generalitat, a l'afirmació que Rigoberta Menchú, premi Nobel de la Pau, vindria, i vindria a aquest Parlament, la pregunta, entre irònica i indulgent era «Ah, aquesta pageseta?»

Quan vam contar això al professor José Maria Valverde, ens va dir –diu–: «S'han equivocat. Haurien hagut de preguntar: «Ah! *esta sirvienta doméstica?*», perquè en tot cas la història de Rigoberta Menchú era la d'una minyona d'una casa que no podien aprendre espanyol, precisament perquè no entenguessin el llenguatge dels senyors, i només podien aprendre el suficient per poder fer de bons servents. I va ser ella, precisament, la minyoneta, la que va ser capaç d'aprendre espanyol, i a partir d'aquí va ser capaç de començar a prendre actituds molt més serioses davant el problema del seu poble.

L'alt comissionat per a Actuacions Exteriors del Govern de la Generalitat, honorable senyor Josep Vallvé i Ribera, va comparèixer en la Comissió del Tercer Món el dia 16 de febrer. Ens va explicar quins eren els propòsits del Govern de la Generalitat pel que fa a la política del Tercer Món; ens deia textualment: «Es tracta de cooperar per poder obtenir un món més humà, més equitatiu, més just, que puguem tenir una solidaritat entre tots els homes, una solidaritat internacional més efectiva, i això, evidentment, fa que en aquesta cooperació hàgim d'adoptar un compromís amb els països en vies de desenvolupament, i també, en el nostre país, poder crear –cosa que no és sempre fàcil– una consciència sobre la necessitat d'establir aquesta cooperació.»

En el curs d'aquella compareixença, un diputat, el senyor Jaume Rodri –és la segona vegada que l'anomeno en aquest Ple– va fer una pregunta que, en tot cas, em sembla que és una pregunta pertinent per a l'objecte d'aquesta interpellació; la pregunta va ser aquesta, segons consta en el *Diari de la Comissió*: «La provada sensibilitat de la societat catalana es veu prou reflectida en l'actual política del Govern de la Generalitat?» La intervenció venia després d'explicar la quantitat d'organitzacions no governamentals que es preocupen per la solidaritat amb el Tercer Món. Subsisteix, per tant, la pregunta: la provada sensibilitat de la societat catalana es veu prou reflectida en l'actual política del Govern de la Generalitat? I aquí em penso que sí que hem de tornar a parlar de la qüestió del 0,7%. Sobre aquesta qüestió, el Grup d'Iniciativa per Catalunya va fer una pregunta al Govern de la Generalitat, que va ser contestada, publicada al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* del 30 de novembre de 1993, pel senyor Antoni Isac i Aguilar, com a conseller-secretari del Govern de la Generalitat: «S'informa l'illustre diputat que formula la pregunta que la partida pressupostària destinada pel Parlament de Catalunya a projectes de suport i desenvolupament a favor dels països de l'anomenat Tercer Món s'ha incrementat al llarg dels quatre anys: 1990, 110

milions de pessetes; 1991, 200 milions de pessetes; 1992, 210 milions de pessetes; 1993, 350 milions de pessetes.» Com saben, el 1994 la quantitat va ser sensiblement més baixa. Continua la resposta del senyor Antoni Isac: «Si calculem el percentatge d'aquestes quantitats en relació amb els ingressos propis de la Generalitat, l'evolució ha estat la següent: 1990, 0,05%; 1991, 0,08%; 1992, 0,08%; 1993, 0,13%.» No diu en la resposta quina hauria estat el 1994, però, si ha baixat la quantitat i el pressupost no ha baixat globalment, vol dir que també ha baixat el percentatge.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya va plantejar fa tres anys una llei per al foment de la pau. La Mesa del Parlament va creure que aquella llei no podia ser acceptada a tràmit. Vam recórrer al Tribunal Constitucional; el Tribunal Constitucional ens va donar la raó... Doncs, bé, quan en aquest Parlament puguem tornar a presentar aquesta llei per al foment de la pau, allà presentem, en concret, un seguit de mesures sobre què entenem nosaltres que pot ser el foment de la pau i què pot ser la cooperació internacional amb els països de l'anomenat Tercer Món. I plantejem, precisament, un tema que va aparèixer també a la compareixença de l'alt comissionat per a Actuacions Exteriors: el tema dels coo-peradors, un tema al qual és especialment sensible la joventut catalana.

Com que se m'ha encès el llum, dono aquí per acabada la primera intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, m'alegra molt poder respondre en nom del Govern de la Generalitat aquesta interpellació sobre el Tercer Món, i m'honora perquè és un terreny que, malgrat les dificultats econòmiques que obliguen el Govern a dedicar especial atenció a les problemàtiques internes —moltes d'elles especialment urgents—, hem tingut cura —i dic «hem» perquè ens hi sentim implicats tots i cadascun dels departaments de la Generalitat— de no defugir la nostra responsabilitat envers el Tercer Món i d'anar cercant una línia que, tot i trobar-se segurament lluny de ser suficient, sí que és sensible a aquestes necessitats, consolidant les vies i els mecanismes adients per assolir un nivell de resposta més equilibrat i més proporcionat. M'honora, així mateix, perquè la mateixa formulació d'aquesta interpellació, i, més encara, el fet que aquesta cambra hagi constituït, com vostè ha assenyalat, una comissió específica sobre aquesta problemàtica, presidida, com vostè també ha assenyalat, per la il·lustre diputada senyora Magda Oranich, ben entesa en tota la matèria de defensa dels drets dels individus, és prou significatiu d'aquest ànim i bona predisposició de tots per fer quelcom de positiu en el desenvolupament efectiu d'aquests països que anomenem subdesenvolupats o en vies de desenvolupament.

La meua intervenció, però, no aportarà gaire cosa més de nou a la compareixença que va fer l'honorable comissionat per a Actuacions Exteriors, senyor Joan Vallvé, en la data

que vostè ha assenyalat, en el si de la Comissió sobre la Problemàtica del Tercer Món, que, com he dit, presideix la senyora Oranich.

El Govern és conscient que encara no hem pogut complir amb el 0,7% a què vostè ha fet esment i que en totes aquestes interpellacions o actuacions parlamentàries és d'obligada referència, està clar. Però, per una altra banda, no se'ns pot discutir que hem consolidat una política estable orientada a garantir el tracte adient en aquesta problemàtica en la mesura dels nostres recursos, encara que aquesta afirmació pot ser, evidentment, doncs, vista diferentment per part d'altres persones —de vostè mateix, segurament. Crec, sincerament, que un cop més Catalunya ha manifestat la seriositat que li mereix aquesta problemàtica i el sentiment de solidaritat del conjunt de la seva societat amb la creació, dins la Comissió d'Actuacions Exteriors, de l'Àrea de Relacions Extraeuropees i de Cooperació Internacional, que es preocupa de manera especial de la cooperació amb el Tercer Món. Tot i que hem de reconèixer que hem estat molt centrats, tots plegats, en la nostra projecció europea, per exemple, el programa de govern del Govern de Convergència i Unió, de les mateixes eleccions autonòmiques del 92, ja preveia expressament un apartat dedicat al Magreb, «la necessitat de prendre» —ho llegeixo textualment— «una posició clara d'afavorir el desenvolupament per garantir l'estabilitat política i social i un nivell de vida que redueixi un flux migratori que Europa no pot absorbir.» I el president Pujol, personalment, ha visitat països d'aquesta àrea, no tan sols els països que, doncs, per raons d'activitat econòmica, també s'han hagut de visitar; per exemple, jo recordo Tunísia, el novembre del 91; el Brasil, setembre del 88; els països de l'est, etcètera. No oblidem tampoc que va ser iniciativa del nostre Grup Parlamentari al Congrés, juntament amb el Partit Nacionalista Basc, que es va acordar la creació de la Comissió no permanent sobre Cooperació i Ajuda al Desenvolupament.

Però què és el que fem des del Govern? El Govern de la Generalitat, a part de tenir una partida pressupostària reservada a aquest efecte des del 1986, que hem anat incrementant progressivament, encara que malauradament, com vostè ha assenyalat, aquest exercici l'hem hagut de rebaixar per atendre altres necessitats del nostre país —i conec aquesta rebaixa: va ser criticada per vostè, com a diputat interpellant en aquests moments, i també pel diputat Rodri, a qui vostè ha fet esment fa un moment, en la sessió de la Comissió que hem comentat—, però, a pesar d'això, no defugim la nostra responsabilitat respecte al Tercer Món, i estem plenament conscienciats de la gravetat de la situació d'aquests països, però també dels sectors marginats o amb especials dificultats al nostre país, que han hagut de patir la retallada dels pressupostos d'aquest any. És clar, nosaltres hem de tenir sensibilitat per la problemàtica del Tercer Món, hem de tenir una actitud solidària, però l'hem de tenir també, d'una forma especial, amb la gent del nostre propi país que està en dificultats i també, en algun cas, aquest any han vist retallada l'atenció que hem pogut donar amb els pressupostos per a enguany.

Però a mi, personalment, m'agradaria remarcar que la Generalitat no només dedica una partida per al desenvolupament del Tercer Món, que reparteix a través de les organitzacions no governamentals que hi treballen directament i porten a terme una tasca lloable en aquests indrets de la Terra, sinó que, des d'altres departaments de la Generalitat, cadascú des de la seva competència, en funció de la seva competència, contribueix a aquest terreny. L'ex-comissionat, senyor Vallvé, ja els en va fer referència en la seva compareixença. Així, per exemple, des del Departament de Sanitat s'ha fet càrrec d'alguns ciutadans d'aquests països en situació d'emergència, que han estat atesos en centres hospitalaris públics de Catalunya: intervencions molt costoses, com són els trasplantaments d'òrgans, cirurgia cardíaca o convenis d'investigació científica o intercanvi de professionals. El temps que jo vaig ser president del Comitè –l'any 1992– del Cinquè Centenari, jo vaig ser portaveu de multitud..., de multitud, no, però de diverses, de diverses –cinc o sis, que jo recordo– peticions concretes de trasplantament d'òrgans que venien a través de la Generalitat, perquè en els seus països això no es feia. Per tant, això s'ha fet a través del Departament de Sanitat. El Departament d'Ensenyament també ha subvencionat alguns projectes de cooperació i de col·laboració entre universitaris catalans i centres d'ensenyament de països del Tercer Món. O el Departament d'Agricultura: intercanvis amb escoles de formació agrària. O el Departament de Benestar Social, amb el programa d'acollida a refugiats de Bòsnia, que s'han anat integrant a la nostra societat crec que de manera «exitosa»; he de recordar que la proposta i l'oferiment de la Generalitat va ser fet des del primer moment, va arribar..., no m'atreviria a dir ara que la primera de l'Estat, però una de les primeres va arribar la nostra oferta de cara a poder acollir aquí, a Catalunya, persones de Bòsnia; o fins i tot ajuts econòmics puntuals a entitats sense ànim de lucre per a projectes concrets, com el cas de la caravana sahrauí, que vostè coneix, etcètera. Jo li puc dir que des del Departament de Benestar Social prioritzem totes les peticions que ens fan entitats sense ànim de lucre –és una de les prioritats que tenim: de vegades no és suficient, però és una de les prioritats que tenim– que treballen en el Tercer Món.

Totes aquestes actuacions es van sumant a la partida aquesta que aquest any no ha pogut ser el que hauria de ser, i segurament si formessin part d'una mateixa partida podríem arribar a doblar l'import que consta en la partida específica dels pressupostos.

Per tant, nosaltres intentem ajudar, intentem realment col·laborar en aquesta problemàtica, que realment exigeix, com vostè ha dit molt bé, la solidaritat de tothom. No sé si realment aquest retard que tenim en el compromís d'arribar al 0,7%, doncs, aleshores això pot ser senyal, per part d'alguns, que el nostre interès no és suficient –admeto que aquesta és una opinió que es podria donar–, però, de qualsevol manera, pot estar segur, senyor diputat, que l'interès de cada un dels departaments de la Generalitat, i, per tant, del Govern en general, és de ser sensibles a aquesta problemàti-

ca i d'arribar-hi en la mesura de les nostres possibilitats. No hem de parlar, en aquest camp, de quina part de competència tenim, sinó que hem de parlar d'arribar amb tota la força que puguem a solucionar aquesta qüestió. Com he dit, també hem de procurar –i una raó..., amb un aspecte de prioritat– poder arribar a altres necessitats de la població necessitada del nostre país, però això no obsta, això no obsta perquè nosaltres hàgim d'estar presents en aquesta lluita solidària.

Moltes gràcies per la seva atenció. No sé si després m'hauré deixat coses per contestar, però, en tot cas, vostè me les refresca i aleshores, en el segon torn, les contestaria.

Moltes gràcies.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. En primer lloc, una esmena: he dit «honorable senyor Josep Vallvé» i volia dir «Joan Vallvé», ho dic perquè, de tota manera...

El tema del 0,7%. D'entrada, a veure, que quedi clar, senyor conseller, suposo que mai ningú de nosaltres diria: «És que ens sap greu; volem treure els diners destinats a això que en diem el Quart Món a Catalunya per passar-los a les cooperacions amb el Tercer Món.» Això, mai. I queda ben clar, a més, fins i tot per la composició d'una sèrie de comissions, de la Comissió de Política Social, de la Comissió d'Immigració, de la Comissió del Tercer Món, en el Parlament de Catalunya, que em penso que justament les sensibilitats són convergents –en el bon sentit de la paraula–, en aquest cas, amb una mateixa sensibilitat i amb una mateixa problemàtica.

El 0,7%? Home, diu: «No hem pogut...» No hem volgut, senyor conseller; en tot cas, de la mateixa manera com nosaltres som responsables d'allò que fem quan ho fem, també vostès, en tant que Govern, són responsables d'això.

I en aquest cas els compromisos eren prou explícits: la carta del senyor Miquel Roca al senyor Joan Gomis, responsable de Justícia i Pau; la formulació del tema amb una esmena del diputat Ferran Pont; la pràctica de la majoria de collegis professionals de Catalunya, que han tingut en això una sensibilitat enorme, i fins i tot formacions polítiques tan pobres com Iniciativa per Catalunya, que en el seu pressupost ha destinat un 0,7%, justament, a cooperació amb el Tercer Món.

Segon tema. És evident que, més enllà del 0,7%, són importantíssimes les altres actuacions. Ahir érem a la plaça Sant Jaume, hi érem com a mínim tres diputats d'aquí –el senyor Campuzano, el senyor Xavier Bosch i jo– per donar suport a una resolució d'aquest Parlament sobre el Sàhara. L'acte aquell era important, i era molt important que la gent que anava pel carrer, a la plaça Sant Jaume, veiessin que el Parlament de Catalunya estava a favor d'una situació extrema i que tant de bo no sigui més extrema el dia de demà.

Per tant, justament, molt sovint el que estem demanant són aquestes coses. Per exemple, a mi em preocupa que en aquest Parlament, en què en la comissió primera es va aprovar, a partir d'una proposició nostra, que fos difós l'informe Ford del Parlament Europeu sobre xovinisme i xenofòbia. No s'ha fet aquesta difusió, i en aquest cas no hem fet allò de dir: «Demanem com s'ha complert aquella proposta.» No es va fer en aquell moment, i era un informe important, perquè no parla només del xovinisme i de la xenofòbia: parla, justament, de les causes de la desigualtat, que són les que provoquen la immigració. En aquests moments, al Parlament de Catalunya hi ha una comissió, també, d'immigració i de treballadors estrangers, etcètera; seria importantíssim que aquest informe es difongués.

Les denúncies de situacions de desigualtat són molt importants; encara que no hi hagi competències, hi ha sempre competències morals –vostè ho deia, i estic totalment d'acord amb vostè–: les visites d'una gran càrrega política, i estic d'acord amb les que s'han fet i moltes més que es podrien fer. Catalunya és veritat que pesa al món; pesa al món per una cosa i per l'altra, pesa també per donar aquests testimonis. Pronunciament sobre situació de violació de drets humans en molts casos, en situacions d'angúnia, i d'angúnia, precisament, de molts llocs. Pressió sobre la diplomàcia espanyola, i això ho podem fer des del Parlament i això es pot fer des del Govern de la Generalitat, i és important per dir, doncs: «Per aquí no hi entrarem.»

Finalment, un tema que no voldria deixar-lo de dir: molt sovint ens plantegem o ens plantegen, i suposo que en aquest cas a tots nosaltres, en tant que polítics que ens passem la vida circulant per Catalunya, hi ha molta gent que ens diu: «La joventut passa de tot.» Mirin, això pot ser veritat en general; no ho sé, no sóc sociòleg de la joventut –ni ganes, anava a dir. Ara, el que sí que puc dir i assegurar és que en temes de cooperació amb el Tercer Món, en temes de solidaritat, la joventut està tenint en aquests moments un protagonisme fonamental.

Recordo que la setmana abans, divendres i dissabte abans de Diumenge de Rams, hi havia la II Festa de la Diversitat. Bé, la majoria de gent d'aquella Festa de la Diversitat que organitzava SOS Racisme era gent joveníssima. La vergonya meva és que la meva filla petita, que té setze anys, que estava allà amb un grup enorme de cooperadors i de col·laboradors voluntaris, em va dir: «Ah, vosaltres també veniu a coses de "progres"?» Bé, aquestes coses que et fan els fills de tant en tant i que n'hi ha com per sentir-se trist volen dir que, en total, ells se sentien que els protagonistes d'allà eren els més joves i no érem precisament nosaltres.

Per tant, en aquests moments, fins i tot des del punt de vista de la possibilitat de fer didàctica política de la joventut, el tema del Tercer Món és un tema que ens l'hem de prendre tots molt seriosament, perquè en aquest tema ens estem jugant no solament el nostre futur: ens estem jugant el futur dels equilibris del món, però també el futur de la joventut a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, molt breument, perquè estic bàsicament d'acord amb totes les seves apreciacions, no?

Jo ja he dit abans que això del 0,7% pot tenir diverses lectures: un pot creure que s'ha fet el que s'ha pogut, i un altre pensar que no s'ha fet el suficient. Per tant, ja ho he dit abans: aquesta és una qüestió que ja l'admeto; no que se s'hagi incomplert –almenys no l'hem incomplert, no pensem incomplir-la, almenys fins ara no s'ha incomplert– la carta del senyor Miquel Roca al senyor Gomis. Mai va posar que..., va posar que al final de la legislatura..., i això pensem que es podria complir.

No li puc contestar respecte a aquesta difusió d'aquest llibre a què vostè ha fet referència; no el coneixia. Per tant, doncs, l'únic que jo puc dir-li ara és que me'n preocuparé i que, en tot cas, li diré exactament com està i el que es pensa fer, i que, si això és un compromís, s'haurà de complir; com tots els compromisos, s'haurà de complir. Per tant, m'ocuparé que això sigui així.

Quant a pressió en aquest aspecte que vostè ha assenyalat, tant a través de la diplomàcia espanyola com a través de la mateixa actitud del Govern de la Generalitat, aquesta pressió ha existit. Vostè no haurà vist anar el president de la Generalitat a determinats països en una situació..., que estan en una situació no democràtica, per exemple, no? Per tant, aquesta pressió s'ha fet; el que passa és que nosaltres tenim les limitacions que tenim, i això s'ha de fer de la forma que nosaltres creiem que s'ha de fer. Però, aquesta pressió, tingui per segur que s'ha fet.

I completament d'acord amb vostè que la joventut no passa de tot. Jo moltes vegades dic que la joventut d'ara és molt millor que la de la meua època, i ho dic molt convençut i ho dic amb dades a la mà. El que moltes vegades tots plegats, mitjans de comunicació i polítics i tota la societat es fixa més en deu joves que aleshores tenen una conducta no adequada que en el gruix de gent que té una conducta molt solidària i extraordinàriament positiva. Jo he de dir que, de la quantitat de nois que passen pel meu despatx, d'entitats de voluntariat, la joventut és la majoritària. Bé, però, diuen: «Ja li toca, a la joventut.» Doncs no li tocaria del tot; vull dir, tanta obligació té la joventut de ser solidària i de tenir actuacions voluntàries com la gent gran, que a més té més temps, té més temps, i ara la gent gran està bé per possibilitar fer moltes coses, o com gent d'edat intermèdia.

Per tant, la joventut no passa de tot, i especialment no passa d'aquest tema –com vostè ha assenyalat molt bé–, que n'està molt sensibilitzada. La major part d'actuacions, per no dir gairebé totes les actuacions que es fan en aquest camp, des d'ambients confessionals, no confessionals, polítics, no polítics, cívics, del tipus que sigui, està de la banda d'aquesta qüestió. I, per tant, hem d'ajudar –que en la interpellació d'abans..., també en aquest camp hem d'ajudar

aquesta predisposició que hi ha, aquesta bona voluntat a donar-hi sortida i a ajudar-la.

Ja ho dic, potser no toca, de totes les competències, molt directes, del meu Departament, perquè Benestar Social hem d'encarar-ho aquí, però nosaltres, dintre dels paràmetres amb què mesurem les peticions de subvenció, aquestes que afecten la solidaritat al Tercer Món —ho he dit abans i ho reitero ara— són una de les que nosaltres prioritzem; després hi han altres coses, i a vegades s'hi arriba, a vegades no s'hi arriba, però aquestes són unes de les que prioritzem.

I no s'ha dit, però hi ha una qüestió que almenys jo insisteixo que nosaltres hauríem d'intentar ser solidaris. Nosaltres tenim, en aquests països del Tercer Món, moltes vegades, gent que hi tenim una especial obligació; sobretot parlo de països d'Amèrica, que és gent catalana que està en situació molt precària perquè les coses no els han anat bé, gent gran, que aleshores nosaltres hem de fer una actuació solidària amb tothom, però especialment amb aquells catalans que estan moltes vegades en situacions molt precàries i que hauríem d'intentar ajudar, no? Bé, això no s'havia dit, i ho dic jo perquè, a través de les meves vivències de quan vaig ocupar aquest càrrec, doncs, vaig veure que hi havia gent que necessitava aquesta atenció, catalana. A vegades, en això, no hi pensem prou.

Per tant, compti, senyor diputat..., jo li agraeixo molt la seva interpellació, perquè aquestes interpellacions, encara que sembli a vegades que no arriben a continguts ni a compromisos seriosos, marquen un nivell, marquen un sentit, que aleshores això és molt bo que es produeixi en el nostre Parlament, perquè això ens obliga a tots a..., ja ho estem prou, però a millorar la nostra sensibilitat, ens obliga a tots a comprometre'ns, més enllà del que potser, amb les coses que ens «apreten» cada dia sobre la taula, fem, amb una temàtica que és, evidentment, d'una importància cabdal per a la nostra pròpia qualitat humana i per a la qualitat del país que volem construir. Malament construirem cap país de qualitat si aleshores no som solidaris amb aquelles parts del món, amb aquella part de la humanitat que pateix i que està en una situació molt inferior a la nostra.

Per tant, jo vull acabar agraint-li la seva interpellació i esperant que, de mica en mica, anem constatant tots plegats que anem avançant en aquesta actuació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el creixement de l'economia a Catalunya

El punt següent de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el creixement de l'economia catalana, presentada pel Grup Parlamentari Popular. Per formular la interpellació, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després d'una interpellació sobre el Tercer Món, en farem una sobre el Primer Món.

El març d'aquest any, l'informe de la Fundació FIES, de les caixes d'estalvis, proporcionava una dada alarmant: l'economia catalana havia caigut l'any 1993 un 2,5%, el pitjor resultat d'Espanya a excepció feta d'Andalusia, que havia caigut dues dècimes per sota. La mitjana espanyola havia sigut del -1%, i això significa que el creixement català l'any 93 va ser dues vegades i mitja pitjor que la mitjana de l'Estat. També val a dir que l'any 93 hi van haver comunitats que van créixer significativament, com Castella-Lleó, un 2,8%, o les Canàries, amb un 2%. I si agrupem el resultat de creixement dels tres anys, del 91 al 93, el pitjor resultat també és el de Catalunya, junt amb Andalusia.

Per tant, una comunitat com la nostra, que està considerada un dels quatre motors d'Europa, que sempre ha tingut vocació històrica de ser el motor econòmic d'Espanya, ara és el fanalet vermell d'aquest tren de disset vagons del qual formem part. Aquesta és una situació nova, una situació humiliant per a Catalunya.

Estem segurs que el Govern de la Generalitat haurà donat a aquest fenomen preocupant i dolorós la seva atenció, i d'això voldríem parlar avui aquí. Voldríem conèixer el seu diagnòstic, voldríem conèixer, des del seu punt de vista, quines són les causes d'aquest declivi, quines mesures pensa adoptar a Catalunya, fonamentalment a través dels pressupostos dels dos exercicis pressupostaris que queden d'aquest mandat, i també a Madrid, a través de la seva influència decisiva com a soci del Govern socialista, minoritari.

Naturalment, el que no volem són detalls, perquè el temps restringidíssim d'una interpellació com aquesta no és prou. Voldríem saber criteris generals, filosofia bàsica; fins i tot és bo que el temps sigui molt reduït, perquè podem evitar les branques per anar directament al tronc de l'arbre i assabentar-nos dels grans eixos de la seva anàlisi de la situació.

Creuen vostès, des del Govern, que s'està produint una autèntica recuperació? Quins són, segons vostès, els indicadors que permeten saber si una recuperació és sòlida i és durable? Quina és la dependència de factors externs? Quina és la dependència de l'acció del Govern aquí i del Govern a Madrid? Hem de seguir el cicle de manera passiva o, en canvi, podem posar en marxa estratègies intel·ligents, capaces de protegir-nos de futurs períodes de recessió? Quines han de ser aquestes estratègies?

Jo em permetré, senyor conseller d'Economia, avançar-li algunes de les nostres idees en aquest camp per facilitar la resposta i per obrir el camí a un intercanvi útil de punts de vista. Com que suposo que vostè estarà una mica deprimat per la recent i significativa rebaixa de la confiança internacional que mereix el deute públic de la Generalitat, procuraré que la meua intervenció sigui constructiva, suau i balsàmica: no voldria afegir nous motius de disgust a un càrrec com el seu, que ja té suficients motius de preocupació diària.

Des del nostre punt de vista, no s'està produint una autèntica recuperació. Alguns índexs estan menys malament que fa sis mesos, cosa que dita després d'un any com el 93, que va ser el pitjor, econòmicament parlant, dels últims trenta anys, no és com per posar les campanes a batejar. Hi ha dades, en principi, favorables: Espanya ha crescut el primer trimestre un 0,8% del producte interior brut; Catalunya, fins a abril, ha crescut un 0,4%, és a dir, estem creixent a un ritme que és la meitat del global espanyol; els tipus d'interès a curt termini han baixat, encara no han arribat al mercat que percep l'usuari ordinari, però efectivament han baixat; el turisme, fins a abril, ha millorat una mica, un 10%; l'atur, efectivament, registrat fins al mes de maig ha baixat de 26.000 persones; els automòbils han pujat una mica la seva matriculació, el primer trimestre un 15%; els salaris s'han moderat el primer trimestre, només han pujat mig punt de poder adquisitiu...

Però totes aquestes dades favorables i altres moltes que podríem citar i que han estat degudament propagades pel Govern Socialista i els seus socis d'aquí, de casa nostra, requereixen ser posades, totes aquestes dades han de ser posades en perspectiva.

A Espanya —i a Catalunya— es crea ocupació per damunt del 2,5%, i després de la reforma laboral potser del 2%; per tant, creixements del 0,4% són realment decebedors. Els tipus d'interès vénen determinats per factors aliens: Bundesbank, devaluacions... El turisme..., és ben conegut que en aquests moments la Mediterrània està amb un clima d'instabilitat molt intens, i també les successives devaluacions han fet que la pesseta sigui molt més atractiva per al turista; però és obvi que ningú de nosaltres ni creu ni vol que les guerres i el fonamentalisme islàmic i els seus excessos siguin eterns, i tampoc volem que les devaluacions continuïn, perquè tenen un límit.

L'atur ha baixat menys d'un 1% sobre un total de més de dos milions set-cents mil aturats registrats i, sens dubte per factors estacionals, l'any passat, el 93 al maig també va baixar una mica l'atur. Als automòbils, després de l'any 93, que va ser un any negre per al sector, no es podia caure més baix; la moderació salarial, és obvi que es moderava o venia ja el col·lapse final... Per tant, són dades totes elles d'una gran feblesa, tant en el seu volum com en el seu significat, i quasi totes absolutament alienes a l'acció del Govern.

Però després hi ha les dades desfavorables, que, d'aquestes, no se'n parla. En el primer trimestre la inversió ha caigut a Espanya quasi un 6% i la demanda interna, una mica més del 2% —en el primer trimestre. Però, dintre de la inversió els béns d'equip han caigut un 10%. I, dintre de la demanda interna, el consum privat ha caigut quasi un 2%. El dèficit públic gener-maig només ha baixat un 10% respecte al que va fer en el mateix període de l'any 93, que va ser absolutament esgarriador.

Hi ha un aspecte que cal remarcar. Fins a l'abril el dèficit públic havia caigut un 20% i en un mes, el mes de maig, ha fet un salt de 600.000 milions de pessetes a 1,2 bilions, la qual cosa demostra la fragilitat de les conclusions optimistes

que de vegades sentim a la que salta una dada temporalment favorable. La desviació pressupostària de l'Estat fins al maig quasi arriba a 200.000 milions de pessetes; la borsa està molt feble; el diner extern abandona posicions en pessetes a un ritme molt, molt viu; i els tipus a llarg termini pugen perillosament, la qual cosa demostra un deteriorament greu de la confiança.

El PSOE, i també Convergència i Unió, han muntat una gran operació mediàtica de magnificació de qualsevol espurna positiva; de silenci, quan es veu que no hi ha tal; cal deixar clar que, mentre la demanda interna, la inversió i l'ocupació estiguin en l'estat lamentable que estan, parlar de recuperació és fer voluntarisme, electoralisme o, simplement, intentar una presa de pèl.

No estem assistint a una veritable recuperació. Això cal dir-ho a la gent; cal dir el que passa, i vostès no expliquen a la gent la veritat. Per resoldre un problema cal tenir clar quin és el problema, deia l'Ortega que el pitjor que ens pot passar és no saber el que ens passa. I vostès o no volen assabentar-se'n o no els interessa assabentar-se'n. Però per això hi ha l'oposició, per impulsar l'acció del Govern en la direcció correcta, i a més ho fa gratis. (*Remor de veus.*)

Ara bé, com suposo que el PP els mereix poca confiança, perquè és una organització «perillosa», que pretén, per exemple, que l'Institut Català de Finances concedeixi crèdits o avals sense llançar per la claveguera el diner del contribuent, i altres capricis exòtics d'aquest estil, deixem que sigui una altra institució la que parli, una que els inspire a vostès autèntica confiança: sembla que el Banc d'Espanya pot ser una elecció apropiada. I l'informe que el Banc d'Espanya ha fet públic fa una setmana diu coses com aquesta: «La expansión de las administraciones públicas ha originado un aumento ininterrumpido del número de asalariados públicos. De acuerdo con esta tendencia, la proporción del trabajo nacional que se destina a producir servicios públicos gratuitos y a redistribuir la renta y la riqueza nacionales va siendo cada año más elevada, mientras que los puestos de trabajo en los sectores que producen bienes y servicios en el mercado van disminuyendo.» Senyor conseller, sembla que això està clar. Estic segur que vostè ho ha entès. Segur que vostè ho ha entès, perquè un any recessiu com l'actual ha permès que l'Administració de la Generalitat augmenti amb 1.900 funcionaris, arribant a l'agradable xifra de 110.000 funcionaris, cosa que no està gens malament. Per tant, això de l'«aumento ininterrumpido del número de asalariados públicos», vostè ho coneix molt bé, més que conèixer-ho, ho viu i gosaria dir que, més que viure-ho, en frueix.

Però tornem a l'informe del Banc d'Espanya, a veure si ens dóna nova llum sobre la qüestió que estem tractant: «El mantenimiento durante un prolongado período de un elevado déficit estructural en las cuentas públicas ha tenido consecuencias negativas sobre el crecimiento del producto potencial de la economía. El efecto más evidente del déficit público ha sido expandir la capacidad de gasto de la economía en su conjunto por encima de sus posibilidades de generar ingresos, propiciando así una ampliación del déficit

exterior o, lo que es lo mismo, una insuficiencia del ahorro para financiar la formación bruta de capital.» Sembla interessant.

I el Banc d'Espanya diu coses, moltes més coses, totes apassionants, però n'hi ha una, última, que li diré, queestic segur que l'interessarà particularment: «Al mismo tiempo, la carga de intereses que alimentaba el creciente nivel de deuda pública y el peso creciente de los pagos de transferencia de los presupuestos estatales restringieron severamente los márgenes de actuación anticíclica de la política fiscal.» Oi que li sona familiar, tot això, senyor conseller? Com no li pot sonar familiar si el Govern de Convergència i Unió, l'any 93, es va desviar d'allò inicialment pressupostat en 220.000 milions de pessetes, un 15% del total del pressupost molt per damunt del mateix Govern socialista, que es va desviar només un 11%, i aquest any en curs ens hem endeutat per 107.000 milions de pessetes més, amb la qual cosa el total del deute arriba ja quasi al mig bilió de pessetes, la qual cosa representa 67.000 milions d'interessos, o sigui, que tot, pràcticament tot l'endeutament addicional és per pagar interessos. Embolica que fa fort i empeny, que fa baixa-da.

Quant a «redistribuir la renta y la riqueza nacionales», s'ha de reconèixer que vostès ho fan amb gran entusiasme. Els criteris que segueixen són discutibles, perquè a les universitats se'ls deuen 20.000 milions del Pla quadriennal que acabava l'any 92. I ara les universitats estan en el límit del col·lapse financer. Però, això sí; paguem un milió de pessetes diàries de lloguer del Palau de Mar per a la Conselleria de Benestar Social, que edita una revista molt instructiva que es diu *Catalunya, barri a barri*: del seu número 7 s'han tirat un milió i mig d'exemplars; cost: 77 milions de pessetes, en la qual el conseller de Benestar Social surt fotografiat disset vegades. És a dir, després d'una simple multiplicació, redistribuïm la renda dels catalans perquè els que no poden seguir siguin reconfortats dels seus patiments contemplant 25.000 milions de fotografies del conseller Comas. (*Remor de veus.*) Reconec que nosaltres ho faríem d'una altra manera. En comptes de pagar 360 milions de pessetes l'any de lloguer d'un edifici emblemàtic i luxós per des d'allí protegir «els que no poden seguir», hauríem invertit la meitat d'aquest diner cada any per comprar un edifici, menys emblemàtic i menys luxós, en un termini d'uns deu anys, però amb suficient espai i situat en un barri menys impactant, i no se'ns hauria ocorregut mai consolar «els que no poden seguir» amb 25 milions de fotografies del senyor Josep Curto (*rialles*), per posar un exemple...

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Estic acabant, senyor president. (*Remor de veus.*) Del senyor Josep Curto, per posar un exemple d'un diputat del nostre Grup que sigui com a mínim tan fotogènic com el conseller Comas. (*Rialles i remor de veus.*) En canvi, hauríem pagat a temps la universitat, a partir de la idea —probablement equivocada— que és millor per a la prosperitat del país que les universitats puguin for-

mar bons professionals i fer recerca que no inundar fins a l'últim racó de Catalunya amb l'effigie del conseller.

Però ja se sap que el Partit Popular té la consciència nacional una mica feble i que ningú és perfecte. (*Remor de veus.*) En fi, senyor conseller, ja veu per on van les nostres preocupacions i les nostres inquietuds. Per això ens agradaria saber si comparteixen vostè i el seu Govern els plantejaments del Banc d'Espanya. I, si els comparteix, ens agradaria saber, també, si en l'exercici del 95 tenen vostès la intenció de congelar la despesa pública de l'Administració de la Generalitat. És a dir, en termes concrets, si tenen la intenció de mantenir l'increment pressupostari per sota de la inflació prevista del 3,5%. I ens agradaria saber també si en l'exercici del 95 pensen congelar el creixement del volum de l'Administració i mantenir estable el nombre d'assalariats públics de la Generalitat.

I una última cosa que voldríem conèixer és si vostès es decidiran d'una vegada, en els pressupostos de l'Estat del 95, utilitzant la seva capacitat decisòria davant el Govern socialista, a impulsar les reformes estructurals que Espanya i, sobretot, Catalunya necessiten: la reforma de l'Administració, la reforma fiscal, la liberalització dels serveis públics en règim de monopoli, privatitzacions i reforma del sistema de protecció social. O seguiran, com fins ara, fent llameries microeconòmiques en un entrellat gegantí de malbarataments, rigideses i ineficàcies.

I si li preguntem tot això, senyor conseller d'Economia, és perquè creiem, com creia Cambó, que hi ha dues maneres segures d'arribar al desastre: una, demanar allò que és impossible; dues, retardar allò que és inevitable. Per això els instem que no retardin més que allò que és inevitable sigui possible.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. S'ha desviat un 60% del seu temps. (*Remor de veus.*) Té la paraula el conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra i Moner): Senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Vidal-Quadras ha començat parlant del que havia passat a l'economia catalana l'any 93. Efectivament, l'economia catalana l'any 93 va decreixer un -2% i el conjunt de l'economia espanyola, segons les xifres del senyor Vidal-Quadras, és un -1%; segons les nostres, un -0,8%, encara més a favor d'ell.

Però això és un fenomen que no és la primera vegada que passa. Aquí és allà on diferim del senyor Vidal-Quadras. Precisament ell ha acabat citant el polític Cambó, i el polític Francesc Cambó em sembla que als anys trenta deia que per a l'economia de Catalunya era molt més important un any de pluges a Castella i Andalusia que l'evolució del comerç internacional. Això no sé si era ben bé cert als anys trenta, però en tot cas segur que no ho és avui; des del nostre ingrés a la Comunitat Econòmica Europea estem indissolublement lligats amb l'evolució del que passa a Europa. És impensable creure que hi pot haver expansió al nostre país si no hi ha un moviment expansiu a tot Europa i és impensable pen-

sar que no hi haurà recessió o crisi en el nostre país si hi ha crisi a Europa. El que passa, i això ho diu el professor Fuentès Quintana, és que en aquests últims anys Espanya amplifica els moviments cíclics europeus, i que dins d'Espanya, Catalunya els amplifica més. Per tant —això s'ha dit des d'aquesta tribuna diverses vegades—, quan hi ha crisi, quan hi ha recessió, és més forta a Catalunya; quan hi ha recuperació, quan hi ha expansió, normalment —i esperem que sigui així també en el futur—, és més forta a Catalunya. I això, per què? Segurament perquè tenim una economia on el sector industrial té més pes, i és un sector industrial que té determinades característiques. És a dir, és un sector industrial manufacturer, transformador, no d'indústria bàsica, de productes que van directament al consum i, per tant, molt més sotmès a la competència internacional.

L'any 81, any de crisi, Catalunya va tenir un decreixement del -2,7% i Espanya del -0,2. Per tant, també vam tenir la crisi, aquí, l'any 81, més forta que a la resta d'Espanya. El 82 també vam créixer menys que Espanya. El 83 també; el 84, una mica més, i el 85, molt menys que Espanya. I és en els anys de la recuperació —86, 87, 88, 89 i també fins al 90 i el 91— que ja eren anys en els quals es començava a veure la recessió, nosaltres vam anar molt per sobre de l'Estat espanyol. Entre el 85 i el 90 vam tenir un creixement mitjà del 5,1%, que és molt important, que hauríem de comparar amb un creixement mitjà de l'Estat espanyol, del 4,2% i comparar amb un creixement mitjà d'Europa, de la Comunitat europea, del 2,9. Per tant, senyor Vidal-Quadras, és efectivament aquest lligam amb Europa que ens fa molt dependents d'aquesta evolució.

Pensi que les exportacions nostres, en un 65% van als països de la Comunitat; les importacions, en un 70%, vénen dels països de la Comunitat, i això, l'any 85, és a dir, abans del nostre ingrés a la Comunitat Econòmica Europea, aquestes xifres se situaven al voltant del 54. Per tant, s'ha produït un lligam molt fort amb aquests països. Ara, de fet, a part la descripció d'aquest any 93, vostè en la seva interpellació fa tota una sèrie de consideracions. Jo no li respondré a totes, perquè ha parlat de temes tan diversos que seria impossible —fins i tot, utilitzant el seu temps, de respondre-li—, dins del seu estil literari i dispers, però jo el que sí que li vull dir és que la tendència sembla que ha canviat. No ho sembla: ha canviat.

Hi han símptomes de recuperació econòmica que vostè no vol veure, i que el seu partit de Madrid tampoc vol veure, i aquesta recuperació econòmica, el que convindria és consolidar-la i que fos més. Però, per exemple, si després d'un decreixement d'almenys un 2% l'any 93, a Catalunya, segons les nostres dades, en el primer trimestre tenim un creixement del 0,8%, superior al creixement total espanyol que va dir el Banc d'Espanya del 0,5, i que després l'INE ha transformat també en un 0,8, coincidint amb la previsió del Govern de la Generalitat i també de la Cambra de Comerç més o menys, vol dir que la tendència ha canviat; la tendència ha canviat i d'un decreixement i d'una situació molt greu hem passat a una situació millor. I tots els indicadors van en

aquesta línia, senyor Vidal-Quadras; és a dir, primer el creixement importantíssim de les exportacions, que se situa al voltant d'un 40%; les importacions, que havien anat molt fluïxes l'any 93 i que també creixen en el primer trimestre del 94, se situen per sobre del 20%; els consums típics indicadors d'un creixement del sector industrial, que és el consum d'energia elèctrica o el consum de ciment per a l'obra civil i per a la construcció i sobretot per a l'habitatge; les perspectives turístiques, la venda de sòl industrial, és a dir, l'Incasol, en el primer trimestre d'aquest any, ha venut la mateixa quantitat de sòl industrial que en tot l'any 93, i si comparem el primer trimestre de l'any 94 amb el primer trimestre del 93, sis vegades més. Però també —i això lliga amb el dèficit de la Generalitat que vostè també ha tractat—, doncs, per exemple, la recaptació, amb un impost que tenim nosaltres, que és molt sensible a l'activitat econòmica, com és el de transmissions patrimonials i que estem recaptant amb una mitjana d'un 10% per sobre del que recaptàvem l'any anterior.

L'índex de producció industrial, que portava anys, mesos baixant i que en l'últim trimestre del 93 ja indica una certa recuperació i que torna a pujar d'una manera clara l'any 94, i després també les dades de l'atur —si després tinc temps, hi entrarem amb més detall.

I això ho dèiem ja al final del 93, perquè, en definitiva, el 94 ha rebut del 93 una herència millor que la que el 93 va rebre del 92. El 92 va ser un any en el qual els grans esdeveniments de l'Expo i dels Jocs Olímpics ens van fer denunciar a tots plegats tard que era un any d'una situació econòmica molt difícil, i l'herència que el 93 va rebre del 92 era molt dolenta.

Si m'ho permet, molt breument, li diré per què l'herència que el 94 rep del 93 és millor, i, això, li indicaré què s'ha fet en el pressupost del 94, aquests «petits retocs microeconòmics», que vostè diu d'una manera menyspreadora, tot això ens permetrà fixar quin és el global de l'herència que el 93 deixa al 94. Miri, les partides de passiu i les partides d'actiu, com en tota herència. L'any 94 la partida de passiu que es rep del 93 és la recessió compartida dels països de la Comunitat Econòmica Europea. Això em serveix per dir que això ha canviat a Europa i, per tant, com que Europa ja té una recuperació important, sobretot en un país com Alemanya, també a França i també a Itàlia, tot això influeix en Catalunya. Vostè dirà que això és l'efecte exterior, però és un fet.

La dada més greu l'any 93, i que deixa el 93 al 94, és la caiguda de la inversió, i efectivament aquest és un tema important que se segueixi, si es recupera, perquè —em sembla que ho deia Helmut Schmidt— la inversió d'avui són els beneficis de demà i els llocs de treball de demà passat, per tant, és enormement important que la inversió es recuperi, però, en tot cas, no hi ha una caiguda d'inversió com la que hi va haver el 93, sinó que realment hi ha més inversió.

Hi va haver una caiguda del consum privat molt important, i una pujada de l'estalvi, sobretot per la inquietud de cara al futur; sembla que el consum privat també s'està recu-

perant. Després, l'ocupació –i si tenim temps hi entrarem. Jo crec que les dades de l'ocupació i de l'atur evolucionen d'una manera més favorable, no satisfactòria, del que podríem preveure.

El dèficit públic, en augment, és evident. El dèficit públic, en un any com el 93, que era un any de la convergència dels acords de Maastricht, que el Govern socialista d'aquell moment, equivocadament al meu entendre, va fixar un objectiu per al 96 de l'1%, els senders de convergència que ens vam imposar totes les administracions va ser impossible que es complissin. La baixa dels ingressos a l'Estat, la baixada dels ingressos a Catalunya, l'augment de la despesa a Catalunya, l'augment de la despesa d'aquelles partides ampliables van fer que realment tinguéssim, l'any 93, una evolució del dèficit desfavorable, que convé corregir l'any 94 i que esperem corregir, en primer lloc amb l'increment dels ingressos, en part degut a l'evolució econòmica, i, en segon lloc, amb un control gran, fins i tot amb una reducció de la despesa aprovada per aquest Departament i que s'ha fet en els consells executius d'aquestes últimes setmanes.

Ara, hi han unes partides d'actiu importants; en primer lloc el canvi realista de la pesseta; la baixa dels tipus d'interès, que ha estat una petició constant nostra –«nostra» vull dir de Convergència i Unió–, i que evidentment l'ha decidit el Bundesbank –senyor Curto, no s'esveri–, l'ha decidit el Bundesbank i per això ho ha pogut fer el Banc d'Espanya.

Hi ha hagut aquesta recuperació de les exportacions degut al canvi de la pesseta, hi ha hagut un millor comportament de la inflació i ens hem de preguntar, respecte a l'economia espanyola, senyor Vidal-Quadras, dos problemes grans de l'economia espanyola. En primer lloc, per què la nostra economia genera més atur que les altres economies? Vostè sap que el president Clinton, a Detroit, va fer un discurs important en el qual deia: «L'economia dels Estats Units té menys atencions socials, té avui dia salaris més baixos, però genera més ocupació. Les economies europees tenen més atencions socials, salaris més elevats per als que treballen, però té molt atur.» Per tant, nosaltres creiem que, en general, hi han unes rigideses laborals a Europa que dificulten la creació d'ocupació i que Espanya té més dificultat per crear ocupació perquè encara té més rigideses i, per tant, em sembla –ho dic sincerament– que per a la creació de llocs de treball, per a la creació d'ocupació –i això ja s'ha vist en els mesos de març, d'abril i de maig d'enguany–, la reforma del mercat laboral hem d'acabar de veure com evoluciona, ha estat un factor positiu i una bona herència l'any 93; una herència que el 93 ha deixat al 94.

Però l'economia espanyola té una altra dificultat: li és molt difícil també, en anys de recessió, disminuir el diferencial d'inflació amb els països més estables de la Comunitat Econòmica Europea. No parlo ara d'Alemanya perquè ha tingut un problema d'inflació degut a la reunificació, però normalment, en els últims anys, ha estat un dels països més estables; em refereixo a França i em refereixo al Benelux, en el seu conjunt, que és el bloc econòmicament més sòlid i més estable.

Tenim dificultats per disminuir el diferencial d'inflació i, aleshores, la gran pregunta és que, com que els preus de les mercaderies ja estan sotmesos a la competència internacional i, per tant, regulats per la competència internacional, segurament els preus dels serveis i dels mercats de serveis són els que incideixen en aquesta inflació i, per tant, amb això responc una de les seves preguntes, en el sentit de creure que, efectivament, de la mateixa manera que s'han de treure rigideses del mercat laboral, s'han de treure rigideses de tota una sèrie de mercats de transports, de telecomunicacions, fins i tot de determinades professions que són generadores d'inflació.

I després un factor positiu, també: són menys incerteses polítiques quant a la construcció d'Europa i al GATT.

Què hem fet nosaltres? Amb la nostra influència, que vostè diu, en la política espanyola –i coincidint amb el Partit Socialista amb els pressupostos de 1994, i ens agradaria que en els pressupostos del 95 això es pogués accentuar– hem posat l'accent d'una manera molt clara sobre l'economia productiva, amb una sèrie de coses, evidentment modestes, però que jo crec que són coses que cal atacar, que és, per exemple, tota una sèrie d'incentius fiscals, que segurament cal aprofundir i sé que és difícil la contradicció d'aprofundir els incentius fiscals quan hem d'estar vigilants dels ingressos i hem d'estar vigilants sobre el dèficit públic, però sempre, com sempre, és una qüestió d'equilibri i jo crec que s'hauria d'insistir en els incentius fiscals en temes essencials per a les empreses espanyoles i per al teixit d'empreses catalanes com són la internacionalització; l'exportació; l'R+D i, sobretot, la formació, tant en programes de formació interns de l'empresa com de la formació externa. I després tota una sèrie de mesures fiscals que s'han iniciat i que cal continuar, per exemple, un impost de patrimoni sobre els actius productius de l'empresa familiar o els terminis per al pagament de l'impost de successió, i en l'impost de successió, probablement també, la desgravació o quasi desgravació d'aquests actius productius. Incidir en una sèrie de desgravacions fiscals en temes tan importants com aquests, que afecten directament la competitivitat de les empreses, i després incidir en uns programes horitzontals de suport a les empreses que vagin en la mateixa línia d'internacionalització d'R+D i de formació, nosaltres hi pensem insistir des de la nostra perspectiva, com també potser iniciar passos de reforma fiscal o de determinades reformes, com per exemple intentar veure si es poden traspasar quotes patronals de la Seguretat Social a IVA, per, en definitiva, alleugerir les empreses. Perquè la nostra teoria és que en els espais oberts que s'estan configurant –i Catalunya i Espanya, havent-se transformat en economies obertes, que és el fet més important que ha passat en els últims quinze anys–, en aquests espais, evidentment, competeixen les empreses. Però les administracions tenim l'obligació, si podem, de crear uns entorns que no generin desavantatges a aquestes empreses i, per tant, a nosaltres, tant en la política espanyola com en la política catalana, ens agradaria poder incidir en aquestes desgravacions fiscals i en aquest suport a les empreses i a tot

el que representa el món de l'empresa i, després, en la política catalana, en el nostre pressupost, continuar una línia, doncs, de laboratoris, de suport a les universitats, de contactes universitat-empresa, de política de qualitat, de política d'internacionalització, reforçant la tasca —jo crec molt important— que ha fet el Copca i la xarxa de laboratoris que vostè, a més a més, per vocació, coneix perfectament i que cal intensificar la seva tasca.

M'agradaria parlar d'un tema important; quan he parlat dels indicadors, n'hi ha un que és bàsic, que és el de l'atur; és a dir, en aquest aspecte es confirma una suavització del problema, podríem dir, per no fer cap triomfalisme, que en el cas de les dades d'atur registrat —vostè sap que sempre hi ha la contradicció entre les dades de l'Inem—, on Catalunya se situa al 13,6%, a comparar amb Espanya amb el 18,1%, i per tant, tenim un diferencial del 4,5 i, en canvi, les dades de l'EPA —que alguna cosa passa perquè la contradicció és tan gran— que ens situem nosaltres a un 21,7% a comparar amb el 25,2%. Però, en tot cas, les dades d'atur registrat indiquen que aquest, fins i tot, disminueix, en termes absoluts, durant els mesos de febrer, març, abril i maig. I em sembla que això és una dada molt important —i amb això li responc part de la seva pregunta—, és l'indicador més important de recuperació; evidentment, insuficient, però és un indicador molt important i que jo crec que es deu tant als símptomes clars de recuperació econòmica, sobre els quals no hem de ser triomfalistes, com també a la reforma laboral, que té també les seves conseqüències i que hem de confirmar.

En tot cas, senyor Vidal-Quadras, finalment dir-li que, sobre el tema del Moody —veig que hi ha impaciència a la sala i, per tant, no m'allargaré (*rialles i remor de veus*)—, sobre el tema del Moody, jo crec que aquesta rebaixa que se'ns ha fet i que, segons ens sembla, anirà seguida d'altres rebaixes, segons ens ha comunicat Moody, en altres administracions —però no cridem el mal temps—, doncs, em sembla que efectivament és a causa d'una situació en la qual el dèficit per la baixada d'ingressos i per unes despeses que han anat més enllà del que era desitjable, sobretot en determinades partides ampliables de Sanitat o de Treball, doncs, estem fent un esforç, perquè vostè sap que, aquestes qualificacions, la que teníem era molt bona, la que tenim ara, evidentment, no ho és tant, però ens permetrà d'acudir també als mercats internacionals i de complir amb les nostres previsions, però em sembla que aquestes són situacions recuperables, i li vull dir, senyor Vidal-Quadras, que almenys jo, modestament, faré tots els esforços que estiguin a la meua mà per recuperar aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Vidal-Quadras pot formular la rèplica.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè ha dit que l'economia catalana és una economia industrial i que per això és molt sensible als canvis de cicle, però vostè el que no ha dit, senyor Alavedra, és que cada vegada que hi ha un canvi de cicle, l'economia catalana, que és molt industrial, pateix un deteriorament que

en molts aspectes és irreversible, i això es va produint des de fa setanta o vuitanta anys. Si no ha llegit el treball del professor Pedro Nueno, del IESE, sobre l'impacte dels canvis de tecnologia industrial a Catalunya en el que va de segle, si no el té..., si el té, repassi'l; si no el té, que el professor Nueno l'hi enviï i l'hi dediqui, perquè li asseguro que l'interessarà molt. (*Remor de veus.*)

El carrer no ha notat, no ha percebut aquesta recuperació: el producte interior brut ha pujat vuit dècimes; la insatisfacció nacional bruta és molt alta. En tota la seva intervenció, en la seva resposta, que jo la hi agraeixo pel to, pel rigor i per, en fi, la seriositat que a vostè el caracteritza, el que li vull retreure és la passivitat que traspuava. Espanya, Europa, el Bundesbank..., el veia a vostè molt budista; sigui vostè més calvinista, o sigui, agafi una mica d'empenta per enfrontar la situació, no esperi que ens caigui la fruita de l'arbre. (*Remor de veus.*) Si no aprofitem aquesta petita recuperació o pseudo-recuperació que estem vivint, passarà el tren una altra vegada i ens tornarem a trobar, d'aquí a uns anys, pitjor que estem ara. S'han de mirar les coses a llarg termini, senyor Alavedra: jo crec que vostè coincidirà amb mi que no es pot sempre estar mirant l'horitzó immediat. Si vol que li faci una paràfrasi del Helmut Schmidt, la passivitat d'avui és el dèficit de demà i els aturats de demà passat.

Jo li he demanat què pensen fer. El diagnòstic que vostè fa és correcte i jo el comparteixo en gran mesura, però jo he dit: què pensen fer? I no solament és el Banc d'Espanya que dóna la pista: hi ha altres autoritats ben reconegudes en el seu prestigi i la seva solvència que estan dient cada dia el que cal fer, que vostès poden fer aquí, amb l'1,6 bilions de pessetes que tenen, i que vostès poden fer a Madrid, forçant els seus socis —o, segons diuen males llengües, «ostatges»— socialistes a fer la política correcta. (*Remor de veus.*)

A la cimera de Corfú, fa pocs dies, què es deia? Que la represa del creixement econòmic no serà suficient per resoldre el problema de la desocupació, que requereix reformes estructurals, tant en els estats membres com en la mateixa Unió en la seva globalitat, i parlaven de reducció de costos no salarials, que vol dir menys despesa pública; parlaven d'augment de productivitat destinat a inversió i a ocupació, la qual cosa vol dir moderació salarial, però també vol dir menys despesa pública, i, sobretot, deien: «perseverar en el rigor pressupostari», que és el que vostès no han tingut mai, senyor Alavedra; vostès, en els últims set anys, han tirat de veta d'una forma que jo només puc qualificar de desgavellada. En un any com aquest, el 94, després del pitjor any en trenta anys, vostès pugen el pressupost de la Generalitat dos punts per damunt de la inflació i s'endeuten en cent mil milions més, i després Moody els castiga, perquè Moody els castiga perquè tenen un dèficit, que està en contra dels criteris de Convergència, i perquè vostès estan vivint, com tots els catalans, una recessió econòmica greu a la qual vostès no fan front de manera decidida.

L'informe de l'OCDE anual sobre Espanya, que va acabar el passat mes d'abril, què diu? Diu que si Espanya vol avançar en la convergència que li marca el tractat de la Unió

Europea ha de fer esforços pressupostaris encara més valents. Miri què li dic, senyor conseller: encara més valents. Jo no l'he vist a vostè valent en aquesta tribuna; l'he vist resignat. No, no, valent. Això és una manera eufemística de dir que estem estirant més el braç que la màniga. Pugi aquí i reconegui-ho: «hem estirat més el braç que la màniga». Ara, l'Administració de la Generalitat i el Govern socialista, gràcies a la nostra influència, s'estrenyeran de veritat el cinturó i, d'aquesta manera, se'l podrà afuixar la petita i mitjana empresa i podrà crear riquesa i ocupació. Però digui-ho amb tota claredat. No li faci por dir-ho, perquè és el que la gent espera que algú digui, algú que governi, amb valentia i amb decisió. Doncs, digui-ho. I aleshores potser això impulsarà, potser això marcarà un clima de psicologia optimista que, d'acord amb una intervenció com la seva, no ha estat estimulante, perquè –ja li ho dic– l'he vist, a vostè, molt resignat.

L'informe de l'OCDE diu: «reforma de programes socials, reduir pèrdues d'empreses públiques, acabar amb els abusos i frau del sistema de protecció social, reformes estructurals, reducció severa del dèficit...» Això és el que s'ha de fer. I això ho diu l'OCDE, no ho diu el PP –que ja se sap que tot el que fa i diu és per fer la guitxa al PSOE i a Convergència–: ho diu l'OCDE, que no té com a objectiu molestar ningú, i, menys que ningú, Convergència i el PSOE.

La Confederació Espanyola de Caixes d'Estalvi, que celebrava també fa pocs dies la seva seixanta-novena assemblea, deia exactament el mateix: «reducció del dèficit, liberalització dels serveis públics, disciplina antiinflacionària...» I sap qui va clausurar aquesta assemblea? El senyor Pastor, el senyor Alfred Pastor, secretari d'Economia, socialista. I sap què va dir?: «Coincideixo plenament amb aquestes conclusions i amb aquest diagnòstic.» Bé, doncs, aleshores faci-ho. És qüestió que allò que tothom diu que s'ha de fer, fer-ho. Perquè el problema és estructural i és profund, i vostès sembla que no ho entenguin o no ho vulguin entendre, i això s'ha de reconèixer i s'ha d'actuar en conseqüència.

El senyor Pujol, fa pocs dies, el president de la Generalitat, deia: «Pensar que l'economia del país anirà bé amb una altra política és ingenu.» No, el que és ingenu o, millor dit, és equivocat és pensar que el país pot anar bé amb la mateixa política. Per tant, hi ha, com veu vostè, una discrepància conceptual de fons. S'ha d'aprendre de l'experiència, i vostès sembla que tenen certa dificultat a aprendre de l'experiència. Quan vostè recordava que entre el 86 i el 90 Catalunya va tenir creixements espectaculars, per damunt de la mitjana europea, per damunt de la mitjana espanyola, deia vostè una gran veritat, però reconegui també que durant aquests anys d'aparent prosperitat vostès van gastar i gastar, sense mesura i sense fre, i, en canvi, quan va arribar la caiguda en picat, entre el 91 i el 93, en comptes de ràpidament prendre mesures, no, no, van seguir gastant per damunt de les nostres possibilitats. (*Remor de veus.*) I això es paga. Si vostès són insensibles al cicle econòmic, senyor Alavedra,

al final el país no podrà aguantar. Si vostès es mantenen invariables, augmentant el volum del pressupost, del deute, el volum de l'Administració, controlant, tutelant, intervenint, dirigint, subvencionant, avalant, menyspreant tot el que sigui austeritat, optimització de la despesa, rendibilitat i oportunitat, és impossible, senyor Alavedra, que puguem combatre la recessió de forma eficaç.

Vostè diu que gràcies a la seva influència el PSOE ha modificat la política econòmica a favor de l'economia productiva, i vostè exhibeix mesures positives: enduriment de les lleis contra la morositat, liberalització d'amortitzacions, revisió de tarifes de l'IRPF en la inflació, elevació del mínim o petició d'elevació del mínim exempt de l'impost de patrimoni, atenuació de la doble imposició societats-renda, eliminació de l'impost de successions per a petites empreses agràries... Tot això està molt bé, però si, escolti, felicitats, medalla, fantàstic... Bé, això, primer, també està en el nostre programa, com vostè sap; vostès estan en disposició de fer-ho, fantàstic, però l'única cosa que li dic, senyor Alavedra, és que el problema és molt més profund que això i és una qüestió de concepció global: vostè es complau en això, que està molt bé –i continuïn per aquest camí–, però no resol el problema de fons. El problema de fons és que l'Estat manté tal quantitat de coses –que ara no en faré la llista, perquè tampoc no tenim temps, però vostè les sap tan bé com jo o millor que jo–, i això ho fa sobre uns impostos salvatge progressius sobre les rendes mitjanes i altes i un endeutament de quaranta bilions de pessetes, i aquest model, senyor Alavedra, ha perdut vigència; això, també ho sap vostè, però no ho diu en veu alta; segur que ho diu quan ningú el sent, però s'ha de dir com ho dic jo aquí, amb els altaveus, llum i taquígrafs: aquest model ha perdut vigència. I sap què és més perillós? I això, als socialistes, els interessa particularment: que precisament aquest model, el seu manteniment irresponsable, ens acabarà portant, ens acabarà portant a no poder donar satisfacció a l'exigència constitucional de donar a tothom educació, sanitat, pensions i atur. Això és el que tindrem al final. Per tant, hem d'atacar el problema en la seva arrel. (*Remor de veus.*)

I, per acabar, senyor president, jo abans li deia que el senyor Pastor, secretari d'Estat d'Economia, havia clausurat l'assemblea de les caixes d'estalvi. Doncs el mes d'abril, el mateix senyor Pastor, quan anunciava l'enèsim pla econòmic del Govern socialista –perquè el pla de convergència anterior ja només està a les revistes d'humor, com vostès saben–, deia que el dèficit espanyol ve de gastar molt, més que d'ingressar poc –això, ho deia el senyor Pastor–, i que la reducció del dèficit s'ha de basar en la reducció de la despesa, més que en l'augment de l'ingrés. Bé, doncs això és el que jo vull que vostè digui des d'aquí, i que em digui: «Escolti, i l'any 95 farem uns pressupostos que tindran això en compte així i aixà, i, el Govern socialista, el pressionarem perquè faci uns pressupostos de l'Estat que tinguin en compte això i sigui de veritat, de veritat, auster.» Això és el que vostè no diu, senyor Alavedra: no s'hi vol comprometre. (*Remor de veus.*)

A veure si ara, quan puja, abandona el to de la resignació i és vostè clar i punyent en aquest aspecte, perquè el ciutadà li ho agrairà i el Partit Popular també.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Punyentment l'haig d'advertir que s'està passant de més del cent per cent del temps.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Ja acabo amb això. El director general del Tresor, el senyor Manuel Conthe, demanava, també fa pocs dies, un rigorós pla d'ajustament plurianual del dèficit, i deia una cosa molt interessant. Deia: «Hauríem d'obsessionar-nos amb això.» Fixi's en la paraula: «obsessionar-nos». I jo, el que li demano, senyor conseller, és que situï vostè les seves obsessions i les del seu Govern amb els objectius correctes que serveixin, de veritat, els interessos d'una Catalunya, que és la Catalunya real, que ningú pot monopolitzar i a la qual tots tenim el deure de servir.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. L'honorable conseller, per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que la intervenció del senyor Vidal-Quadras realment ha estat molt interessant, perquè ha dit coses que formen part d'un programa econòmic, amb moltes de les quals podem coincidir. Jo sempre havia pensat que era curiós que, quan al líder del seu partit —persona que respecto—, el senyor Aznar, se li deia, quan pintava una situació catastròfica del país i, sobretot, de l'economia espanyola, i en moltes entrevistes televisives o en mitjans de comunicació, se li deia: «senyor Aznar, faci alguna proposta del que cal fer», sempre el senyor Aznar contestava: «El que cal és canviar el Govern, donar confiança a Espanya i als espanyols, i que amb la confiança tot s'arreglarà.» Jo, la veritat és que, de les seves paraules, mai havia sentit una proposta concreta de tipus econòmic. I a vostè li he sentit propostes avui, i el felicito. El que passa és que les seves propostes són del Banc d'Espanya, que és el Banc d'Espanya dins de l'Administració socialista —encara que sigui un organisme autònom—, del senyor Alfred Pastor, que és secretari d'Estat d'Economia d'un govern socialista, i, després, propostes sobre la doble imposició, les amortitzacions, el patrimoni, les successions, etcètera, que són propostes típiques de Convergència i Unió. És a dir que vostè, avui, ha pogut fer propostes perquè ha agafat propostes de l'Administració socialista i de Convergència i Unió. I jo el felicito perquè, realment, vostè em diu que pugi aquí a coincidir amb les propostes que vostè ens copia. I no tinc més remei que coincidir-hi. (*Remor de veus i rialles.*) Senyor Vidal-Quadras, vostè ha fet un exercici..., però alguna vegada m'agradaria sentir una proposta original —que no sigui citant el senyor Alfred Pastor o el programa de Convergència i Unió— del Partit Popular i, sobretot, del seu líder. Cregui'm que si fa arribar aquesta modesta opinió d'un conseller d'autonomia al senyor Aznar, li farà un gran favor. Que ens faci alguna proposta de tipus econòmic per sortir d'aquesta situació permanentment catastròfica que hi ha a l'Estat espanyol.

Miri, del Pedro Nueno, jo m'ho he llegit amb tot detall, però no hi coincideixo: és el meu dret. Oi que vostè l'admet? Vostè hi coincideix, però el senyor Pedro Nueno fa un estudi molt interessant, per cert, i documentat, i original, com moltes coses que fa el professor Nueno, però, és clar, parla de l'evolució de la indústria catalana i diu que és lamentable que hagin desaparegut, per exemple, indústries en el camp siderúrgic i metallúrgic i, per exemple, cita La Maquinista, i cita empreses d'aquest tipus que, a principi de segle o a final del segle passat, van ser capdavanteres dins de la industrialització de Catalunya. Diu que és lamentable que no hi hagi a casa nostra grups tèxtils poderosos i cita unes xifres de facturació realment molt elevades, però no s'adona que el seu discurs era molt més aplicable en països com la Gran Bretanya o en països com Bèlgica, perquè tota la industrialització ha canviat, no solament a Catalunya, sinó que ha canviat a tot Europa, i en canvi no cita que hi ha uns sectors industrials emergents, perquè la vida industrial és transformació, i que, per exemple, els grups importants agroalimentaris que s'han creat a casa nostra, que són dels més importants de la indústria catalana i que, per sort s'estan internacionalitzant amb inversions no únicament a la Xina, sinó als Estats Units i a l'Àfrica, doncs, això és un canvi. No hi ha La Maquinista, però hi ha empreses molt importants en el sector agroalimentari. No hi ha el tèxtil, però hi ha un altre sector emergent, el dels laboratoris, per exemple, farmacèutics, que tenen unes grans dificultats per al registre de productes, per als preus, però que, en canvi, si vostè agafa el rànquing dels laboratoris farmacèutics de l'Estat espanyol, comptant les multinacionals que hi ha a Espanya, dins dels sis primers hi ha quatre o cinc empreses catalanes. La indústria, en aquest aspecte, és evolució; hi ha sectors que creixen, i sectors que cauen, a causa que hi ha produccions que s'han traslladat d'Europa a altres països industrialment emergents del món perquè, com diu el president Pujol, «el nostre món és el món».

Menys despesa pública i menys dèficit, jo estic d'acord amb vostè, senyor Vidal-Quadras. Ho havia dit abans; vostè vol que ho digui més emfàticament, posi-hi l'èmfasi que vulgui. Jo li ho dic amb convicció, i li dic que intentaré fer-ho; jo sóc membre d'un govern, sóc membre d'un govern i intentaré que el Govern ho faci, efectivament.

El tema de la moderació salarial; home, no són temes menors. El que li he dit del mercat de treball i de la flexibilització i de treure les rigideses en el mercat de treball, i aquest és un tema que vam aprovar i que vostès hi van donar suport a Madrid, i que és un tema difícil, eh?, i és un tema incòmode, i que va generar una vaga general el 27 de gener o el 28 de gener d'enguany, aquests no són temes petits, de petits retocs, és un tema important, i nosaltres considerem que en aquests moments no s'hi ha d'aprofundir: s'ha de veure quins resultats dóna. Però, en tot cas, la nostra línia seria la flexibilització.

Jo li he parlat de les liberalitzacions dels mercats de serveis; aquest és un programa important que nosaltres intentarem impulsar, i esperem que coincidim, almenys allà on

hem de coincidir, a Madrid, en aquests temes, perquè és un discurs que al senyor Rodrigo Rato li he sentit fer moltes vegades. L'última vegada que li he sentit és a Lloret. La moderació salarial... Tots aquests són temes en els quals coincidim.

I dins de Catalunya és evident que —ho hem dit diverses vegades i no voldria repetir el debat pressupostari, perquè el sentit de la seva interpellació no anava ben bé en aquesta línia, però sí que també és important, perquè el pressupost és un instrument que incideix en la política econòmica— nosaltres, ho hem dit sempre, tenim un control de la despesa molt difícil, perquè els dos departaments més difícils de controlar des d'un punt de vista «despesa», que són Sanitat i educació, a casa nostra tenen un pes molt més gran, pel que és l'estructura d'una autonomia, que a l'Administració central.

Però estigui segur, senyor Vidal-Quadras, que estic convençut que per a l'any 95, que és la pregunta que vostè em deia, hem de fer l'esforç màxim que ens sigui possible de contenció.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de comerç

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política de comerç, presentada pel diputat senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per exposar la interpellació.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha tingut l'oportunitat de presentar aquesta interpellació, avui, en el darrer Ple —no el darrer dia però sí el darrer Ple— del període de sessions; interpellació que té per finalitat abordar dos aspectes que afecten o afectaran el sector del comerç a Catalunya en els nostres dies. Concretament, la problemàtica que representen, encara avui, els criteris de capteniment sobre els factors i els paràmetres que té l'Administració catalana per tal de decidir el «per un sí o per un no» davant la ubicació d'una gran superfície comercial.

En segon lloc, un tema que algú podria qualificar de col·lateral, però transcendental, com és la incidència que pot significar la Llei d'arrendaments urbans en el món del comerç. Una llei que, molt bé ho sabem —i ho sabem tots—, es negocia i s'aprovarà molt lluny d'aquí, però al Grup d'ERC li agradaria saber quin és el parer del Govern i del conseller de Comerç, en aquest cas, sobre la incidència que tindria l'aprovació, tal com està formulada aquesta Llei, per a aquest sector productiu tan important a Catalunya com és el comerç i també els serveis.

No fa pas gaires setmanes, en aquesta cambra —i també anteriorment el mateix Grup d'ERC ho havia fet—, el Grup Socialista i el Grup Popular van presentar interpellacions

amb el motiu de saber quins preceptes marquen i delimiten el marc legal en el qual la Comissió d'Equipaments Comercials estableix les raons per adjudicar la implantació d'un hipermercat o una gran superfície comercial.

A les anteriors interpellacions d'aquesta legislatura, els grups de l'oposició no hem estat capaços d'entendre quin és el procediment real i objectiu per prendre aquestes transcendents decisions que afecten municipis, comarques, grups d'habitants i, sobretot, afecten petits comerços, famílies i treballadors. Culpa de l'oposició, aquesta incapacitat d'entendre quins són aquests criteris? El nostre Grup creu que no. El problema rau en una opacitat i ambigüitat manifesta que no ajuda gens, senyor conseller, a explicar la seva gestió als petits comerciants i a tota la societat en general. I diem «opacitat» perquè, l'ambigüitat, la genera el mateix Departament. Si no, fixem-nos-hi. Pregunta escrita al Govern, d'aquest diputat que els parla, en la pregunta de registre 11978, sobre la gran superfície comercial a Gavà, al Baix Llobregat. El conseller, en aquest cas en la resposta que en certa manera fa el Departament, diu que «la Comissió d'equipaments comercials, a l'hora d'avaluar la gran superfície comercial, valora la situació de l'estructura comercial de la zona d'influència i les necessitats dels consumidors». Continuem. Però, com i amb quins resultats concrets es fa aquest estudi? Primera pregunta. Amb quins resultats es fa aquest estudi? Si el fa la ponència tècnica de la Comissió, com sembla indicar el conseller en la resposta, o si, per contra, ens hem de refiar dels estudis que formula la mateixa empresa sol·licitant, que és de dubtosa independència. I què fa? Allò que aquest Govern ens té acostumat també en altres àmbits, en altres departaments, en altres sectors, com és política territorial o medi ambient; si l'estudi d'impacte el fa l'empresa interessada, es fa un estudi d'impacte «a la carta», que coincideixi plenament amb les necessitats que ofereix la gran àrea comercial o, en altres àmbits, com política territorial o medi ambient, l'empresa que es vol instal·lar allí. Estudis, ho repeteixo, d'impacte «a la carta», que no responen ni de bon tros a claredat, a objectivitat ni de bon tros, en aquest cas, a llum, a clarificar aquesta opacitat que nosaltres dèiem. Si és així, ho repeteixo; si, en definitiva, aquest estudi el fa l'empresa. Si el fa l'Administració, potser la cosa canviaria.

En el primer cas, però, creiem que caldria conèixer la metodologia i els resultats, i encara millor que fos un procediment transparent i públic com podria ser el Programa d'orientació comercial. Dels programes d'orientació comercial, des del 87, no se n'ha aplicat mai cap, i aquests són, potser, la solució que tindria l'Administració, és una eina que té l'Administració per poder posar llum i explicar quins són els elements a l'hora de dictaminar. El més paradoxal i desconcertant és que en la mateixa resposta —ho repeteixo, registre 11978— diu el Departament que l'informe previ de la Comissió, «en tractar-se d'un òrgan col·legiat, no respon al criteri del Departament, sinó al conjunt d'administracions i entitats que l'integren». Col·legiat, en aquest cas, entre el Departament i l'Ajuntament ja que, ho repeteixo, en el cas a què feia referència la pregunta sobre el municipi de Gavà.

Vist això, doncs, caldria preguntar-se amb quina força i amb quin raonament legal es decideix no atorgar cap més llicència, i si això no suposa passar per sobre del que decideixin les comissions que, com diu i afirma el conseller, no responen exclusivament a criteris del Departament; responen a l'actitud col·legiada amb altres administracions. En qualsevol cas, és evident que paralyzar les llicències, tot plegat, respon a criteris que molt benèvolament podem qualificar d'escassament objectius i poc transparents. Més aviat podem dir que, si no són arbitraris, aquesta moratòria ha arribat perquè ha arribat, però el que voldríem saber i que se'ns respongués és si hem arribat al punt crític –al punt crític– o és que respon –i esperem que no sigui així– a necessitats de calendari quan s'acosta una campanya electoral o, en definitiva, se n'acosta encara una altra..., en aquell moment se n'acostava una i ara encara se n'acosta una altra.

Aquesta decisió, i també pregunta que fem, no provoca inseguretat jurídica? En aquest cas hi ha altres administracions implicades. Què van dir, al seu moment, aquestes administracions implicades a l'hora de prendre aquesta decisió? Se les va consultar? Aquesta anomenada «moratòria sobre la instal·lació de grans àrees comercials» es convertirà en una llei de punt i final per a les àrees comercials?

Encara hi ha una altra resposta, registre 9774, sobre la denegació de la llicència de Terrassa, feta per l'altre company de fatigues d'aquesta cambra en el difícil viarany del món del comerç, el senyor Clofent, i aquesta és una resposta encara més paradoxal, més feta «a partir» i que esborrona. El conseller ens diu o li diu en la resposta: «la Comissió, a l'hora d'avaluar el projecte, té en compte, en concepte aspectes previstos per la normativa, com ara l'aportació efectiva a la millora de les estructures comercials de la zona». Realment, ens agradaria que ens expliqués què vol dir, exactament, això? La normativa, en aquest cas la Llei d'equipaments comercials, article 11.f i el Decret 97, del 1993, de funcionament de les comissions d'equipaments comercials, article 12.2, estableixen aquest criteri, però no està desenvolupat de cap manera. Què vol dir «una millora de les estructures comercials de la zona»? Quins paràmetres es fan servir? Quins criteris es valoren?

Tot això s'ha de saber. Tothom, totes les parts implicades, des de les empreses interessades en una gran superfície comercial fins a les administracions locals afectades, passant per les associacions de comerciants, de consumidors, etcètera. Com es pot recórrer contra una decisió de la Comissió, sigui en el sentit que sigui, si es pren en funció d'uns criteris que no són coneguts? Creiem que no són clars aquests criteris i, per tant, moltes vegades dificulta aquesta informació. Però en aquesta resposta encara hi ha més «perles». El motiu de la denegació de la gran superfície comercial és perquè no es disposa d'un estudi integral d'avaluació d'impacte que una implantació com la que es proposa tindria sobre l'estructura comercial de la zona. Això ens dona la raó quan reclamem l'obligatorietat dels programes d'orientació comercial o, com a mínim, l'exigència d'un estudi com el que ara es troba a faltar, redactat amb criteris i metodologia objec-

tius i preestablerts i, sobretot, per un organisme independent.

No havíem quedat –i és el cas de la pregunta, de la resposta sobre la instal·lació de l'híper a Gavà, ho repeteixo, registre 11413– que la ponència tècnica de la Comissió s'ocupava d'estudiar tot això? Només es fa en uns casos? O en altres no? I quina és la situació en aquest moment? A més, aquesta moratòria de llicències que abans dèiem si seria de punt i final o seria provisional, portaria a creure que el Govern disposa d'aquest estudi d'impacte referit a tot Catalunya. Si no, no s'explica quins criteris tècnics –ja hem dit abans, i això, esperem que aquests criteris no siguin polítics, i que la moratòria es pugui legislar d'algun tipus, o és pura coincidència amb el que li dèiem abans, que podrien ser criteris electorals–..., aquests criteris tècnics que s'han adoptat, els farà arribar a aquesta cambra? Ens dirà amb quins criteris i mètodes està redactat? Com podem justificar que la saturació existia el desembre del 93 i no el juliol, per exemple? S'ha consultat l'Administració local, l'organització de consumidors, associacions de comerciants, per arribar a aquesta conclusió? I la cosa indefectiblement es complica amb el criteri d'atorgament-denegació de llicències en aquesta resposta a què alludíem, i s'apunta a la *ratio* d'habitants/metre quadrat de superfície en una isòcrona de vint minuts, que en altres iniciatives d'aquesta cambra també se n'ha parlat.

Segons el conseller i el seu Departament, la gran superfície comercial de Terrassa es va negar perquè hi havia una *ratio* d'onze habitants/metre quadrat de gran superfície comercial. Indicava una saturació i era molt superior a la de Catalunya, que se suposa de vint-i-tres habitants per metre quadrat, sense incloure la variable, en aquest cas, d'isòcrona. Podríem saber quan es considera saturat? Quin és el punt? On està la ratlla?

Hi ha un altre exemple –d'exemples, en podem treure molts– a la comarca del Gironès, amb una població de 125.000 habitants, que aplicant-hi la isòcrona de vint minuts agafaríem gairebé la totalitat de la comarca. Potser perdríem alguna part d'aquesta població –mínima en aquest cas, perquè està bastant concentrada–, però es veuria compensada per la població flotant. No estem parlant aquí, a la comarca del Gironès, d'onze habitants per metre quadrat de superfície comercial: estem parlant gairebé de set habitants. Aleshores, creiem que els criteris que s'ofereixen en el moment en el cas de Terrassa es podrien haver aplicat en el cas de Girona molt abans, quan aquest darrer any i mig s'ha donat llicència i s'ha donat obertura definitiva a dos centres comercials.

I encara avui la modificació recent del Pla general d'ordenació urbana de Girona, que està en fase d'aprovació provisional –i ja sabem que això és de dret i competència municipal–, ha requalificat el sector de sòl no urbanitzable programat anomenat Mas Garí i que incrementa el sòl comercial de la ciutat de 13.000 metres quadrats de sostre edificable, a més d'ampliar 2.500 metres quadrats de superfície comercial a l'Hipercor. Això vol dir que encara hi ha previ-

sions per part de l'Ajuntament d'ampliar; aleshores, aquesta *ratio* de què fèiem esment aquí, de set habitants per metre quadrat encara es podria veure, en el cas del Gironès, més reduïda.

I si anem al Tarragonès –per anar d'una banda a l'altra del Principat–, al Baix Camp o al Baix Penedès, en una situació semblant, a mitjans del 93, més de 20.000 metres quadrats de grans superfícies comercials, és a dir, 16,5 habitants per metre quadrat. Però poc després es va autoritzar una nova gran superfície comercial –Erosqui, a Tarragona– de 12.000 metres quadrats; això ens porta a una *ratio* de deu habitants/metre quadrat.

Per què no es considera saturada Girona des de fa temps en habitants, metre quadrat o Tarragona, en aquest cas, també, i en canvi Terrassa, amb onze habitants, sí?

Finalment, i en aquest àmbit, no deixa de ser curiós que el Grup de la majoria presenti al Parlament espanyol una proposició de llei sobre el comerç interior, on obliga a la informació pública de l'expedient i audiència de les organitzacions comercials i consumidors i usuaris. Aquest darrer requisit no existeix en el cas català. Ho pensen fer aquí?

Aquestes són part –i acabaria aquí– de les qüestions que volem i demanaríem al conseller de Comerç, en aquest cas, que ens clarifiqui, perquè això que nosaltres qualificàvem d'opacitat no deixi de ser un simple recurs estilístic. Creiem que ara hi ha una moratòria i també voldríem saber si aquesta moratòria la podem qualificar així, és a dir, amb aquest *strictus* de provisionalitat, o, en definitiva, hi haurà algun tipus de reglamentació i aquí s'acabarà aquest tema.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre i Selga): Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, senyor interpellant, evidentment, el tema que parlem ara, en aquest moment, penso que malgrat, vull dir, els que estiguem aquí..., és un tema que és important i que afecta una bona part del nostre teixit econòmic i social, i evidentment aquí hem de procurar posar-hi tot el seu esforç, a fi i efecte de transmetre que l'activitat que gira sobre l'activitat comercial afecta una bona part, com dic, del nostre teixit social.

Vostè ha fet un plantejament, en aquesta interpellació, sobre els propòsits de capteniment, i jo em referiré, tal com el mateix Reglament estableix, a tot el que són els termes generals, és a dir, sense baixar aquí, en aquest cas concret, a temes molt concrets i puntuals, que em sembla que, evidentment, per a aquest cas ja hi ha el procés de les preguntes.

L'activitat comercial i la política que el Govern de la Generalitat està desenvolupant es basa sobre una sèrie, diríem, de programes bàsics, i un d'ells, sens dubte, el constitueix l'ordenació –i per tant començo una mica pel final de la seva intervenció–; dintre d'aquesta ordenació, aquests paràmetres que nosaltres considerem que són bàsics per a l'as-

sentament de l'activitat comercial i per tant la nostra Llei de comerç interior, aquests criteris, hem procurat, a través de la proposta pertinent, traslladar-los al conjunt de l'Estat.

I, per tant, els criteris que segueixen les nostres propostes són precisament l'experiència que hem anat acumulant després d'anys de responsabilitat de Govern i de considerar-nos que en tot el procés que sempre hem de procurar d'anar millorant les accions que a través del dia a dia fem, el balanç que podem fer i que fem és positiu, sobretot perquè, a més, quan analitzem el grau, diríem, de relació que hi ha en el teixit comercial, observem que els nostres comerciants, a nivell de Catalunya, tenen un nivell de tranquil·litat que és força diferent, en conjunt, de la resta de l'Estat.

Per tant, aquestes propostes que vostè ha comentat, en el fons, són fruit de l'experiència nostra en tot el que és l'ordenació de l'activitat comercial, i, dintre d'aquesta ordenació comercial, les implantacions de les grans superfícies entenen que n'han de ser, en són una part important.

Ens mou a aquesta defensa, precisament, l'experiència que des de fa anys aquí, en el cas de Catalunya, hem anat desenvolupant i, per altra banda, també, diríem, la constància que en instàncies europees, en aquest moment, aquestes polítiques les estan desenvolupant. Per tant, el que aquí semblava que en algun moment era entrar en contra del procés, que l'important era la lliure concurrència, en aquest moment aquests criteris estem veient que fins i tot a nivell europeu s'estan seguint.

Per tant, en tot el que fa referència al desenvolupament de les implantacions comercials el nostre criteri és que precisament no sigui l'Administració la que dictamini d'una manera, diríem, rotunda la possibilitat o la no-possibilitat, sinó que sigui a través d'una comissió, una comissió en la qual, evidentment, quan vostè demana que hi hagi informació, em sembla que li he de recordar que en aquesta comissió hi han els mateixos comerciants –grans i petits–, hi han també les cambres de comerç, hi han els mateixos municipis, i des del Govern també hi ha representació, des dels departaments de Política Territorial, de Governació, d'Agricultura i, naturalment, del Departament de Comerç, Consum i Turisme.

Per tant, aquesta, diríem, llibertat de conèixer quins són aquests expedients que en el cas concret d'una gran implantació es volen desenvolupar..., no és preceptiu, no és necessari –perdonin– un procés d'informació pública, tota vegada que els membres que estan en la comissió, no ja per un procés d'informació, sinó com a membres de ple dret d'aquestes comissions, tenen aquests expedients, i no només els tenen, sinó que, quan és el moment preceptiu de veure si reuneixen els requisits que la normativa estableix en funció del coneixement de l'expedient, ells es posicionen. I em permeto recordar-li que fins i tot el Govern de la Generalitat, en aquesta comissió, no hi té una majoria absoluta, sinó que hi han cinc representants, i la resta són persones que vénen dels mateixos municipis, les cambres de comerç, les associacions, i per tant és per als consumidors, i per tant ja permet que hi hagi, en fi, coneixement prou ampli.

Per tant, els paràmetres amb què actua són l'expedient que es presenta, els estudis que la mateixa comissió pugui demanar i després la responsabilitat de tots els membres d'aquesta comissió, que, mitjançant la votació, que és la qüestió base... «És que no són accions molt raonades...», no, no és la raonada, és la responsabilitat del que té un dret, estudia un expedient i aleshores hi ha una votació, i l'important no és, precisament, com puguin justificar, diríem, el seu posicionament, sinó l'exercici de la seva llibertat mitjançant una votació.

El que sí que m'agradaria aclarir-li —i penso que és bo fer-ho des de la tribuna del Parlament— és que nosaltres no hem establert una moratòria. El que sí que s'ha dit és que en aquest moment incideix sobre el teixit comercial tota una sèrie d'aspectes que preocupen. Uns són de tipus estructural, perquè estem veient que varia l'estructura de tipus comercial, varia aquest equilibri entre el comerç tradicional i les grans superfícies. També altera aquest equilibri de la nostra oferta comercial l'aparició de noves fórmules, a través de..., des de, fins i tot, la venda per catàleg, fins, també, altres tipus d'establiments.

I sobre aquest canvi de tipus estructural, que és real, existeix també una situació de tipus conjuntural. Aquests elements de tipus conjuntural que s'han debatut —jo crec que àmpliament— en la interpellació que ens ha precedit..., es veu com en els conjunts de la nostra economia afecten d'una manera directa l'evolució del consum privat, que fins i tot ha tingut els últims mesos una retracció forta i que fins i tot ha estat per sobre de l'evolució del producte interior brut.

Fruit de la preocupació per aquests canvis estructurals —d'aquí precisament la responsabilitat del Govern, en el seu moment, anticipant-se a aquests canvis estructurals, proposant en aquest Parlament l'aprovació de la Llei d'equipaments comercials, conforme a la qual aquestes comissions actuen— i després veient en els últims mesos, pràcticament en l'últim any, com incidien sobre aquests canvis de tipus estructural altres de tipus conjuntural, s'ha fet el pronunciament de dir que a partir d'aquest moment, i dintre de la tolerància que, naturalment, l'ordenament vigent ens permet, s'actuarà amb uns criteris al màxim restrictius; al màxim restrictius no vol dir ni moratòria ni suspensió de llicències, perquè, naturalment, nosaltres som els que ens hem de sotmetre primer, i com el que més, a tot el que és l'ordenament legal.

Em sembla, doncs, que aclarit que no hi ha un procés, diríem, de moratòria, sinó un procés de tenir molt en compte, per les preocupacions de tipus estructural i pels canvis de tipus conjuntural, una mica, l'apellació o la recomanació que, dintre d'aquesta tolerància, es procuri anar amb la màxima prudència... I els resultats jo penso que han sigut positius; han sigut positius en tant que aquesta preocupació que existeix, i d'una manera fins i tot a vegades crispada, fora de Catalunya, en el cas nostre, aquesta preocupació s'ha mantingut, i ho he de dir, i em sembla que això és positiu i és mèrit de tothom: dels comerciants, dels que ja hi són, dels que volen entrar-hi, dels mateixos municipis, també dels

consumidors, les tensions que hagin pogut haver-hi; perquè, evidentment, quan una persona vol desenvolupar un projecte i se'l filtra, i se'l frena, i se li fan una sèrie de recapitulacions, evidentment, això produeix en alguns moments unes certes tensions, però penso que ens hem de felicitar que aquestes tensions sempre s'han mantingut, fins avui, i estic convençut que a partir d'aquest moment no té per què canviar, dintre d'un diàleg en el qual l'argument ha sigut, fonamentalment, el tema que ens ha anat tirant endavant.

Què es valora? Es valora el plantejament comercial, i per tant no tots els projectes són similars, i, aquest plantejament comercial, naturalment que l'ha de fer l'empresa que es vol implantar, i aquesta és la que ha de manifestar com pensa enfocar la seva oferta, de quin tipus, si adreçada cap a l'oferta de queviures, si vol donar una oferta més diversa, si vol instal·lar un híper, si conjuntament, al costat de l'híper, vol també establir una sèrie..., vaja, unes galeries comercials... Per tant, són elements que això ha de ser el titular, el que els vol implantar, el que ha de presentar aquest projecte. S'ha d'analitzar, i són temes que estudien, jo crec, vaja, jo manifesto que amb exigència els membres de la comissió, els plantejaments de tipus urbanístic, des del que, evidentment, des del Departament de Política Territorial, i, com a conseqüència de tots els processos que inicien en els municipis, els plans generals, com es requalifiquen, com els terrenys estan suficientment preparats per a la rebuda d'instal·lacions comercials, tota la qüestió —en ocasió i tenint en compte el que en una d'aquestes superfícies provoca un moviment important de ciutadans i ciutadanes que van allà a comprar— dels accessos, que va des de les carreteres, els mateixos parquings i també —i això a vegades..., vaja, és un tema que es té en compte— no només les poblacions de dret, sinó també les de fet: no és el mateix comparar quin és el perfil d'una població eminentment urbana que aquella que té un component turístic important, perquè aquesta població flotant també, naturalment, després tenen les seves necessitats de nodrir-se dels productes per al seu normal funcionament.

Aquests són els criteris: projecte comercial, els plantejaments urbanístics, tot el que són els equipaments, vies d'accessos i, naturalment, veient quina és l'oferta que pot haver-hi en un moment; també —i aquestes són situacions que són canviants— com evoluciona la conjuntura, quines són les expectatives de cara al futur, de cara, fins i tot, a valorar i a tenir en compte. Aquests projectes no són projectes, diríem, d'una vida efímera, sinó que tenen unes inversions importants i, per tant, una voluntat de permanència en el temps; en tant que tenen aquesta voluntat, també fer-ne una consideració de quina és l'evolució demogràfica del territori sobre el qual es pretenen implantar aquestes grans superfícies.

Em sembla que precisament tenim un instrument..., que no fa massa dies, precisament poc abans del 12 del mes en curs, vaig veure que també per part del ministre senyor Gómez Navarro, en una estada a Barcelona, manifestava la necessitat, també, de tenir un instrument, i penso que això és important.

I, per altra banda, els nostres països competidors de la Unió Europea estan també en aquest procés; uns ja ho tenen, i altres, plantejant-s'ho. L'equilibri comercial és un equilibri que és feble, és un equilibri en el qual cal tenir tota cura que aquesta evolució sigui en tot moment una evolució que vingui més a fer un servei a la societat, tota vegada que el teixit comercial és necessari per a la societat; ho he dit des d'aquesta tribuna en més d'una ocasió: l'activitat comercial no la contemplem només com un sector econòmic, que ho és –i per això ja mereixeria tota la consideració i el tracte–, sinó que, pràcticament, a través de l'activitat comercial giren un terç gairebé del valor afegit brut, en el cas concret de Catalunya, i, per tant, qualsevol alteració en el procés comercial no només tindria efectes negatius per al mateix teixit comercial, sinó també per al conjunt de la societat. D'aquí aquesta voluntat d'equilibri.

La LAU, els criteris que des del Grup de Convergència i Unió estem impulsant, és un criteri, són uns criteris amb els quals nosaltres entenem que aquesta rigidesa que hi ha hagut durant molts anys, evidentment, no és en aquests moments positiva i, per tant, entenem que hi hagi un procés, diríem, d'acomodació del que són els lloguers dels arrendaments urbans a les circumstàncies actuals de mercat.

Ara bé, des del punt de vista comercial, entenem que en tot moment s'ha de preservar tot el que és la voluntat de permanència d'aquesta activitat i que, per tant, aquelles persones que estan fent una inversió, creant-se un fons de comerç, creant un servei en un determinat indret han de tenir unes certes garanties de poder continuar, amb el temps, amortitzant aquells serveis que estan prestant.

Aquests són els criteris. Entenem que el tema de l'acomodació a preus actuals, fins i tot interessa als mateixos comerciants perquè, si no, fins i tot penalitza d'una manera important els joves comerciants que es volen implantar de nou perquè en ocasions es veuen sotmesos a uns lloguers que no són, potser, els que té ja establert. I, per tant, perquè hi hagi igualtat de possibilitats de concórrer amb armes més o menys similars, entenem que no és un problema, diríem, de vetllar únicament i exclusivament l'acomodació d'aquests lloguers sinó, sobretot, en el cas que es facin inversions per la via dels fons de comerç, aquestes han de tenir la possibilitat de poder-se amortitzar en un termini llarg i això és el que, en fi, els criteris que nosaltres hem estat defensant a través de les aportacions que s'han fet en les propostes del Congrés dels Diputats mitjançant els nostres diputats de Convergència i Unió.

Disculpin-me si, possiblement, no li he donat resposta, però també la llum vermella que s'ha encès, em sembla que m'obliga, per prudència, a acabar en aquest moment la meua intervenció.

Moltes gràcies, molt honorable president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Puigcercós, per al tràmit de rèplica.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Bé, hi ha, de l'explicació que ha donat el senyor conseller, dues

coses que a mi m'han sobtat; és a dir, quan nosaltres parlem d'una moratòria ho diem a tenor del que hem llegit a la premsa escrita, hem vist, fins i tot, en parts de la premsa àudio-visual, i una mica la sensació que s'oferia en aquell moment, per part del Govern si més no, va ser la mala interpretació que es va donar d'aquest fet per part del nostre Grup i em sembla, també en sintonia amb els grups de l'oposició i em sembla també per part, una part de la premsa, que el Govern de la Generalitat, concretament a partir del Departament, en aquest també, de Comerç, establir una moratòria de les grans superfícies. Això era una mica la sensació que es donava en aquell moment.

Era una sensació interessada? Potser sí, potser no, ja està passat, però el que m'està dient vostè avui –si més no, que he entès jo– és que aquí el que hi ha no és una moratòria sinó un excés de zel, és a dir de controlar el creixement d'aquestes grans àrees i de mirar-ho, podríem dir, amb lupa.

Però, és clar, amb això jo penso que no m'ha respost la pregunta que nosaltres intentàvem fer-li; era..., és a dir, vostès creuen que ha d'haver-hi un límit? I estem d'acord que tot és dinàmic, que les conjuntures varien, que estructuralment poden haver-hi canvis importants, que la tendència dels consumidors a vegades pot variar, però nosaltres el que preguntem i qüestionem és si hi ha un límit. És a dir, aquest límit –ho repeteixo– són vint-i-tres habitants per metre quadrat? Aquest límit és un límit que vostès poden arribar a calcular a nivell del país o, realment, i tenint en compte aquests elements aleatoris que es poden establir, i que entenem perfectament, però... vostès treballen sobre un límit?, o realment estan al dia i a cada moment les comissions, i en aquest cas des del Departament que vostè coordina, van variant la situació? És una pregunta que, és clar, són dues filosofies molt concretes del creixement econòmic en aquest àmbit. Una filosofia seria la de controlar i més o menys tenir una projecció de futur immediat de quin és el creixement ordenat i no un creixement salvatge de les grans àrees, i l'altra seria la de deixar la mà invisible que fes i a veure què passa.

Segona pregunta. És a dir, els estudis d'impacte comercial. És una pregunta que també li he fet abans, una qüestió penso que important, transcendental, qui els fa?, com es fan?, existeixen aquest tipus d'estudis, si és que podem parlar, pròpiament, d'estudis d'impacte comercial?, perquè és una de les coses que moltes vegades s'esgrimeix a la premsa, es diu, és a dir, la implantació d'aquesta gran àrea implica, hi ha un estudi que diu que no afectarà de cap de les maneres el comerç; és un recurs que surt moltes vegades publicat a la premsa, que serveix, moltes vegades, per calmar una part del petit comerç al detall, que està esverat o està esparverat davant la competència que pot tenir en aquell moment, i sembla un recurs fàcil.

Però, és clar, aquests tipus d'estudis existeixen? Quins paràmetres? –ho repeteixo. Vostè abans m'ha esgrimit una sèrie de paràmetres que es donen a les comissions, però: aquests estudis d'impacte existeixen? S'estan aplicant? Qui els fa? Són prou objectius a l'hora de fer-los?

I el que també li demano és que... Me'n recordo d'una interpellació que va fer el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per la meva persona, també, sobre comerç i se'ns va dir, concretament, se'ns va dir, que el desenvolupament de la Llei d'equipaments comercials ja s'havia fet! Nosaltres demanàvem que es desenvolupés aquesta Llei, i se'ns va dir que ja s'havia fet. Sí, és clar que s'ha fet; s'han fet dos decrets, un el 87 i un el 93. Però, d'aquests dos decrets, un especificava la composició i el règim de les comissions d'equipaments comercials —que vostè ha especificat també abans— i l'altre ho modificava, a més de la documentació que ha de comportar la llicència per a implantar una àrea. Però nosaltres creiem que el desenvolupament d'aquesta Llei no s'ha d'aturar aquí; és a dir, hi ha d'haver un desenvolupament integral per coordinar-se amb aquella filosofia que a vegades esgrimíem, que era la d'intentar, incloent-hi les situacions aleatòries, coordinar el creixement del comerç al nostre país per preservar el petit comerciant.

I, canviant de tema, vostè m'ha contestat que el tema de la LAU pot afectar. Miri, a mi em fa l'efecte —i ho diré ràpidament— que la LAU pot implicar una sèrie de factors que caldria tenir en compte. L'extinció del contracte d'arrendament a curt o a mitjà termini, segons preveu el Projecte, pot provocar la pèrdua del comerç familiar tan arrelat a Catalunya; inevitable desmotivació empresarial que portarà a la manca d'inversions i destrucció de llocs de treball; la pèrdua del fons de comerç, que comportaria la insolvència del comerciant; la inseguretat jurídica, en aquest cas, si aquest projecte fos retroactiu; l'inevitable augment de l'atur, que això ja és una cosa que ens supera, fins i tot en l'àmbit del comerç, i, sobretot, en aquest cas, qui es farà càrrec de contractes laborals indefinits fets en la seguretat dels contractes indefinits del lloguer. Aquest és un problema que la majoria de comerciants, siguin de Lleida, siguin de Reus o siguin d'Alcanar, es plantegen.

Però és que, a més a més, el desequilibri entre el comerç tradicional i les grans superfícies comercials perjudica la indústria pròpia. La manca d'inversions en reformes i manteniment dels locals comercials afectarà negativament les indústries i tallers auxiliars; aquesta manca d'inversions augmentarà la degradació de zones o carrers menys comercials, especialment en els cascals antics dels municipis. Ja en tenim exemple a les diferents ciutats de Catalunya, que ja està succeint això, i en contradicció amb la política municipal de recuperar els cascals antics d'aquests grans municipis o a vegades no tan grans. I, finalment, també provocarà, possiblement, una forta especulació de locals que es tornarà en contra de la seva rendibilitat mateixa.

Aquests són, penso —dits ràpidament perquè el temps també ens apressa a tots—, els efectes que provoca aquesta Llei. I a això, en definitiva, si hi afegim aquesta mena de panorama que es dona en el petit comerç, que s'hi barregen elements com —ho repeteixo— la competència, i jo penso i podria dir i se la pot qualificar de «salvatge», de les grans superfícies. Una Llei d'arrendaments que trastocarà una part d'aquest comerç familiar que alguns —i també és veritat, no

cal negar-ho— es basaven bàsicament en els lloguers baixos; també hi estem d'acord. Els propietaris tenen dret a regular una part d'aquests lloguers baixos, però això pot implicar en aquests moments una «selva» absoluta i són molts elements que es posen en contra d'aquest petit comerç.

La LAU, en aquest cas, si va com ha d'anar, com sembla que pot anar en aquests moments, afectaria terriblement aquest comerç i a mi em sembla que el Departament hauria de començar a estudiar —i parlem també en aquest cas d'impacte— quin impacte pot tenir i quina és la reconversió.

Acabo, senyor president. Hem parlat moltes vegades aquí en aquesta cambra de reconversions; hem parlat de reconversió del món de la indústria; hem parlat de reconversions amb subvencions i ajuts del món agrícola, del món de la pagesia, però hi ha una reconversió pendent: és la reconversió del comerç i és una reconversió —i torno a fer servir i utilitzar el qualificatiu— «salvatge», perquè és «la selva»; els ajuts són mínims i és un sector, el de treballadors autònoms, un sector de treballadors que en aquests moments està en una situació d'indefensió i que ocupa una part important del nostre sector productiu.

Res més. M'agradaria que em contestés aquesta sèrie de plantejaments que hem fet.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Conseller, per contestar la rèplica, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, això de la moratòria em sembla que ja ha quedat clar, i és més: és a dir, si vostè va a les hemeroteques veurà com els titulars en què en ocasions algunes informacions periodístiques deien «s'ha acabat el permís», quan es llegia una lletra petita deia «a partir d'ara els estudis seran molt més acurats». Aquí sí que, evidentment, jo no sóc responsable del titular que hi pugui haver hagut en algunes informacions periodístiques. El que sí que hem dit és aquest criteri: a partir d'ara creiem que, dintre del marc que ens marca l'ordenació legal, hem d'actuar amb molta exigència, perquè els moments són preocupants.

Hi ha un límit? Doncs li he de dir que sí, i la prova és que en la història de la Comissió d'Equipaments Comercials, en aquests set anys que hi ha hagut d'aplicació de la Llei, hi han hagut de l'ordre de trenta i escaig implantacions i hi han hagut de l'ordre de trenta-una denegacions. I, per tant, quan s'ha denegat vol dir que s'ha considerat que hi havia un límit. Per tant, em demana: hi ha un límit? En ocasions, sí.

S'actua objectivament? Li he de dir que també. Com? En cada estudi s'analitza quina és la despesa comercialitzable i d'això hi han estudis estadístics suficientment clars sobre la despesa comercialitzable per localitats, per comarques, en els quals es veu quina és la necessitat que tenen els ciutadans d'aquell indret de cara a tenir una oferta concreta que els permeti donar compliment a aquestes necessitats.

I, per tant, analitzada la despesa comercialitzable de l'àrea d'atracció d'una superfície comercial i analitzada

l'oferta d'establiments comercials que hi ha en aquell indret, és relativament, diríem, fàcil, encara que és complex, però és factible poder equilibrar despesa comercialitzable amb oferta, i això és el que ens porta en un determinat moment a algunes..., com dic, el balanç de la Comissió és, pràcticament, tantes obertures com denegacions.

En el tema de la LAU veig que compartim –i, per tant, no es tracta de dir que vostè comparteix el que nosaltres pensem, pensem que podem dir que compartim– el que, segons com surti aquesta Llei, segons com surti aquesta Llei, evidentment, pot dificultar, pot dificultar i posar en una situació «apurada» una bona part de la nostra oferta comercial. I d'aquí el treball que s'està fent de cara, precisament, a través de les aportacions que permet, evidentment, la presència del nostre Grup Parlamentari, ésser, en aquest tema, exigents.

Jo penso que la dicotomia que existia des del departament ministerial que va promoure la Llei, i després també el departament que té la responsabilitat del seguiment de l'impuls de les polítiques comercials, hi hagi un determinat equilibri. Em refereixo, d'una manera concreta, al ministre Borrell, per un cantó; al ministre Gómez Navarro, per l'altre, en la col·laboració que penso que hi ha en aquest moment. S'està estudiant i, malgrat que penso que no ens podem donar mai per satisfets, hi han algunes àrees en les quals penso que hi ha hagut... en fi, s'ha avançat; en altres continua havent-hi una preocupació.

Per tant, en el tema de la LAU, estem d'acord: si es fa malament pot afectar d'una manera dramàtica una part important de la nostra oferta comercial. Continuarem desplegant tota la nostra capacitat tècnica de persuasió i també de força, de presentar arguments convincents de cara que s'actui, que no s'alteri, evidentment, aquesta part, com deia, no només important des d'un punt de vista econòmic, sinó fins i tot des d'un punt de vista social. I no només per la necessitat que en té la societat sinó, fins i tot, perquè hi estem d'acord. I d'aquí precisament que, dels tres programes que no hem comentat –però ara sí que molt breument ho voldria dir–, dels tres programes que nosaltres, diríem, de les tres famílies de programes que estem desenvolupant, una molt clara va precisament per facilitar tot el que és la millora de l'urbanisme comercial, que vol dir dels equipaments locals.

I, per tant, tot l'esforç que es fa en zones de vianants, en tot el que s'està fent de la renovació dels mercats va, precisament, a mantenir els centres de les ciutats com uns centres vius des del punt de vista comercial.

I aquest esforç ha fet que en el bienni que portem, 92-93 d'aquesta legislatura, pràcticament, un 20% dels ajuts que s'han desenvolupat des del Departament han anat a aquests programes; un 72% ha anat a programes de millora dels establiments comercials, de modernització, d'informatització, i, després, de l'ordre d'un 8% ha anat a un tema que també és cabdal i important: no només millorar la part física sinó també millorar i ajudar les persones, i, per tant, un 8% ha anat a programes de formació o d'assistència als comerciants.

L'ajut que s'ha fet des del pressupost del Govern de la Generalitat, penso jo que és important perquè en dos anys els nostres comerciants, per aquests tres programes, han invertit 17.000 milions de pessetes; és una xifra que penso que és molt important. I d'aquests 17.000 milions de pessetes, des del Govern de la Generalitat se'ls ha ajudat, aproximadament, amb un 17% d'aquest esforç.

Per tant, em sembla que demostra que si sabem mantenir l'esquema normatiu que faciliti el desenvolupament de l'activitat comercial, els nostres comerciants, els nostres ajuntaments, uns i altres, i el mateix Govern de la Generalitat està tenint una política activa, perquè em sembla que hem de reconèixer que, en dos anys, fruit de l'esforç del petit comerciant, que són economies modestes, haver invertit, o bé directament o indirectament en ocasions, a través dels equipaments públics, 17.000 milions de pessetes, és una xifra que hem de considerar que l'esforç és fort i, per tant, la voluntat de continuar essent un element actiu de la nostra economia l'acredita l'esforç que fan.

Moltes gràcies, senyor Puigcercós; moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, molt honorable president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'assistència i orientació a les víctimes de delictes

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre la política general d'assistència i orientació a les víctimes de delictes, presentada pel diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc, el meu reconeixement, expressar el meu reconeixement i el meu agraïment als serveis de documentació de la cambra, que en un temps rècord m'han facilitat un ampli dossier sobre aquesta temàtica, que era difícil que ho poguessin fer, perquè m'han donat informació sobre un funcionament dels serveis d'assistència a la víctima de delictes d'Europa i també de les comunitats autònomes d'Espanya que el tenen, i doncs, agrair aquest servei.

La segona qüestió prèvia és dir quina és la finalitat d'aquesta interpellació que de cap manera és una crítica al Govern perquè no s'hagi encara instaurat o creat aquí a Catalunya aquest servei, que crec que és molt necessari, sinó que únicament i exclusivament l'objectiu d'aquesta interpellació és d'impuls al Govern –una de les funcions que té el Parlament–; per tant, aquí no hi haurà cap tipus de crítiques i l'únic objectiu –ho repeteixo– és el de contribuir que a través d'aquest debat es contribueixi a crear aquest servei aquí a Catalunya, que crec que és molt necessari.

Quan una persona és víctima d'un delictes queda traumatitzada; aquesta traumatització, a més a més, ve agreujada per la desorientació que la persona té perquè no sap el que

ha de fer, pel desconeixement que té del procediment penal, generalment, i també perquè hi ha una alteració de la seva vida quotidiana a través del procés que s'inicia en el moment en què presenta la denúncia. La persona necessita assessorament legal, en primer lloc; necessita també un suport i una atenció emocional perquè queda psicològicament afectada i necessita –no en tots els casos però sí en la majoria dels casos– un suport social, del qual després parlarem.

A tot aquest conjunt d'experiències negatives se li ha donat el nom de victimització secundària. Hi ha un moviment general en favor de la víctima, que s'expressa a tots els països occidentals, a Europa i a Nord-amèrica, perquè aquesta situació, que denuncia que passa a les víctimes que són objecte de delictes, no passa solament aquí a Catalunya o a Espanya, sinó que és comuna a tots els països.

Hi ha un buit legislatiu, naturalment, en quasi tots els codis penals: oblit de la víctima en aquests ordenaments penals en la mesura en què el centre del Codi penal, en el moment en què es va passar de privat a públic, doncs, va passar de ser el centre, abans, en el Codi penal, la víctima, ha passat a ser el delinqüent i s'ha oblidat en certa forma una mica la víctima. Això –ho repeteixo– és una situació generalitzada. Hi ha també un buit assistencial perquè tota aquesta situació que pateix la víctima, doncs, fins ara encara no té..., alguns països encara no tenen i, aquí, a Catalunya encara no té, doncs, aquest suport assistencial que nosaltres estem demanant.

Hi han declaracions del Consell d'Europa en aquest sentit, hi han recomanacions, també, de l'ONU. Hi ha a tot arreu d'Europa i Nord-amèrica associacions i organismes en defensa de la víctima a tot Europa –ho repeteixo– i als Estats Units, n'hi ha també al Canadà, naturalment, i associacions i organismes que a vegades tenen caràcter privat, però que en la majoria dels casos té un caràcter públic institucional.

Resposta a Espanya sobre aquesta temàtica. Bé, diverses comunitats autònomes han donat resposta a aquesta problemàtica. Entre elles –i que jo en tingui notícia per la documentació que se m'ha facilitat– la comunitat autònoma de Balears, la de Canàries, la del País Basc i la de València. Algunes d'aquestes oficines d'assistència a la víctima tenen ja una antiguitat de sis anys, de cinc anys, de quatre anys; és a dir, que hi ha una experiència acumulada. Funcionen des de fa temps, doncs, i ens proporcionen des d'aquest punt de vista un coneixement dels problemes més comuns, un perfil dels sol·licitants dels serveis i també una experiència del seu funcionament. De tot això n'anirem parlant en el curs, en el decurs d'aquest debat.

Situació a Catalunya. Bé, des del punt de vista de l'existència del problema de la víctima és la mateixa que a tots aquests indrets; però des del punt de vista de l'assistència, en aquest moment no hi ha encara cap servei instituït de la Generalitat, almenys en aquesta accepció general que nosaltres estem demanant. Això ha quedat també recollit en el darrer Informe del Síndic de Greuges, que il·lustra bastant aquesta situació que jo estic intentat descriure, i en aquest

Informe, el que correspon a la memòria de l'any 1993, el Síndic de Greuges ens diu que el 34% de les consultes que ell ha tingut fan referència a l'Administració de justícia. I després afegeix –i són paraules textuais i les llegiré–, diu: «La queixa del ciutadà se centra principalment en el sentiment de desconfiança i desamparament en què es troba després d'haver interposat la corresponent denúncia.» Acte seguit demana que aquí a Catalunya, doncs, s'instauri un servei similar al que ja existeix en diferents comunitats autònomes.

Característiques dels usuaris del SAV. Bé, com he dit abans, ja hi ha una experiència acumulada i podem veure quin és aquest perfil, i jo crec que és molt il·lustratiu i molt important que el sapiguem, perquè ens donaria un argument més a favor de la instauració ràpida i urgent d'aquest tipus de serveis. El 60% dels usuaris són dones, i això és degut a la tipologia de delictes que es denuncien, que presenten la dona com a la víctima d'aquests; és a dir, maltractament domèstic, agressions sexuals, abusos deshonestos, abandonament de família; 60% també de persones amb recursos econòmics limitats –jubilats, mestresses de casa, aturats–, i un percentatge important –i això també és molt significatiu, molt important, perquè és un servei que pot donar aquesta oficina– es presenten al SAV abans d'interposar la denúncia cercant orientació sobre el seu problema, i a vegades de resultes de l'orientació que se'ls dona en aquestes oficines, doncs, desisteixen de presentar la denúncia perquè potser no hi ha suficient motiu per a fer-ho. La victimització, doncs, –i aquesta és la conclusió del perfil– afecta els col·lectius més desamparats i, en conseqüència, nosaltres diem que és més imperiosa encara l'obligació d'intervenció de l'Administració pública.

Funcions de les oficines d'assistència a les víctimes del delictes. En principi, la finalitat del servei és brindar assessorament multidisciplinari i suport a tothom que hagi sofert les conseqüències d'un acte punible; des d'aquesta vessant prestaran assessorament legal, sobretot assessorament legal, que és el que demanden més la gent que s'hi dirigeix o que s'hi adreça; assessorament legal sobre els drets, naturalment, que té la persona víctima del delictes, sobre els procediments penals, sobre les possibles indemnitzacions a què tenen dret. Suport, també, per a algunes diligències judicials específiques –acompanyament, per exemple, de rodes d'identificació; acompanyament al reconeixement mèdic, quan aquest reconeixement és necessari. Hauran de donar també i donen suport emocional –ho hem dit abans: la persona víctima del delictes queda traumatitzada i, per tant, necessita aquest suport psicològic i, per tant, se li ha de dispensar aquesta atenció psicològica.

Actuació social; aquesta és una altra de les funcions d'aquest tipus de servei. Poden fer aquestes actuacions socials..., van des de la mediació, és a dir, a vegades amb un acte de conciliació o de mediació amb una persona que potser està amenaçada per una altra, n'hi ha prou i suficient, i això potser, doncs, soluciona el problema. Una altra actuació social, i sobretot aquesta: posar en contacte amb la xarxa

de serveis socials ja establerta; és a dir, no se n'ha de crear una de nova, sinó que s'ha de posar la persona en contacte si necessita determinats serveis amb la xarxa ja existent; per exemple, les dones maltractades, la gent gran... Hi han dones que han d'abandonar forçosament la seva llar i, per tant, necessiten immediatament, doncs, un sostre, i aquestes ofícines les adrecen als serveis socials pertinents perquè se'ls pugui atorgar o facilitar aquest sostre durant els dies que sigui necessari.

I també aquestes, les funcions de les ajudes..., bé, de les oficines d'ajuda a les víctimes del delictes ha de tenir també una actuació i té una actuació preventiva. És a dir, sensibilització de l'opinió pública sobre determinats delictes i atenció a determinats col·lectius. Hi han determinats col·lectius que per les seves pròpies característiques —m'estic referint sobretot a la gent gran—, doncs, són susceptibles de tenir més perillositat quant a la possibilitat de sofrir algun delictes.

Aquí a Catalunya, què hauria de tenir, quines característiques haurien de tenir aquests serveis d'atenció a la víctima que nosaltres reclamem? Bé, en primer lloc, crear-lo al més aviat possible i espero que del debat d'avui, doncs, se n'infereixi, es dedueixi això molt clarament. Les funcions que haurà de tenir, doncs, home, les descrites més aquelles que el Consell Executiu consideri oportunes i adients. L'àmbit; jo crec que el SAV, creiem nosaltres que el SAV s'ha d'anar implantant gradualment a tot el territori començant naturalment per la creació d'una oficina pilot que, lògicament —suposo—, s'hauria de fer aquí, a ciutat de Barcelona, per la seva complexitat.

Pressupost. Aquest és un argument més perquè es pugui crear: no es necessiten grans pressupostos. En tot cas, si el senyor conseller m'ho demana, li puc facilitar pressupostos d'oficines que ja estan funcionant en el País Basc i tot això i ens adonarem que no es necessiten grans capitals. I coordinació, sobretot, amb la policia, naturalment, i els jutjats i amb els ajuntaments. Per posar un exemple, l'oficina pilot que es va crear a Bilbao té la seva seu en el Palau de Justícia i, per tant, té una coordinació i una relació directa amb tots els jutjats que tenen la seu en aquest mateix Palau de Justícia.

Necessitat, doncs, que la Generalitat presti aquest servei. La dic per diverses raons; la primera perquè la víctima necessita trobar un interlocutor vàlid —i això seria una mica el resum—; la víctima necessita assessorament legal; la víctima té necessitat d'informació durant el procés; la víctima necessita ajuts socials.

Tenim competències, senyores i senyors diputats, senyor conseller; tenim mitjans, doncs, per fer-ho, i es per això, senyor conseller —i amb això acabo—, que li demano els seus propòsits de capteniment sobre aquesta matèria i més concretament si vostè —o vostès, els del Consell Executiu, el Govern de la Generalitat—, pensa crear aquest servei aquí a Catalunya i si ho pensa crear, quan ho pensa fer i quines funcions i quines característiques tindrà aquest servei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac i Aguil·lar): Senyor president, senyores i senyors diputats, comparteixo el principi abstracte que ha presentat el diputat interpellant respecte de la seva importància, respecte de la seva transcendència, respecte de la necessitat d'evitar o limitar al màxim la victimització secundària, i que això s'ha de produir mitjançant unes actuacions de contingut assistencial i de contingut orientatiu.

És més, em sembla summament orientativa —i per això la citaré aquí d'una manera concreta— la resolució de 29 de novembre de 1985 de les Nacions Unides, segons la qual «són víctimes aquelles persones que de forma individual o col·lectiva han sofert un perjudici, especialment un atac a la seva integritat física o mental, un sofriment moral, una pèrdua material, un atac greu als seus drets fonamentals en accions o omissions que infringeixen les lleis penals vigents d'un estat.» I que de la interpretació correcta i acurada d'aquest concepte se n'extrau un concepte de víctima en sentit ampli que fa referència no només a la persona que ha sofert directament l'atac, sinó també a aquelles persones que puguin tenir una dependència personal, social, o fins i tot econòmica de la persona que ha sofert l'atac.

Comparteixo —he dit— la seva exposició en el sentit abstracte, les idees que ha exposat; no comparteixo la premissa sobre la qual desenvolupa la seva pregunta. Per tant, jo li contestaré directament el contingut de la interpellació respecte de quin és el capteniment que té el Consell Executiu en aquesta matèria. Doncs, el capteniment del Consell Executiu és seguir treballant en la línia que ho està fent en l'actualitat i, si és el cas, executar, ateses les previsions pressupostàries que es puguin produir durant l'exercici de 1995, una previsió que en l'actualitat d'està estudiant, s'està treballant respecte d'ella i que jo li exposaré.

I per tant, si dic això he de dir-li..., o de negar la seva conclusió, que és la urgent necessitat de crear un servei d'atenció a la víctima, perquè si es considera que és urgent crear un servei d'atenció a la víctima vol dir que no hi ha un servei d'atenció a la víctima. Efectivament, vostè ha fet referència a l'Informe del Síndic de Greuges, que és clar, que així ho recull des dels anys 88 fins a l'actualitat, és evident, i amb això també compartim la idea que existeix un marc legal insatisfactori, totalment, respecte d'aquesta matèria. Això no vol dir que no existeixi alguna previsió específica que jo li posaré de relleu.

Hi han unes previsions de futur que poden arribar a ser certes com són previsions en l'àmbit del futur del projecte de Codi penal, article 112 i següents que preveu ja alguna introducció en la matèria innovadora respecte de la regulació de la responsabilitat civil derivada del delictes, i existeix en l'actualitat, en tràmit, un projecte de llei orgànica de protecció a testimonis i perits que, d'alguna manera, també té incidència en aquesta estructura, però que, ho repeteixo, com diu vostè, no resolen suficientment la matèria.

És cert que existeixen en l'actualitat uns serveis en funcionament i que, en l'actualitat, el que es considera el més antic és el servei que està funcionant a València, a la comunitat valenciana, i que el que es podria considerar, per les seves funcions, com a més complet és el servei que està desenvolupant-se a la comunitat autònoma d'Euskadi respecte a la seva atenció assistencial, orientativa i també de caràcter mediador en les seves funcions d'atenció a la víctima.

Tinc les dades de les partides pressupostàries que el Govern d'Euskadi dedica a aquest Servei d'atenció a la víctima i, si és el cas, després, si vostè ho estima oportú, analitzarem els serveis prestats, les persones adscrites, etcètera, per tal de veure si ens considerem molt endarrerits o estem molt per sota de les previsions que ja algunes d'aquestes comunitats han fet en la matèria.

Pel que fa a Catalunya, sense fer referència al que jo entenc que hauria estat un compliment exacte o correcte de les previsions del marc legal vigent en la matèria —que sí que hi ha algunes previsions pel que fa referència a la Llei de bases de règim local a nivell municipal de Catalunya—, sense fer referència a això —alguna iniciativa es va posar en marxa per part d'algun ajuntament—, fent referència estrictament a les actuacions que ha desenvolupat el Consell Executiu, indicar l'existència en aquest moment, com a iniciativa del Departament de Governació, d'una brigada policíaca d'atenció a la víctima que ja ha desenvolupat, a partir del 31 de gener, una sèrie d'actuacions i que té fonamentalment funcions de tipus protector per tal de protegir la víctima del delicte, en el moment d'assistir al judici, de possibles atacs o intimidacions, de donar protecció a la víctima en casos de possible risc molt greu de futur per tal d'evitar-lo, així com actuacions preventives del delicte i, —i, si fos, si fos necessari—, en casos d'urgent i absoluta necessitat, intentar orientar la víctima del delicte per tal de trobar solucions als seus problemes assistencials per tal de poder acudir i rebre els beneficis de la xarxa assistencial pública.

Fonamentalment, fonamentalment, coincidim en la valoració del quadre de les persones o del dibuix que es fa de les persones que són —diguéssim— les usuàries d'aquest servei. Des del moment que s'ha produït la implantació d'aquest servei fins a l'actualitat, s'han produït quaranta-tres atencions a víctimes del delicte, la majoria de les quals, efectivament, com vostè ja ha posat en relleu, han estat dones que han estat objecte fonamentalment o majoritàriament d'agressió sexual.

Quines són les actuacions que la matèria ha dut a terme en el Departament de Justícia i que, d'alguna manera, justifiquen el que jo li digui que no estic d'acord amb la seva conclusió majoritària que és la de la urgent necessitat de posar en marxa un servei d'atenció a la víctima, atesa la inexistència d'un servei que faci aquestes actuacions?

Doncs, des de l'any 1987, el Departament de Justícia, executant un conveni de col·laboració amb el Consell General del Poder Judicial, desenvolupa un servei d'assistència i orientació social que, si bé aquest s'inicia mitjançant unes

tasques assistencials i orientatives, ha anat produint o ha anat generant una major actuació i ha derivat, la seva organització, en una autèntica unitat tècnica i judicial mitjançant —o amb un objectiu— la prestació d'uns serveis l'objectiu dels quals és oferir assessorament i suport en matèria social i psicològica als òrgans judicials i a les víctimes que hagin pogut sofrir un delicte.

Aquests serveis estan ubicats, estan actuant a les quatre províncies catalanes, existeixen, han prestat uns serveis des de l'any 1987; si és el cas i hi té interès, li donaré les persones que integren..., els professionals que hi estan adscrits i fàcilment en podrem deduir, per comparació, la seva eficàcia o la seva prestació de serveis en relació amb els existents.

Fonamentalment, consisteix a donar una informació i un assessorament als òrgans judicials per tal d'afavorir l'eficàcia i la més millor o la millor aplicació del dret respecte a la sentència en el cas concret que s'analitza; al mateix temps es dona assessorament i assistència en determinades actuacions a les víctimes del delicte i, per descomptat, es dona una informació continuada per tal de veure l'eficàcia un cop s'ha produït la resolució del conflicte.

En conseqüència, els serveis d'assistència i orientació social en forma d'unitat tècnica judicial existents a Catalunya i dependents —ho repeteixo— del Departament de Justícia tenen la finalitat de donar informació respecte a la situació social i psicològica dels encausats, a la situació social i psicològica de les víctimes, amb especial atenció a la incidència que ha produït —respecte a la víctima— el delicte que s'està analitzant, s'està fent una valoració de la possibilitat de tractaments específics substituint la pena privativa de llibertat per la de tractament respecte a la incidència que pugui produir en la víctima, la situació en què quedarien els menors o els pares en les causes civils matrimonials i la situació social i psicològica de les persones immerses en processos d'incapacitació, així com l'anàlisi de situacions en casos de desnonament i els informes per tal d'obtenir o gestionar peticions d'indult.

Repeteixo que, d'acord amb allò que es desprèn de l'informe de les Nacions Unides, el concepte que s'està utilitzant és un concepte ampli i general de víctima.

També es produeix un suport judicial per tal d'analitzar el seguiment, la derivació i el control de les persones en situació de risc, especialment pel que fa a les víctimes del delicte, l'eficàcia i el seguiment del control del compliment substitutori en el cas que s'hagi produït i que, com a dada significativa —si és el cas després la podrem comparar—, al llarg de l'any 1993 aquest servei d'assistència i orientació social en forma d'unitat tècnica ha prestat assistència a 1.471 persones, utilitzant —ho repeteixo— el concepte de víctima àmplia, fent referència a 343 situacions judicials diferents.

A banda d'això, existeix un servei d'orientació jurídica que, pel que fa a la víctima, té com a finalitat orientar, complementant, doncs, aquests sistemes o aquestes tècniques assistencials que es puguin derivar del servei d'assistència i

orientació social especialment en l'àmbit de dret de família, en àmbit de dret contractual derivat fonamentalment dels desnonaments en matèria d'habitatge, afers fonamentals en l'àmbit de dret laboral i en matèria de dret penal, la incidència de les actuacions respecte a la víctima en amenaces, coaccions, lesions, accidents de circulació i altres actuacions penals.

Per acabar, dir-li que, no obstant entendre nosaltres que per aplicació dels preceptes legals citats amb anterioritat els serveis d'atenció a les víctimes es configuren com a serveis socials i, per tant, de prestació obligatòria per les administracions municipals de més de vint mil habitants, el Departament de Justícia té la intenció, constituint-se d'alguna manera en mediador comunitari, de posar o de desplegar, ateses les experiències derivades de les aplicacions dels SAOS i els SOJ corresponents als diferents òrgans judicials, un servei específic d'atenció a les víctimes que, ho repeteixo, no sigui fonamentalment un servei assistencial sinó que també, prestant activitats assistencials, tingui per finalitat la coordinació, posar en mans de les víctimes i també dels autors dels delictes determinades mesures derivades de la xarxa assistencial general existent, actuant en estreta col·laboració amb els cossos de seguretat de l'Estat de les comunitats autònomes i dels municipis, amb els òrgans judicials i la fiscalia i amb els serveis comunitaris existents.

No és només el Departament de Justícia qui es veuria implicat o qui es veuria afectat si es duu a terme, que, si les previsions pressupostàries ho permeten, es produirà; no és l'únic, sinó que afectaria també altres departaments del Consell Executiu, en aquest cas del Govern de Catalunya, els quals es veurien afectats també per l'existència d'aquest servei d'atenció a les víctimes.

En qualsevol cas –ho repeteixo– comparteixo la preocupació, entenc la importància que té, comparteixo el seu plantejament general i la seva tesi abstracta, però no puc compartir la conclusió a què vostè arriba, de negar l'existència de qualsevol servei assistencial en l'àmbit de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Oliart pot fer rèplica.

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller Isac, bé, ja és molt que vostè i jo almenys estiguem d'acord en una cosa, que és a compartir la necessitat de la importància del funcionament i la creació de les oficines d'assistència a la víctima del delictes. El que passa és que a mi m'ha donat la sensació que potser parlem de dues coses diferents. Perquè, si jo no ho he entès malament, vostè ha explicat aquí una sèrie d'actuacions que, segons vostè, el Consell Executiu ja està fent i d'aquí es deduiria que ja existeix, com a mínim, si no exactament amb les mateixes sigles, un servei tan similar a les oficines d'atenció a la víctima de delictes que nosaltres estem demanant que, pràcticament, seria el mateix i, per tant, la meua petició que es creés seria notablement innecessària perquè ja s'estaria fent.

Home, aquí aleshores resultaria que tots nosaltres estem molt mal informats, no solament els diputats d'aquesta cambra o un servidor –perquè potser sí que altres diputats ho saben i coneixen tot això que vostè em diu–, però, també, indubtablement el síndic de Greuges deu estar també completament equivocat; i no solament l'últim síndic de Greuges sinó també l'anterior, perquè com vostè també ja ha assenyalat molt bé abans, doncs, durant quatre anys d'exercicis seguits, doncs, s'ha anat denunciant aquesta falta, aquesta mancança i, per tant, d'allà es deduïa perfectament que no existia aquest servei tal com nosaltres voldríem que existís i que, per tant, oi?, que era necessari crear-lo. Per tant, vostè m'ha deixat, des d'aquest punt de vista, bastant desconcertat.

Jo lamento..., ho volia fer, ho volia fer més que res perquè en el moment que he agraït als serveis de la cambra, doncs, tota la informació que m'havien donat, que ha estat molt extensa, tenia la idea de venir aquí amb tota ella, perquè, com a mínim una cosa així (*el diputat fa un gest amb les mans*), posar-ho aquí damunt i, aleshores dir: «Mirin vostès si n'hi ha, d'informació sobre les oficines d'atenció a la víctima!», i tota la informació pràcticament d'aquest volum tan important al qual m'estic referint, doncs, les tres quartes parts són de funcionament de les oficines que ja funcionen a les diverses comunitats autònomes que la tenen. I, per tant, des d'aquest punt de vista, i una de les funcions principalíssimes que tenen aquestes oficines és precisament la d'informar el públic. Perquè en les memòries diferents que estan en el meu poder, de cada una d'aquestes oficines i d'aquestes serveis que estan funcionant es veu molt clar que en el començament de la seva obertura, de la seva creació, la quantitat de persones que s'hi dirigien era molt minsa, i, en canvi, any a any es veia que la projecció era molt important i anava augmentant. Per què? Doncs perquè les persones d'aquestes comunitats autònomes sabien de l'existència d'aquest servei i, per tant, hi anaven perquè sabien que existia.

Per tant, si és veritat que existeix un servei o serveis similars, doncs, com a mínim, que els ciutadans ho sàpiguin. Tenen vostès memòries de les actuacions d'aquests serveis que vostè ens està descrivint tan bé però que jo, indubtablement, desconec que existeixin? Jo, naturalment, no les tinc i, en qualsevol cas, si aquestes memòries existeixen i tots aquests serveis que vostè diu que estan fent, s'estan realitzant realment, doncs, home, a mi m'agradaria tenir-los i segurament també al Parlament li agradaria.

Vostè ha parlat de l'aspecte legal. És indubtable que cal fer una reforma des del punt de vista legal, però està clar també que la Generalitat no té competències en aquest sentit i que, per tant, sí que la Generalitat té competències en tot el tema dels serveis socials i en tot el tema de l'orientació psicològica, bé, de suport psicològic i de l'orientació i assessorament legal que se'ls pot donar.

Com estan compostes bàsicament aquestes oficines d'atenció a la víctima? Doncs tenen un psicòleg, tenen un advocat i tenen un assistent social. Jo no he vist, en la des-

cripció que vostè m'ha fet, que aquestes oficines que vostè veu, o aquests serveis similars a aquestes oficines que jo estic reclamant tinguin aquests serveis. I vostè m'ha dit: «Podem parlar de les característiques i podem parlar del tipus de delictes que es denuncien i tot això». En podem parlar, però si, pel que em sembla, vostè ha llegit els mateixos informes que he llegit jo, és indubtable que a la cambra li aniria molt bé per saber-ho, però no hi haurà tampoc temps en aquest sentit.

Bé, jo el que vull expressar sobretot és la meua sorpresa davant aquesta espècie de regateig que vostè ha fet, potser no sé si molt hàbilment o no, però que, indubtablement, a mi m'ha sonat a regateig; és a dir, a driblar. A intentar, doncs, obviar la qüestió i anar-se'n per altres camins, però no admetre que existeix aquesta necessitat i no voler de cap de les maneres adquirir el compromís, davant de la cambra, de crear-lo.

Jo surto molt insatisfet d'aquest debat perquè crec que l'he presentat d'una manera que era molt acceptable per part del Consell Executiu, de poder, doncs, contribuir entre tots nosaltres que aquest servei es creï per a un millor servei a la societat, per a un millor servei a la societat democràtica a la qual nosaltres estem servint, però realment me'n vaig molt insatisfet i, des d'aquest punt de vista, doncs, m'acomio, senyor president, senyors i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor president, senyores i senyors diputats, lamento no haver satisfet el senyor Oliart. Jo em pensava que havíem encetat una via d'amistat duradora i que les amistats sempre tenen un sentit remuneratori i satisfactori. Ho lamento. Estava molt content perquè veia que al començament vostè m'havia copsat perfectament, i que aquesta coincidència en els criteris abstractes doncs era molt fructífera. Sí que m'haig d'excusar d'una cosa, i és que el Departament, fins ara, no havia fet de manera expressa, a banda, edició de memòries d'aquestes actuacions. Està recent feta i, per tant, no hi ha hagut moment de presentar-la, però sí que existeix una memòria relativa a l'exercici 1993, del Servei d'Assistència i Orientació Social. Els serveis que presta el Servei d'Orientació Jurídica estan, les seves dades, dintre de les actuacions generals de la memòria del Departament de Justícia que vostè coneix perfectament.

Només per orientar una mica, només per orientar una mica, perquè sí que he compartit amb vostè la necessitat i la conveniència de desenvolupar aquests serveis, sí que li he anunciat que s'està treballant en un projecte que té per finalitat crear un servei d'atenció a la víctima, generalitzat, que agrupi, en la mesura possible, les experiències vàlides d'aquests dos serveis ja existents i tractar-los d'una manera més específica, però també fent referència que, perquè hi hagi un servei d'assistència a la víctima, no cal reformar el marc legal, perquè hi ha un marc legal que preveu el que succeeix, que determina que la responsabilitat correspon als municipis, ja que la qualificació d'assistència a la víctima

són serveis socials i, per tant, com he dit abans, de prestació obligatòria als municipis de més de vint mil habitants. I com vostè sap perfectament, segur que n'està assabentat, l'any 88 es va produir una experiència respecte a aquestes actuacions en l'àmbit de l'Ajuntament de Barcelona, la qual l'any 92 va ser tancada per manca de previsions pressupostàries del citat Ajuntament.

Però, en qualsevol cas, per exemple, les oficines d'atenció a la víctima de València i les d'Alacant i Castelló són similars, una mica més petites, estan constituïdes per un auxiliar, dos assistents socials i dos advocats. Les de Castella i València són similars. L'oficina existent a Euskadi consta d'un auxiliar, un advocat, un psicòleg i un treballador social. El SAOS-UTG de Barcelona compta amb nou treballadors socials, un psicòleg, dos administratius i, si hi afegim les funcions que desenvolupa l'oficina del Servei d'Orientació Jurídica prestat en col·laboració amb el Col·legi d'Advocats, com a mínim hi ha adscrits quatre advocats.

El SAOS de Girona té una composició similar, el de Lleida té una composició similar, amb la variació que hi ha dos assistents i el SAOS de Tarragona compta amb l'adscripció de tres assistents, un psicòleg i complementat, ho repeteixo, amb el Servei d'Orientació Jurídica, del Conveni signat en col·laboració conjunta amb el Col·legi d'Advocats de Tarragona.

Si comparem les composicions, veurem fàcilment que, si fem aquestes adscripcions és perquè les atencions o les actuacions que s'estan desenvolupant són prou importants com perquè hi hagi adscrits al voltant de vint-i-set professionals als diferents serveis assistencials de contingut social i orientatiu, sense comptar la participació que, via conveni, produeixen els col·legis d'advocats a través de l'orientació de tots i cadascun dels drets, de tots i cadascun dels efectes o dels fenòmens.

Hi insisteixo: són més de vint-i-set professionals, no tinc feta la suma ni és el cas; si vostè hi té interès, l'hi dedicaré, però davant dels 14 milions que hi dedica el Govern d'Euskadi —menys quantitat hi dedica el Govern de la Comunitat Valenciana, a Balears el servei és molt petit, igual com succeeix respecte a la comunitat canària—, només del pressupost dedicat a les subvencions que nosaltres prestem com a cobertura, aproximadament mitjana, dels serveis que presta el Servei d'Orientació Jurídica com a part de l'assistència deguda a la ciutadania en general, només en aquest sentit, tenint en compte que existeixen convenis a totes les capitals i hi ha més d'una població que té col·legi d'advocats propi, la partida pressupostària dedicada a Barcelona són 5 milions de pessetes; la resta de Catalunya és una subvenció anual d'1 milió de pessetes, la qual cosa, atès el nombre existent de convenis en la matèria, ens n'anem més enllà, ja, dels 14 milions de pessetes que en aquest sentit destina el Govern basc a la matèria assistencial, sense, per descomptat, comptar-hi ni la partida pressupostària existent en el Servei d'Assistència i Orientació Social, que, ho repeteixo, té adscrits vint-i-set professionals en la matèria.

El que sí que agafo és el compromís –i l'agafo amb molt de gust i amb satisfacció– de tenir-lo perfectament i clarament informat –vostè i tots els membres d'aquesta cambra– de com es produirà el desenvolupament d'aquest estudi que s'està executant en el moment, que té per objecte, atenent i partint de la premissa que no existeix una responsabilitat única i concreta del Consell Executiu, però que pensant en la posició que té el Departament de Justícia i la seva experiència en la prestació d'aquests serveis, sí que és bo, sí que és bo que es produeixi l'existència d'un servei específic d'atenció a les víctimes, que serveixi per a donar unitàriament aquestes actuacions que en el moment, a través dels dos serveis existents, s'estan donant.

Que no té per funció complir tota l'activitat assistencial, sinó que té una finalitat clara, d'actuar com a mediador comunitari i que, a més, tindrà una finalitat important, que és la de dur a terme o la de dur al nivell de l'àmbit general de l'Administració de Justícia les experiències que nosaltres hem pogut desenvolupar i que ha estat una matèria que jo, deliberadament, no n'he volgut parlar. Les experiències que nosaltres hem pogut desenvolupar mitjançant l'aplicació dels programes de mediació i de reparació i conciliació en l'àmbit de justícia juvenil, mitjançant la participació, l'assistència i la incentivació totals en una triangulació fonamental mitjançant l'actuació de la víctima, l'autor i l'òrgan judicial per tal de fer una valoració, per tal de fer una aportació i una major responsabilització.

En síntesi, s'està estudiant aquesta matèria; les experiències que en el sector tenen tant la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia com la Direcció General de Justícia Juvenil, ens permeten poder afrontar, de futur, si les situacions econòmiques i les previsions pressupostàries no es modifiquen gaire, la possibilitat de constituir per al futur, per a un futur immediat, un servei centralitzat i unitari d'assistència a la víctima, la qual cosa no vol dir que en l'actualitat no hi hagin prestacions de serveis, però que responen a la sensibilitat del Govern de Catalunya, de la bondat, la importància i la transcendència d'aquestes actuacions, no obstant, siguin quines siguin, les previsions determinades pel marc legal vigent.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general dels minusvàlids greument afectats

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, interpellació sobre la política general de minusvàlids greument afectats, presentada per la diputada senyora Rosa Barenys, que té la paraula.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb data 24 de gener del 94, el Departament de Benestar Social, l'ICASS, concretament, enviava una circular de caràcter urgent als centres d'atenció i assis-

tència a minusvàlids greument afectats, manifestant-los que, a partir del curs 94-95, el Departament d'Ensenyament es faria càrrec dels nens i les nenes en edat escolar atesos en aquests centres. El Departament de Benestar Social es comprometia a continuar subvencionant els centres d'atenció especialitzada fins a l'agost del 1994; recomanava als centres receptors de la circular que es posessin en contacte amb el Departament d'Ensenyament per fer les gestions oportunes de cara als concerts o les matriculacions en centres d'educació especial, manifestava que la psicoteràpia que subvencionava el Departament de Benestar Social per als menors amb grans disminucions físiques, el Departament d'Ensenyament estava disposat a subvencionar-la i, pel que fa als centres de psicòtics i autistes concertats amb el Departament d'Ensenyament, el Departament de Sanitat estava disposat a oferir l'ajut necessari per a l'atenció psiquiàtrica.

L'objectiu del Departament de Benestar Social –i el senyor conseller ja ho sap, perquè ell ha fet la circular– era atendre millor els majors de divuit anys. En quatre ratlles, creiem, senyor conseller, vostè es treia de sobre l'atenció a cinc-cents nens i nenes disminuïts profunds, paralítics cerebrals i autistes, creant –i això vostè ho sap– l'alarma social entre les dinou associacions de pares que tenen centres concertats amb vostè, amb Benestar Social, subvencionades prioritàriament, les despeses de personal, per vostè. Alarma social extensible també als professionals que treballen de manera molt especialitzada en aquests centres.

Vostè segurament coneix que la Federació APS, l'Associació per a Subnormals de Catalunya, que aplega totes aquestes entitats en el seu si, va dirigir un escrit al director general de Gestió de Centres –suposo que el coneix, encara que sigui del Departament d'Ensenyament– per manifestar la seva preocupació per aquest canvi d'orientació a l'atenció assistencial, donat que els nens i les nenes de referència responen a uns perfils i unes característiques de disminució que es manifesten generalment per una manca d'independència personal, necessiten controls mèdics periòdics i una atenció assistencial permanent. El centre que els atengui, en aquest cas el centre d'educació especial, haurà de tenir cura d'aspectes sanitaris i rehabilitadors i vetllar perquè els assistits adquireixin la màxima autonomia personal i social.

Necessiten, com vostè sap bé, perquè vostè ho subvencionava, personal molt especialitzat, psiquiatres, psicòlegs, neuròlegs, logopedes, educadors, assistents socials, i, molt especialment, tot aquest personal es necessita en els centres de dia, que també entren en aquest conjunt de centres que han rebut la circular.

Vostè sap molt bé, o ho hauria de saber, que són nens hiperactius, que caminen sense cap tipus de control molts d'ells, que no tenen sentit d'orientació espacial i que necessiten una persona constantment al seu costat. En fi, jo crec que tenen unes característiques realment molt complicades, són nens amb encefalopaties greus, que no poden estar més de dues hores asseguts en una cadira, nens que no caminen i que es mouen en llitera a causa de l'alt grau d'afectació, nens tetraparèsics, amb greu afectació cerebral, nens que no

tenen control cefàlic, no tenen moviment voluntari, sinó que són hipoactius, etcètera. Podríem fer una llista llarga dels seus diagnòstics.

També la Federació APS va fer gestions amb l'ICASS i amb la presidenta de la Comissió Interdepartamental de Disminuïts, i les respostes que han rebut a hores d'ara són respostes molt confuses i que no aclareixen aquesta situació d'estar entremig dels dos departaments, Departament de Benestar Social i Departament d'Ensenyament. Nosaltres, amb aquesta interpellació, i darrere d'aquesta interpellació hi ha col·lectius de pares, associacions i professionals, voldríem obtenir de vostè, senyor conseller, i també del conseller d'Ensenyament, encara que no està aquí —i suposo que em contesta vostè, lògicament—, el màxim d'informació sobre aquesta situació, donat que creiem que aquest és un problema que s'ha plantejat malament.

És per això que vam estar molt atents a l'anterior Ple a una interpellació que va fer la senyora Torrent al conseller d'Ensenyament, sobre la valoració i la projecció de l'educació especial. Jo no sé si vostè, senyor conseller, estava aquí en la cambra. El Conseller d'Ensenyament es plantejava el tema dels nens i les nenes amb necessitats educatives especials i parlava de la integració en els centres ordinaris per als nens i les nenes més lleugers i dels centres específics per als nens i les nenes amb dificultats d'aprenentatge. La senyora Torrent li preguntava quina era l'estimació d'aquestes necessitats, quants centres eren necessaris, fins a quina edat pensava, el Departament d'Ensenyament, atendre aquests menors. Fins ara, l'edat són divuit anys, i sembla ser que es vol retallar a setze.

El senyor conseller d'Ensenyament feia referència a la població específica, deia que hi havia 5.503 nens, nenes, amb necessitats específiques d'educació especial, que corresponen a un 0,5 del total estimat de l'educació especial. Els centres específics d'aquesta educació especial, també ho deia, tindran un suport de centres educatius, de recursos específics, pendants de crear encara, per als alumnes amb necessitats educatives especials. La nostra pregunta al conseller d'Ensenyament i a vostè, lògicament, és si aquí, en aquest 0,5, ha comptabilitzat vostè aquests nens i nenes profunds, autistes i paralítics cerebrals, que són prop d'uns cinc-cents a Catalunya.

Li pregunto si s'ha plantejat les dificultats que pot comportar atendre aquests menors per al proper curs 94-95, donada la infraestructura dels centres educatius i sobretot els recursos actuals del personal existent en els centres d'educació especial; si durant els períodes de vacances escolars que en l'ensenyament ordinari són molt més llargs que no pas en els centres assistencials, als quals ara acudeixen aquests menors, què pensen vostès fer; si tindran algun tipus d'atenció, si els nens estaran escolaritzats fins als divuit anys... Són preguntes i interrogants que tenim damunt de la taula, i llavors els plantejem aquí perquè vostè ens els contesti, i a la vegada també m'agradaria que em digués, senyor conseller, si vostè creu que la millor manera d'atendre aquests grups de menors és produir el traspàs del Departament de Benestar

Social al Departament d'Ensenyament, pel sol fet d'estar en edat escolar, sense fer cap altra valoració. Això és el que diu la circular: edat escolar, Departament d'Ensenyament i, quan tinguin divuit anys, vostè me'ls torna i jo ja me'n cuidaré. Si creu de veritat vostè que el que ha de regular l'atenció bàsica dels disminuïts psíquics profunds, psicòtics i autistes és l'edat. S'han de regular per l'edat, les seves necessitats o per altres qüestions i característiques diagnòstiques?

Si ha pensat vostè, senyor conseller, que la xarxa mínima existent de centres assistencials —centres de dia, alguns d'ells—, recursos històrics que s'han fet amb el pas del temps per respondre necessitats imperioses dels menors i de les famílies, es pot desmuntar amb aquest canvi de titularitat de la gestió. M'agradaria que vostè em digués què pensa d'això. Si estalviar diners, com diu la circular que li he anomenat, és l'únic objectiu d'aquest canvi.

El que ens preocupa d'aquesta manera de fer política és que, si tan sols vostè hagués consultat amb les associacions de pares i hagués consultat amb els professionals, segurament que la mesura que haurien emprès o l'acord a què haurien arribat tindria un cert consens, però la consulta ha sigut minsa, gairebé que no ha existit aquesta consulta, la notificació s'ha fet per circular, cosa que sap greu, que s'hagi vostè de caracteritzar per donar canvis d'orientació de la política a través d'una circular del director general de l'ICASS. Això ens sap greu, els pares estan preocupats, s'ha creat una certa, una important alarma social... A mi m'agradaria, senyor conseller, que vostè m'expliqués l'entramat d'aquesta orientació política no pedagògica que volen donar als centres d'atenció, a les persones greument afectades de minusvalidesa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Barenys. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, la interpellació anava per altres camins: era respecte a..., el capteniment respecte als greument afectats; això hi entra, evidentment, però n'és una part. Però, ja que vostè ho ha plantejat, tractem-ho; en tot cas, si em faltés alguna dada, doncs, hi hauria ocasió de fer-la-hi arribar.

La política del Govern es determina en funció de paràmetres polítics, i dintre dels paràmetres polítics hi ha, evidentment, els educatius, hi ha tot allò que fa referència a les persones a les quals s'ha d'atendre. Ja fa temps que es va determinar que, d'una forma contínua, sense precipitacions, aniríem normalitzant l'atenció que necessitaven certes tipologies de persones a atendre. I per això es van crear els plans interdepartamentals, per això existeixen els plans interdepartamentals. Hi ha actuacions que només a través d'un sol departament, segurament, no es podria arribar..., és segur: no es podria arribar a una atenció a la persona tan completa com es pot fer a través d'un pla interdepartamental. Es va començar en el temps —si la memòria no em falla ara— pel

Pla interdepartamental d'atenció precoç, que agafa tres departaments de la Generalitat –Sanitat, Ensenyament i Benestar Social–, ha continuat en altres aspectes amb Sanitat, i varem creure que ara era el moment, amb Sanitat i amb Ensenyament, de donar un pas més.

Això es va consultar? Evidentment que es va consultar. No hi ha ningú que digui que no..., potser no es va consultar amb ell, però aquestes consultes es van fer, i es va decidir que aquest era el moment perquè hi havia també un altre aspecte: moltes vegades, en els centres escolars hi havia persones de més de divuit anys que simplement estaven allà perquè no hi havia uns recursos ni uns equipaments adequats per a ells. Això s'ha volgut, com dic, normalitzar, i aleshores hem fet que Ensenyament es cuidi del que li pertoca, Benestar Social del que li pertoca i Sanitat del que li pertoca. Això no vol dir que cadascun d'ells actua independentment dels altres: els aspectes educatius d'aquestes persones no poden anar al marge de les atencions que ha de donar el Departament de Benestar Social i àdhuc de les atencions que ha de donar el Departament de Sanitat. I per això s'ha fet aquest Pla.

Sempre que es fan aquests canvis es produeixen situacions... Ja s'havia creat una certa rutina, s'havien creat uns certs interessos, lògics, a escoles especials o privades que, aleshores –privades, de vegades en entitats sense ànim de lucre, però de vegades no, però de vegades en entitats sense ànim de lucre–, s'havia creat una situació, i aleshores tot canvi suposa una certa incomoditat. Però, tanmateix, fins ara jo no tinc... Vostè diu que les APS encara no s'han aclarit del tot; la meua informació és que en totes –jo no he intervingut en totes elles, però en algunes hi he estat–, en tots els casos que se'ns han plantejat, ho hem resolt a base de donar aquells recursos –en principi pensem que temporals, però que mentre sigui necessari nosaltres els pensem aplicar– complementaris de l'atenció que aquestes persones requereixen i també, moltes vegades, les *ratios* dels educadors que estaven compromesos en actuacions concretes.

Per tant, no hi ha d'haver cap problema –cap problema lògic, s'entén. Ja dic: jo estic disposat personalment, si en algun cas amb les persones del meu Departament, des d'un punt de vista tècnic, hi hagués alguna problemàtica, a atendre tots aquells casos, amb totes les entitats, que sigui necessari. I, concretament, amb la federació APS, hi tenim prou relació, continuada; els vaig rebre no fa pas més enllà de tres setmanes i varem tractar tots els assumptes concrets, i, els que em van plantejar en aquest sentit, jo he de creure que estan resolts. De qualsevol manera, per si no fos així, aprofitant l'avinentsa de la seva amable interpellació, jo demà mateix els trucaré perquè em vinguin a explicar si hi ha algun cas que no el tenen resolt.

Nosaltres creiem que hem d'anar per aquí, a normalitzar les persones en tot el que es pugui, i que aleshores no és l'edat el que ha de marcar les persones, però sí que realment la situació i la funció que han de fer ja és una actuació de govern: no podem fer un departament d'Asuntos Sociales desproveït dels altres departaments que incideixen en la per-

sona. Com abans he dit, hi ha prou experiències ben positives de plans interdepartamentals –en el mateix cas dels disminuïts, el Pla interdepartamental d'integració laboral dels disminuïts, per exemple, per dir-ne un altre– que ens assenyalen que el camí ha de ser aquest. I aleshores tampoc hem de permetre el que succeïa ara: que nois de més de divuit anys segueixin realment anant a l'escola sense tenir el taller ocupacional, el centre ocupacional, que és el seu lloc que realment ha d'estar de cara a continuar en aquesta situació. Ni pot ser que nosaltres fem actuacions, atencions en l'àmbit psiquiàtric, quan realment això pertany a Sanitat; realment ha de ser dintre d'un pla interdepartamental, però hem d'aprofitar tots els recursos que el Govern té i cada departament ha de fer el que li pertoca, integrant, quan calgui, l'atenció concreta del personal de tots aquells departaments que intervenen en aquesta situació.

Per tant, aquesta és la resposta que li puc donar: no tinc notícia que hi hagi cap entitat que hagi presentat problemes que no se'ls hagin resolt; vostè m'ha dit aquesta APS, jo demà mateix els trucaré, i, si n'hi hagués alguna altra, li demanaria que m'ho digués, perquè, aleshores, això, convé aclarir-ho. El que passa és que és evident que s'ha d'aclarir atenent el que sigui lògic, no a aspectes d'interessos que s'han anat creant amb el temps i que són molt respectables, però que aleshores nosaltres, això, no ho podríem atendre. Ara, tot el que sigui lògic, de *ratios*, de serveis, d'atenció, allà on en aquests moments, per la seva estructura o el que sigui, no arribi el Departament d'Ensenyament, el Departament de Benestar Social hi col·laborarà dintre del Pla interdepartamental que tenim establert al respecte.

Nosaltres, al contrari del que vostè assenyala, senyora diputada, creiem que això és un avenç, i, en tot cas, el que haurà de dir o no haurà de dir si és un avenç o no serà el resultat del que es faci. Ara, ja dic, tot canvi és incòmode inicialment, però no fer el que s'ha de fer en el moment que toca és realment mantenir una situació que no ha de continuar. Recordi que en molts altres camps..., les guarderies estaven, quan jo vaig començar la meua funció de conseller, a Benestar Social, i es van traspasar, com em sembla que pertocava, a Ensenyament. I com això altres aspectes. Atenció precoç, en canvi, era ja un programa interdepartamental que existia, però depenia de Sanitat, quan creiem que havia de dependre de Benestar Social, i per tant això també es va resoldre, etcètera.

Per tant, en definitiva, això s'ha consultat, jo crec que és un pas endavant, que evidentment accepto que hi ha incomoditats i que estem disposats a estudiar-les totes, una a una –una a una– i resoldre-les. Jo crec que la seva interpellació ha estat molt oportuna, perquè potser sí que hi ha alguna informació que no m'ha arribat al respecte, d'algun cas, i això em farà estar amatent, a partir de demà mateix, a insistir que em donin informació sobre tots els casos d'entitats que puguin haver presentat propostes o queixes en aquest sentit. Li puc assegurar, com ja he dit reiteradament, que seran ateses totes elles i que, almenys aquest primer any, procurarem excedir-nos en aquestes atencions; això no vol dir que, si des-

prés es demostra que no són necessàries les *ratios* que fins ara estaven establertes en algun cas, o determinat nombre de professionals, això, evidentment, ho haurem de corregir. Però aquest any ens esmerçarem perquè aquest canvi es faci —que el creiem necessari i convenient— de la forma menys traumàtica possible.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Per a un tràmit de rèplica, té la paraula la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller —amb tota la cortesia—, llegeixi's les interpellacions que li formulo, perquè vostè sabrà que, d'acord amb el Reglament, quan es formula concretament la interpellació s'ha de generalitzar, però amb l'explicació anterior deixes entreveure quin és el motiu de la interpellació. Aleshores, jo li pregunto: quins són els propòsits de capteniment..., sobre la política general de minusvàlids greument afectats, però abans li estic parlant d'aquest problema, del traspàs dels menors greument afectats a la Conselleria o al Departament d'Ensenyament. Per tant, vostè ha de vindre preparat en funció del que llegeix en la interpellació, perquè, d'aquesta manera, el que em passa cada vegada és que em diu que no li formulo bé les interpellacions i em quedo sense resposta.

A veure, aniré per parts amb el que vostè ha dit: per incidir en la persona s'ha de partir de les seves necessitats, i estem parlant de minusvàlids greument afectats, o sia, són nois i noies, nens i nenes amb molts problemes. Jo li recomanaria, senyor conseller, que visiti alguns d'aquests centres, molt especialment els centres assistencials —si vol, li'n dono la relació, que la tinc a la carpeta. Jo crec que fóra bo que vostè veiés el tipus de treball que es fa amb aquests menors i en aquests centres i se'ls imagini ubicats en un centre d'educació especial. Imagini-s'ho, vegi-ho, visqui-ho i vegi si aquesta és l'estratègia millor per poder atendre assistencialment —que és la principal atenció que es fa a aquests menors, perquè les possibilitats d'adquirir hàbits educatius són poques, són molt poques—, vegi si aquesta és la millor manera d'ubicar-los adequadament en funció de les seves necessitats.

Jo li puc assegurar que no hi ha interessos, li ho puc assegurar de veritat; jo he parlat amb diverses persones que treballen en aquest camp. No hi ha interessos, segur que no. Vaja, jo crec que la gent volen els canvis, tots volem canvis, sempre que aquests vagin a millorar les condicions, les atencions que els col·lectius tenen, i en aquest cas què més voldran els pares que els nens siguin el màxim de ben atesos, estiguin en un lloc o estiguin en un altre? Per tant, jo crec que, això, senyor conseller, tregui-s'ho del cap, que, pel que fa als contactes que nosaltres hem fet, d'interessos darrere d'això, cap.

Li pregunto amb qui vostè va consultar i quan va consultar. A mi m'agradaria..., perquè, és clar, l'única informació que tenen a les entitats és aquesta circular que vostè ha enviat, aquesta circular del mes de gener, aquesta circular de l'ICASS. A mi em sembla que no és una manera, i li ho he dit abans, de poder o de voler canviar una forma d'atendre

els minusvàlids greument afectats o qualsevol altra població. Les coses no es poden fer mai d'aquesta forma, sinó que s'ha d'intentar connectar i veure quines són les expectatives, les necessitats, el que la gent espera de l'atenció dels seus fills i filles.

I, pel que fa a la resposta que vostès diuen i els contactes que vostès diuen que han tingut amb la Federació Pro Subnormals, doncs, si vol, senyor conseller, jo tinc l'última carta que s'ha enviat a l'APS per part de la senyora Vilaró i Castellador, i diu: «Cal acabar de negociar i ajustar tots els temes pendents amb el Departament d'Ensenyament. Si hi ha determinats problemes que després d'esgotar totes les possibilitats amb el Departament d'Ensenyament no s'hi troba solució, caldrà que cada centre exposi particularment la naturalesa del seu problema al Departament de Benestar Social, i aquest l'estudiarà i donarà la resposta pertinent en funció de les característiques del problema plantejat.»

Senyor conseller, són centres que porten deu, quinze i vint anys en funcionament. Tots sabem quines són les característiques dels seus problemes. Per tant, tornar a plantejar: «Vinguin vostès aquí personalment que ho solucionarem un per un...» Jo crec que és un programa d'atenció a les persones disminuïdes profundes, i com a conseqüència aquest programa s'ha de coordinar molt bé entre els dos departaments per evitar tot tipus de dificultats.

I després li volia dir, com a última cosa, que les preocupacions que tenen les entitats són com es farà aquesta concertació amb el Departament d'Ensenyament, com es farà l'autorització del funcionament i obertura indispensable per subscriure concerts d'aquests centres amb el Departament d'Ensenyament: aquests centres generalment no reuneixen les condicions, molts d'ells, que el Departament d'Ensenyament requereix, i el setembre del 94 aquests centres no estaran adequats.

Els menors atesos en aquests centres d'atenció assistencial, amb molt poca capacitat d'aprenentatge, com li deia —pensi-s'ho—, jo crec, senyor conseller, que estarien millor en els centres de dia, que ara hi estan alguns d'ells. Pensi-s'ho abans de promoure aquest traspàs.

Els dos departaments han de coordinar actuacions. Vostè diu que hi ha una comissió interdepartamental, però jo crec que aquesta comissió interdepartamental, almenys des de fora, no es veu que funcioni, perquè no hi ha una orientació clara, concreta i precisa sobre els objectius i les finalitats d'aquest canvi. I per altra banda, senyor conseller, s'ha d'assegurar la cobertura del personal especialitzat. No crec que la mesura adequada sigui: «El Departament de Sanitat ja donarà ajudes psiquiàtriques, el Departament d'Ensenyament pagarà la logopèdia, i el que no pagui ningú vingui'm a veure que jo ho pagaré.» Jo crec que aquesta no és una manera d'assegurar la continuïtat d'aquesta atenció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. El conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Anem a veure. Senyor president, senyores i senyors diputats, senyo-

ra diputada, jo l'havia llegit, aquesta interpellació que vostè em formulava. Jo crec que en aquesta ocasió la seva remarca és més oportuna i més encertada que en altres ocasions, però realment sí que venia preparat a contestar. La prova d'això és que he contestat. Però, de qualsevol manera, pensava que la interpellació també anava en una altra directriu més àmplia. De qualsevol manera això ha estat simplement un comentari.

El que vostè i jo..., si vol els podem visitar, aquests centres, però jo els visito molt freqüentment —jo els visito molt freqüentment—: me'ls conec tots. És la meva obligació, per altra banda. Jo me'ls conec. I a tot arreu m'han vist en un moment o altre —a tot arreu m'han vist en un moment o altre. Per tant, jo me'ls conec. I hi estic disposat.

Jo he parlat d'interessos. D'interessos n'hi ha de dues classes: jo he dit sempre interessos legítims, però a part hi pot haver interessos legítims laborals, hi pot haver interessos legítims de voler conservar aquell centre dintre de l'àmbit que hi ha hagut, hi pot haver interessos simplement de pensar que la seva actuació és la millor que es fa i que, per tant, no ha de tenir... N'hi ha de tota mena, d'interessos, dintre d'aquest aspecte lògic dels interessos. No parlo dels altres que no he afirmat pas que hi poguessin ser. En tot cas, això seria una altra qüestió.

Aquest tema es va crear ja fa temps. Ja fa temps es va crear una comissió dintre de la comissió interdepartamental, una comissió de treball que ha anat treballant durant dos anys. Que, per una banda, hi havia la senyora Vilaró i, per l'altra banda, hi havia el Jarque, per part d'Ensenyament. I també hi havia algú, quan convenia —que ara no en recordo el nom—, per part de Sanitat. Per tant, no és una qüestió feta així, improvisadament, sinó que ha estat un treball de dos anys.

Jo admeto —admeto— que aquest aspecte que en parlem, de normalització, és discutible. Jo mateix l'he discutit moltes vegades en el si del Govern —jo mateix l'he discutit moltes vegades—, i moltes vegades amb els tècnics i amb les entitats externes, aleshores, jo, aquest aspecte de normalització, jo mateix me l'he qüestionat. Però al final s'ha decidit, i aleshores la decisió ha vingut en funció del que hem cregut que era millor. En totes les coses, ja dic, hi pot haver diferents opinions, però hem decidit el que era millor. Això ho ha de dir el temps. Jo he de dir la forma com aquests nois rebin l'atenció, l'assistència i la capacitat educativa que han de rebre en aquest camp.

Per tant, tot admetent que aquest és un aspecte discutible, hem adoptat, havíem d'optar per una solució que no és adoptada d'ara, ja fa temps que està adoptada aquesta daixò. El que passa és que el que sí que s'ha demorat és la posada en marxa. Ja dic: aquest comitè fa dos anys que ha estat treballant amb actes i daixò. I, per tant, consultes se n'han fet; no sé si totes les que s'havien de fer; no era feina meua, encara que jo en sóc el responsable, però de qualsevol manera de consultes n'han fet.

I aleshores, aquesta carta que vostè m'ha llegit, de la senyora Vilaró, pot estar escrita en un estil que agradi més o

que agradi menys, però és exacta, és veritat. Vull dir, si es fa, si es normalitza, vol dir que allò, s'han d'entendre amb el Departament d'Ensenyament. Però si després hi ha aspectes particulars que pel que sigui..., doncs, aleshores, nosaltres els atendrem. Aleshores jo, si ho hagués de redactar d'una altra manera... Jo, em sembla que està ben redactat, però jo ara no vull discutir la forma. El que sí que asseguro és que aquesta atenció, centre per centre, s'atendrà. Perquè no tots els centres estan en la mateixa situació. No tots els centres. Hi ha centres..., també hi ha centres..., no tots tenen el mateix tipus de nens. Per tant, cada centre té unes necessitats al respecte, que cal estudiar i no es pot fer una reunió i dir: «Això ho farem d'aquesta manera», perquè hi han situacions molt específiques, com li estic dient. I em sembla que vostè hi estarà d'acord. Per tant, és això el sentit del que volia dir la senyora Vilaró amb una redacció més o menys encertada, que jo crec que és encertada.

Si al començament del curs els centres no estan del tot adequats, doncs aleshores s'haurà..., per això s'estableixen els períodes que s'inicia una reforma al respecte, i s'estableixen mesures provisionals que hauran d'adaptar, que hauran d'adaptar conjuntament els dos departaments, això està clar, però al final hauran d'estar adaptats al que digui la normativa en cada un dels aspectes. I si la normativa s'hagués de variar, doncs, s'hauria de variar. Això és inqüestionable.

Per tant, estigui segura que això ho vetllarem. Jo li agraeixo —hi insisteixo—, li agraeixo molt la seva interpellació, perquè és possible, li ho confesso amb tota honestedat... —potser en aquestes hores..., doncs, això—, és que possiblement jo estava amb la impressió que això estava més travat del que per la seva intervenció he interpretat que pot no estar-hi i, per tant, li ho agraeixo moltíssim, perquè a mi em servirà per corregir potser una impressió que tenia i que, potser, no s'acorda del tot amb la realitat. Per tant, moltes gràcies.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les barreres arquitectòniques

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre les barreres arquitectòniques, presentada pel diputat senyor Xavier Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per procedir a la seva exposició.

El Sr. BOSCH: Sí. Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, el passat dia 4 de juny d'aquest mateix any es va fer un acte reivindicatiu convocat unitàriament per les entitats representatives de les persones amb disminució física. L'acte va aplegar més de dues mil persones, entre les quals hi havia també representants de tots els sindicats i els partits polítics parlamentaris.

Vull començar ressaltant el fet d'aquesta convocatòria, en tant que expressió decidida d'una part de la població del nostre país que, disconformes amb la situació que pateixen, s'organitzen, es mobilitzen i pressionen amb una dinàmica difícil de trobar en altres països del nostre àmbit cultural. De vegades actuacions d'aquest tipus poden ser incòmodes per als poders públics, ja que obliguen, a vegades, a moure's en la direcció que se'ls indica i no en la que molt sovint preferirien. Però, des del nostre punt de vista, és absolutament necessari que l'anomenada societat civil s'organitzi i no deixi la seva representació estrictament en mans dels partits polítics. Els que estem dins de la dinàmica partidària hem de veure aquestes manifestacions com un gest per millorar la societat més que una nosa o una pressió no desitjada.

I parlant d'aquell acte, cal dir que va ser convocat sota el lema de «Per la igualtat, l'ocupació i la integració». En el manifest que va ser llegit per l'actriu Glòria Rognoni es reclamaven, en resum, tres coses. Primer, que s'augmentin les partides destinades a les ajudes assistencials i puntuals. De fet, i com es va denunciar i com s'ha dit reiteradament, un percentatge molt important d'aquestes ajudes sol·licitades ha estat denegat i molt sovint esmentant la manca de pressupost. En segon lloc, es demana que es garanteixi l'accés als llocs de treball i es faci complir el 2% de treballadors minusvàlids per a empreses de més de cinquanta treballadors. De fet, també, es denuncia que molt poques empreses compleixen aquest requisit i, de fet, el 80%, segons es diu, dels disminuïts catalans es troba en atur. I en tercer, treballar per la plena integració social de les persones amb disminució.

Respecte al primer i al segon punt, ja hi ha hagut recentment diverses iniciatives que n'han parlat en aquest Parlament. Per garantir, però, la plena integració social cal eliminar les barreres arquitectòniques i garantir a totes les persones amb disminució física o sensorial la possibilitat de moure's i desenvolupar-se en plena llibertat com qualsevol altre ciutadà.

Per a l'eliminació d'aquestes barreres disposem d'unes bones eines legals. Disposem, per exemple, de la Lismi, la Llei de l'Estat 13/82, d'integració social dels minusvàlids. El Decret del Govern de la Generalitat 184, sobre supressió de barreres arquitectòniques, i la Llei 20/91, de promoció de l'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques. I dic bones no perquè m'ho semblin a mi, sinó també perquè ho he sentit i ho he llegit expressament dit per persones i entitats molt diverses, que totes coincideixen a dir que, fins i tot, podrien qualificar aquesta legislació com de les més avançades d'Europa.

Aquesta voluntat no s'acaba amb les lleis que he esmentat. Avui mateix en aquesta sessió plenària hem aprovat, amb una certa solemnitat, una Proposició no de llei sobre el llenguatge de signes. Una forma de trencar barreres, en aquest cas comunicacionals, que no pot merèixer més que la lloança de tots els diputats i els grups parlamentaris.

Però una cosa és tenir una bona llei i l'altra és que s'apliqui bé. En el cas que ens afecta, la supressió de barreres arquitectòniques al nostre país no és gaire menys que una

utopia que no se sap quan serà realitat. Moltes queixes s'adrecen precisament cap a la poca concreció d'aquest compliment i la mínima voluntat manifestada per les nostres institucions —ja no parlem de les empreses privades— per aplicar amb eficàcia la legislació i, també, per sancionar els incompliments. Una llei, per bona que sigui, si no s'aplica correctament o si, simplement, no s'aplica per manca de pressupost o per qualsevol altre motiu, esdevé un simple paper mullat.

I vegem-ne alguns exemples. Comencem amb dades d'un llibre editat pel mateix Departament de Benestar Social, el segon volum del llibre titulat *Deu anys de la Lismi a Catalunya: present i futur. Aportacions de les entitats, documents i recomanacions*. Conté un apartat amb valoracions fetes per part de les entitats representatives de les persones amb disminució física o sensorial, fruit d'una espècie d'enquesta. Totes les respostes en l'àmbit 9, dedicat a l'accessibilitat, són molt crítiques en les dificultats i mancances en l'aplicació de la llei en aquest àmbit. La majoria expressen la seva queixa amb frases tan clares com: «Manca d'accessibilitat generalitzada als pobles i ciutats de Catalunya», o bé: «No s'ha respectat la legislació vigent en matèria d'accessibilitat, barreres arquitectòniques i mobilitat en les construccions de nova creació.» Les poques adaptacions que s'han fet no han resolt els problemes reals i han servit més aviat com a element propagandístic i d'imatge. La percepció, doncs, és de poca eficàcia en l'aplicació de la legislació.

I dades més concretes. L'Institut Municipal de Disminuïts de Barcelona i el Departament de Psicologia Social de la Universitat de Barcelona van realitzar un estudi sobre l'accessibilitat a la ciutat, a Barcelona, i que el conseller segurament ja deu conèixer. L'estudi es va fer l'any 1992, uns mesos abans dels Jocs Paralímpics, de la celebració dels Jocs Paralímpics, i també al cap de deu anys de l'aprovació de la Lismi, al cap de vuit anys del Decret 184 i al cap d'un any de la llei catalana d'accessibilitat.

Amb totes aquestes normes en vigor, i després d'analitzar exhaustivament tots els locals d'accés públic de la ciutat, tant els locals públics de titularitat pública com els privats, arriben a la conclusió que el 78,48% dels locals són impracticables per als disminuïts físics, el 12,15% són practicables i només el 9,37% són plenament accessibles. Es dona el cas que, les oficines públiques relacionades amb els serveis socials, només són accessibles set dels vuitanta-dos locals. Els casos més extrems són els de les dependències relacionades amb la justícia, el turisme o les agrupacions socio-polítiques —i aquí ens hem d'incloure els mateixos partits polítics—, que no tenen ni un sol local plenament accessible sobre un total de cent cinc seus —cent cinc seus—, i només quinze d'elles són parcialment practicables.

Aquestes dades, si bé ja una mica desfasades en el temps i parcials, pel fet de parlar només d'una ciutat, crec que són plenament representatives de quina és la situació actual. Podríem esmentar també i treure la llista d'exemples, però en qualsevol cas tots són bastant desoladors.

Més exemples; aquest, sobre el transport. Existeixen uns taxis adaptats per al transport de les persones amb dificultats de moviment i que, en total, a la ciutat o a l'àrea metropolitana, n'hi ha set. Per emprar-los cal trucar per telèfon i en alguns casos cal fer la reserva amb vint-i-quatre hores d'antelació, perquè, si no, no és possible d'accedir-hi immediatament, ja que estan habitualment ocupats.

Evidentment, les persones amb disminució no poden agafar un autobús ordinari ni el metro; han d'anar amb taxi adaptat, i no disposen tampoc d'ajudes per pagar les despeses extres que això ocasiona. Metro i autobús són l'assignatura pendent del transport adaptat. Des de l'aprovació de la Lismi, el 1982, s'han renovat gairebé tots els autobusos de l'àrea metropolitana de Barcelona, i cap d'ells no és adaptat per a persones amb disminució. Sembla que el 95, l'any que ve, n'hi haurà vint; només vint, al cap de tretze anys, no és precisament un ritme gaire accelerat d'adaptació.

Encara més lent va el metro. En concret, l'adaptació de les seves estacions per instal·lar-hi bàsicament ascensors entre el carrer i l'andana està completament aturat. Només dues estacions tenen aquesta possibilitat –Fondo i Feixa Llarga–, les dues a la línia 1, la qual cosa permet a un minusvàlid anar de Santa Coloma a l'Hospitalet o a la inversa, però res més; la resta d'estacions són completament inacessibles. Des de fa anys hi ha estudis elaborats, pressupostos detallats i fins i tot promeses fetes per càrrecs del Govern, però l'esperada adaptació no arriba ni es veu cap voluntat perquè hi arribi. Esperem que a les noves estacions de la línia 2, com a mínim –en construcció–, s'hi hagi previst aquesta necessitat, obligatòria, d'altra banda, segons les lleis d'accessibilitat.

I només un breu exemple per esmentar altres barreres: les comunicacionals. Cap teatre o cinema no té sistemes que permetin als cecs de seguir per via auditiva les representacions de les pel·lícules. El passat 9 de juny la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament va debatre una proposició no de llei del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya perquè s'instal·li al Teatre Romea i a la Filmoteca, i de forma experimental –totes dues sales depenen directament del Govern–, un sistema de comentaris per via auricular. Aquesta Proposició va ser rebutjada, amb la qual cosa es va perdre una altra ocasió per demostrar la voluntat del Govern de facilitar la integració social de les persones amb disminució, en aquest cas sensorial.

I qui és el responsable d'aquests greuges i dels molts altres que podríem trobar? Crec que n'hi ha pertot arreu: a la Generalitat, als ajuntaments, en aquest Parlament, a les empreses privades, etcètera. Tots tenim la nostra responsabilitat sobre aquest tema. Ara bé, com que la interpellació va dirigida al Govern, al Govern adreço els meus dubtes sobre la seva voluntat d'aplicar la legislació en matèria de barreres arquitectòniques, i espero que el senyor conseller pugui informar a la cambra de quin ha estat el seu capteniment fins al moment i quin serà el capteniment en el futur.

Per exemple, voldríem saber quines partides s'han destinat a la supressió de barreres arquitectòniques, ja que als

pressupostos només hi consten dues partides amb aquest nom, per un valor global de 225 milions. Hi han més partides sota altres conceptes? Quins són? Quina ha estat l'evolució d'aquestes partides en el passat i quina serà en el futur? Quins terminis tenen previstos per al complet seguiment de la Llei, ja que, segons un estudi fet per persones d'entitats de disminuïts, al ritme pressupostari actual la Llei de barreres arquitectòniques no s'aplicarà al cent per cent fins l'any 3030; els minusvàlids del segle XXX ja no tindran barreres arquitectòniques, però, en tot cas, haurem d'esperar una mica de temps. Respecte als ajuntaments, què fa el Govern per instar a la supressió de barreres? Què fa el Govern davant les entitats privades?

Es podrien deixar anar moltes més preguntes fruit dels nostres dubtes sobre el capteniment del Govern en aquest tema. No cal que el conseller les contesti al detall, però sí que li agrairia una mica de concreció sobre la seva voluntat i la del Govern que representa.

I, per acabar, només esmentar una sèrie de compromisos escrits a la mateixa Llei d'accessibilitat, a través de les seves disposicions addicionals. Segons la Llei aprovada pel Parlament fa més de dos anys i mig, i escrit a les disposicions addicionals, el Govern haurà d'aprovar el codi d'accessibilitat, que refondrà totes les normes dictades en la matèria. No l'hem vist, aquest codi, no sabem si està fet.

A la segona diu que el Govern de la Generalitat determinarà anualment un percentatge de les seves partides pressupostàries d'inversió directa en els edificis d'ús públic de la seva titularitat o sobre els quals disposi per qualsevol títol del dret d'ús per a la supressió de barreres existents. A part de les partides de Benestar Social, no hem trobat en els altres departaments cap concepte de barreres arquitectòniques.

La tercera disposició diu que els plans d'adaptació i supressió de barreres que disposa aquesta Llei seran elaborats per les corresponents administracions públiques en el termini de dos anys des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei. Ja portem dos anys i set mesos, i ens sembla que no estan fets o, en tot cas, no ens consta que existeixin. Tampoc ens consta si el Govern ha instat els ajuntaments o altres institucions a fer el mateix.

També diu a la quarta que es faran campanyes informatives i educatives dirigides a la població en general. Tampoc ens consta que se n'hagin fet durant aquest temps.

Bé, també parla que en un termini de dos anys –la sisena disposició– el Govern establirà un pla de control sobre la supressió de barreres arquitectòniques. Han passat els dos anys i no ho tenim, no sabem si hi és.

I també que..., bé, hi ha una sèrie de condicions que s'estableixen en aquestes disposicions finals de la Llei i que han passat els dos anys que en molts casos es determina i no tenim constància que s'hagin fet.

Les persones amb disminució crec que tenen tot el dret a desenvolupar-se amb plena llibertat i mobilitat...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Acabo de seguida, senyor president. I les entitats que representen aquestes persones, pel que ens cons-

ta, no pensen afliuixar en la seva lluita. Nosaltres pensem que cal voluntat política i pressupostària per solucionar aquests problemes i que aquesta voluntat ha de ser compartida per administracions públiques i organismes privats. El Govern de la Generalitat hauria de ser el capdavanter, pensem, tot donant exemple instant la resta d'institucions per al correcte i ràpid compliment de la Llei de barreres arquitectòniques.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats. Senyor diputat, jo, les convocatòries de les persones, de la societat civil que aleshores reclamen el seus drets d'una forma positiva, les valoro i les agraeixo sempre, i aquesta convocatòria també, i, el manifest que van aprovar, jo el subscriu íntegrament. El que passa és que hi havia motivacions —que ja en parlarem, suposo, a partir del mes de setembre, octubre— que faran necessari el que comentem referit a la situació de la venda de loteries il·legals, que això s'ha d'eradicar, etcètera; però, d'això, en parlarem, com dic, en el futur.

Penso que —i això ho diu tothom— s'ha treballat eficaçment en tota la qüestió de barreres arquitectòniques. El que passa és que vostè no esperi que d'avui a demà estiguin totes resoltes; algunes no es podran resoldre mai. Vostè ha parlat, per exemple, del metro. No se solucionen les barreres arquitectòniques al metro només amb els ascensors: s'ha de comptar, davant de qualsevol emergència, que puguin sortir les persones que hi quedin atrapades. La línia 2 serà tota ella adaptable, i s'està treballant en els Ferrocarrils de Sarrià i també en la línia del Tibidabo, però hi ha alguna línia antiga del metro de Barcelona que ens costarà molt temps; per tant, en això, hi hem de ser amatents i hem de saber-ho.

El que jo penso que amb pocs anys donarà un tomb de cara al transport seran els autobusos. Ja fa temps que la senyora Mercè Sala, quan era presidenta dels Transports de Barcelona, tenia aquesta preocupació i tenia ja projectes al respecte; després les coses són difícils... Es va progressant tècnicament, i avui no és tan sols la ciutat de Barcelona, sinó que li podria dir quatre o cinc ciutats que estan preveient la renovació de tots els seus autobusos adaptats. Per tant, jo espero que dintre d'un any, això, ho tinguem ben encarat.

De cara a les barreres arquitectòniques, hi havia..., no tan sols tenim una bona normativa, sinó que a partir que la tenim es compleix. Ja vàrem dir que la Llei es va fer no pas perquè el Decret 100 no fos bo, que ho era, sinó perquè no es complia, i això ho va promoure la Llei i l'aprovació d'aquesta Llei. I des de l'aprovació de la Llei els ajuntaments s'obliguen que es compleixi, no donen pas permisos d'edificació si aquesta Llei no es compleix, com és la seva obligació, i els mateixos col·legis d'arquitectes no visen els projectes sense aquest compliment. Això, realment, és reconegut per tothom.

I hi ha un aspecte en què el Govern no ha complert amb el temps; a la senyora Barenys, jo recordo que li vaig fer la promesa, fa un temps, que aquest mes de juny això quedaria resolt, que és el codi d'accessibilitat, i està pràcticament preparat, però, posar d'acord tots els departaments, els col·legis professionals implicats en el tema i experts representants, de vegades això és més difícil del que un pensa. Jo espero que quan ens tornem a reunir, el setembre, això estarà de debò fet. Aquest decret està preparat en aquests moments, i espero que, abans que ens n'anem de vacances, pugui passar per alguna de les comissions participatives que ha de passar reglamentàriament abans que el Govern ho aprovi. Això està avançat, encara que he de reconèixer —ho he fet abans, ho reitero ara— que aquí portem retard d'uns quants mesos, però, finalment, jo crec que es farà, i es farà fent un codi d'accessibilitat que no desmereixi en relació amb la qualitat de la Llei. I això, ja dic, ens ha portat temps.

Després també hi ha tota la..., estem treballant, el Departament de Benestar Social, juntament amb el d'Agricultura, amb el desenvolupament reglamentari de la Llei de gossos pigall, que va ser també una altra llei aprovada pel Departament i que també espero que en els propers mesos això pugui quedar resolt.

Aleshores, vostè ha parlat dels equipaments i dels pressupostos... Lamento que no hi hagi aquí cap membre del Partit Popular, perquè, doncs, fóra bo que jo tingués l'estadística; ho deixo per a una altra ocasió, per no abusar de la seva absència —i això que els he demanat que hi fossin, però no han pogut ser-hi. Perquè, realment, a Catalunya estem molt per sobre, en dedicació pressupostària, amb totes les nostres mancances i les insuficiències, de qualsevol altra comunitat autònoma. I dic que és una llàstima perquè les tres que estan a la cua són tres que governa el Partit Popular. Per tant, no..., en parlarem un altre dia, d'això.

Nosaltres tenim..., vostè diu: quina xifra vostès dediquen a habilitar els equipaments de la Generalitat? Miri, l'any 1993 vàrem dedicar 1.223 milions de pessetes a suprimir barreres arquitectòniques d'equipaments de la mateixa Generalitat. Hi ha un acord del Govern que ha de dedicar el 3% de totes les inversions que fa en propis equipaments, i, per tant, doncs, aleshores això va donar l'any passat 1.223 milions de pessetes, que és una xifra respectable. I després tenim altres programes específics, com la programació i adaptació de monuments històrico-artístics de Catalunya, que fem entre el Departament de Cultura, el de Benestar Social, i aquí també col·labora, en la part que pot afectar les persones cegues, l'ONCE. Tenim el programa d'adaptació a Televisió de Catalunya, increment de programes que realment puguin estar adaptats al conjunt de les persones, i el programa d'adaptació dels transports propis de la Generalitat, que hi tenim més obligació que no pas d'altres, com ja he esmentat fa un moment. I després hi ha tota una sèrie de programes de subvencions que han incidit de forma més directa en la millora d'accessibilitat, que són els següents: l'any 93 el Departament de Benestar Social, per mitjà de l'ICASS hi va destinar 170 milions de pessetes, i després hi

ha tots els ajuts per a adquisició d'habitatges adaptats o de fàcil adaptació destinats a persones amb disminució; a això hi dediquem una pila de milions l'any, que en aquests moments no tinc quantificats l'any 93, perquè hem de fer..., això ho compartim amb el Departament de Política Territorial. i, per tant, no m'han lliurat la xifra a temps, però són tota una pila de milions de pessetes, i concretament sé la dels serveis comunitaris per a aquesta adaptació d'habitatges, només serveis comunitaris, del Departament de Benestar Social, que han estat 80 milions de pessetes, i després hi han els ajuts per a supressió de barreres arquitectòniques, que vostès coneixen, desglossats entre entitats sense ànim de lucre i els municipis.

A part d'aquests ajuts, hem portat a terme nombrosos cursos de formació específica per a tècnics, així com publicacions i actuacions coordinades; potser no hem fet gaire publicitat externa en els mitjans de comunicació, però entenem que ara és el moment de formació dels tècnics i de la gent, i això..., actuacions que hem coordinat amb les universitats i els col·legis professionals, i a través del Centre d'Autonomia Personal Sírius, s'ha orientat i donat recolzament tècnic a persones individuals i entitats referent al tema d'accessibilitat i autonomia personal.

I per al futur que vostè em deia, doncs, evidentment, l'aprovació del codi d'accessibilitat, el pla de control d'aquest, el conjunt d'actuacions que vostè ha dit que hem de preparar amb les altres administracions públiques a Catalunya..., tot això és un pla de futur que hem de fer. I després executar els plans d'adaptació dels diferents departaments de la Generalitat, continuar amb aquesta inversió anyal i continuar amb la política de foment i de subvencions. Però aquest és un assumpte que hem de resoldre més per la política de foment que no pas per la política de subvencions directes, que han de ser-hi. Però a través de subvencions de la Generalitat farem menys feina que a base de fomentar realment que la mateixa iniciativa privada i la mateixa societat realment agafi aquesta actuació com a pròpia.

Jo crec, en definitiva, que nosaltres estem fent una bona feina, que és reconeguda per tots; però, és clar, és evident que després un es troba amb les mancances que es troba als carrers i que això, com dic, requereix el seu temps. I aquí ens hi vam posar potser més tard que en altres indrets —això és indubtable—, en altres indrets de fora d'Espanya. Però, l'esforç que està fent el conjunt de la societat —no dic només la Generalitat—, l'esforç que estan fent els ajuntaments, per exemple, és un esforç molt destacable, molt destacable, i dia a dia un va veient que els carrers, que els edificis realment s'adeqüen al que és, al que diu la Llei, està clar.

Que això és insuficient? Segur que és insuficient. Però nosaltres no ens podem posar objectius incomplibles; ens hem d'exigir objectius complibles. I jo li demanaria que quan agafi estadístiques..., home, aquests deu anys de la Lismi, deu anys enrere, valen pel que valen; però la situació d'alguna estadística que vostè ha dit, el dia d'avui, del que era la situació fa només tres, quatre anys, és molt diferent de la que és avui, en tots els aspectes, a la ciutat de Barcelona.

Per exemple, aquestes estadístiques que vostè ha dit de la ciutat de Barcelona, que eren així fa uns anys, quatre anys em sembla que és que vostè ha llegit, aquestes estadístiques, avui, la ciutat de Barcelona —o tres..., doncs dos. Doncs, en dos anys la situació és molt diferent a la ciutat de Barcelona, perquè l'Ajuntament hi ha fet una molt bona feina al respecte i, per tant, això s'ha de reconèixer, com s'ha fet, a pesar de les dificultats que hi ha amb el transport. Aquesta és una assignatura pendent; el transport no el tenim resolt; el transport de disminuïts no està resolt, ni en el terreny del metro, ni en els autobusos, ni tampoc en el transport especial. Però, Déu n'hi do, l'esforç que estan fent molts ajuntaments, en aquest cas l'Ajuntament de Barcelona, ajuntaments de més de cinquanta mil habitants; els consells comarcals, Déu n'hi do!, l'esforç que estan fent, encara que hem de constatar —com dic— les deficiències que tenim en aquest moment.

Bé, seguirem treballant en aquesta qüestió. Espero que vostè, ara, en tot allò que requereixi alguna concreció més, vostè m'ho faci saber.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Bosch pot fer rèplica.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Procuraré anar molt de pressa i enllestir i no utilitzar els cinc minuts.

El Sr. PRESIDENT: Com a membre de la Mesa, doni exemple.

El Sr. BOSCH: Molt bé; ho procuraré. En qualsevol cas, veig que els pocs diputats que resten a la sala estan disposats a aguantar el temps que calgui. Ja no ve d'aquí.

Bé, anant al tema. Primer, li vull dir al senyor conseller que la meua interpellació no era perquè esperés res d'avui per demà —com ha dit el senyor conseller—, però sí que després de tretze anys de la Lismi, de dos anys de la Llei d'accessibilitat i de barreres arquitectòniques, convé fer una mica de balanç i veure si es va bé o no es va bé. Jo penso que anem encara massa a poc a poc i que convé buscar vies per accelerar el procés i, en principi, l'objectiu de la interpellació no era altre que aquest: veure com s'avança, veure si es compleixen els terminis previstos i intentar, doncs, fer una acció d'impuls al Govern en aquest sentit.

Sobre la comparació que vostè fa, ha fet avui, i que l'he sentit fer moltes vegades, de comparar les inversions, els diners destinats per part de la Generalitat de Catalunya, comparant-ho amb altres comunitats autònomes, està bé, és una bona manera de mesurar-ho, però, en primer lloc, hauríem de tenir en compte que també n'hi deu haver d'altres que estan per sobre de nosaltres —em sembla que sí que n'hi han algunes—, i, segona, que no podem comparar la situació social o la demanda social que hi pugui haver en altres comunitats autònomes com la que hi pot haver a Catalunya, que em sembla que no és comparable una cosa amb l'altra. El que cal és intentar invertir el màxim possible d'esforços i de diners i que si es creu que se'n poden invertir més, doncs, s'ha d'intentar ampliar, encara que d'altres comunitats autònomes d'aquest mateix estat, on estem en aquests moments, inverteixin molts menys esforços.

I, finalment, dir que no dubto que es fan coses, és evident que es van modificant de mica en mica moltes coses que en el tema de barreres arquitectòniques és evident i és visible com es van canviant –només cal moure's per les ciutats i es veu–, però em sembla que, en primer lloc, el que caldria fer és complir estrictament el que diu la Llei –ja he parlat abans d'uns terminis que no s'han complert; per tant, convindria de seguida fer l'esforç per complir-los– i, en segon lloc, penso que caldria trobar un grau de compromís entre totes les institucions per accelerar el procés. Em sembla que anem massa a poc a poc, que caldria fer un esforç, a partir, si cal, de replantejar temes pressupostaris, que em penso que... –en tot cas, això és un tema que ja discutirem en el debat de pressupostos–, però que entre la concertació entre totes les institucions, replantejament pressupostari i, d'entrada, complir el que diu la Llei, em penso que seria una bona manera per impulsar i reactivar i accelerar el procés d'adaptació de totes les estructures físiques del nostre país i eliminar el màxim possible de barreres arquitectòniques.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Amb la mateixa brevetat que el senyor interpellant, jo contestaré el següent.

El balanç jo crec que va bé, la qual cosa no vol dir que no hàgim de procurar millorar, tot es pot millorar i en aquest terreny que és tan sensible hauríem de fer més. Jo no faig comparances per motiu d'autosatisfacció, però en el moment en què un ha de contrastar el que es fa, alguna comparança amb alguna cosa s'ha de fer i aquí, evidentment, les comunitats autònomes tenim uns mateixos recursos de transferències i és un bon índex de comparació, no per autocomplaença, perquè estem molt lluny d'on hem de ser i no hi ha cap comunitat autònoma que en general estigui per sobre nostre. En algunes coses ho està el País Basc, en alguna cosa ho està el País Basc. Però aquí s'havia dit en alguna ocasió –i em sembla que ho vaig dir jo mateix, o com a mínim que hi vaig assentir, vaig assentir en això– que en qüestió d'atenció a la gent gran estaven per sobre nostre, i la setmana passada que vam estar amb la senyora ministra al País Basc i ens va donar l'informe de totes residències, les places

residencials que tenen al País Basc, estan per sota nostre, en un document del País Basc que van entregar la setmana passada a Sant Sebastià el mateix conseller de Treball i Benestar Social.

Però ja dic que això no ha de ser cap aspecte de petulància; és simplement dir: «escolta, si nosaltres, en aquesta situació anéssim a pitjor situació, podria ser que l'autocrítica que hauríem de fer hauria de ser molt més forta». Només és des d'aquest punt de vista. I hem d'accelerar el procés, és evident. Però jo li insisteixo que els ajuntaments estan fent molt, estan fent molt al respecte i en moments de dificultats econòmiques com tenim tots, ajuntaments i Generalitat, aleshores, «apretar» es pot «apretar» el que sigui possible, però no podem posar l'accelerador més enllà del que podem complir uns i altres –més allà del que podem complir uns i altres. Perquè avui parlem d'això i demà parlarem de l'atenció a la gent gran, i un altre dia parlarem d'un altre aspecte, i, aleshores, al cap i a la fi, la suma ha de quadrar a cent i no hi ha més cera que la que hi ha.

Però, per tant, això no vol dir que nosaltres no hàgim de fer tots els possibles, que anem endarrerits i que aleshores hem de procurar avançar tot el que puguem. Perquè tot el que no fem, hi ha gent que per a ells serà irrecuperable, ja, eh? D'això n'hem de ser molt conscients. Hi ha altres coses que, mira, no passa re; però ja, per a una part de gent, el que no fem ara serà irrecuperable, no en podran gaudir més endavant. Això ha de ser, ens ha d'esperonar.

Però a mi em sembla que el balanç en aquest aspecte..., a tot arreu el balanç fos tan bo com és aquí! Hi insisteixo, això no és cap aspecte de petulància perquè si es tracta de treure aspectes que estan, que són incomplets, doncs, aleshores en podem fer tota una llista molt llarga. Esperem que en les futures discussions o diàlegs que tinguem puguem anar constatant... També constatarem que fan falta coses, també constatarem que no ho hem fet, però que puguem anar constatant que sobretot anem avançant.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

La interpellació corresponent al número 18 de l'ordre del dia ha estat retirada.

Fins demà a les deu, se suspèn la sessió.

(És un quart d'onze de la nit i deu minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàgs.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

**BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA**

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament*

de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

